

כתבות

16 | "אם קיימו את הכתוב במכתבי"
לאחר שקיימה את הוראת הרבי - הגיע הנס.

22 | ארץ יראה ושקטה
הרב יעקב שמוליץ במדורו "סיפורים מבית חב"ד" - עד כמה העולם מוכן למשיח

26 | "הוא רצוי ומעשיו רצויים"
הרב משה דיקשטיין מספר על מסכת קירובים מרתקת להם זכה מהרבי מלך המשיח על כל צעד ושעל

34 | כך מקובלנו מרבתינו!
מכתבו של הרב וולפא המוכיח כי אמונת החסידים מעוגנת ביסודות הפסיקה התורנית ולפי הנאמר בגמרא

40 | הנערות שבזכותן יצאה הרבנית חנה מרוסיה הסובייטית
פרק ראשון מסדרת פרקי זכרונות מרתקים של הגב' יוכבד תחי' זלמנוב שזכתה ללוות את הרבנית ביציאתה מרוסיה

46 | לנוח בעבודה
עיונים ב"דבר מלכות" בשפה קלילה ומרתקת

48 | מסעדה עם שליחות
על השולחנות מיטב המטעמים ומתחת לשולחנות מתגלגלים המופתים. כי המסעדה היא רק תירוץ..

54 | מיפקד אוכלוסין ומשמעותו
מבט מרתק לפרשת השבוע, לפי מדרשי חז"ל הקבלה והחסידות - לאור תורת חב"ד

מדורים קבועים

5 | דבר מלכות

9 | דבר המערכת

10 | הפרשה החסידית

11 | מאוצר המלך

12 | התוועדות חסידותית

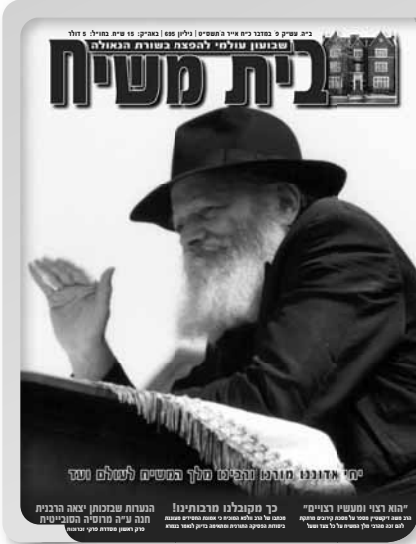
45 | לוח שבועי

56 | יומנו של תמים מ-770

62 | שלימות הארץ

64 | חסידיים . . איין משפחה

66 | מהנעשה והנשמע

כ"ק אדמו"ר מה"מ בל"ג בעומר תש"מ
תודתנו לר' שלמה איזגווי שמסר את התמונה לפירסום

שבועון עולמי להפצת כשרות הגאולה בית משיח

משרד ראשי

744 Eastern Parkway
Brooklyn, NY 11213-3409
טלפון: 778-8000 (718)

מזכיר: שלוחה 240
מנהל: שלוחה 244
עורך: שלוחה 222
מנייים: שלוחה 242
מודעות: שלוחה 241

חסידיים . . איין משפחה: שלוחה 204
פקס: 778-0800 (718)

דואר אלקטרוני: EditorH@BeisMoshiach.org

ארץ הקודש

ת.ד. 201 כפר חב"ד 60840
טלפון: 9602-600 (03)

מנייים: שלוחה 2
מודעות: שלוחה 3
עריכה וחדשות: שלוחה 4
פקס: 9607-289 (03)

חדשות: kyr770@gmail.com

מנייים: bm_mazk@netvision.net.il

מודעות: bmmb770@gmail.com

איש קשר: 054-9770504

מנוי דרך האינטרנט: www.shop.chabad.info

מוציא לאור

מרכז חב"ד העולמי לקבלת בני משיח

משתתפים בעריכה

מנחם מעבדל הכהן הגדול
שלום יעקב חזן

עורך המהדורה האנגלית

ברוך מרקר

צלם מערכת

ד. מעטוף

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

כל הזכויות שמורות

הווייה רוחנית בלתי נשכחת

לאור ההצלחה העצומה בע"ה בשלש עשרה השנים הקודמות
מתארגנת בע"ה גם השנה קבוצת החסידים הארבע עשרה, לשאת תפלה
על ציוני רבותינו נשיאינו הקדושים ברוסיה ובאוקראינה

*

הבעל שם טוב (מז'בוז'), המגיד ממעזריטש (אניפולי), אדמו"ר הזקן (האדיטש)
אדמו"ר האמצעי (ניעז'ין), אדמו"ר ה"צמח צדק" ואדמו"ר מוהר"ש (ליובאוויטש)
אדמו"ר מוהרש"ב (רוסטוב)

וכן גדולי החסידות הכללית:

הרה"ק ר' אברהם המלאך, הרה"ק ר' לוי יצחק מברדיצ'וב, הרה"ק ר' זושא מאניפולי ועוד

והשנה הידוש:

התחלת המסע בעליה ביום ההילולא כ' מנ"א על הציון הקדוש
של כ"ק הרה"ק ר' לוי יצחק זי"ע, בעיר אלמא אטא קזכסטן

הנסיעה משולבת בביקור באתרי חב"ד הסטורים, התועדויות פנימיות ושיעורי תורה
המהווים יחד עשרה ימים של חווייה נשמתיית בלתי נשכחת והתעלות רוחנית נדירה
התנאים הגשמיים אף הם מעולים, באש"ל מלא ומהנה

*

היציאה בע"ה ביום ראשון י"ט מנחם אב תשס"ט (9.8.09) אחה"צ
החזרה בע"ה ביום שלישי כ"ה מנחם אב תשס"ט (18.8.09) לפנות בוקר

המעוניינים להצטרף חייבים להודיע על כך מיידית!
לפאקס: 08-6600955 או לטלפון: 050-8754674
או לאי-מייל: WOLPO@012.NET.IL

השנה התיקרו מאד מחירי הטיסות. ככל שמקדימים להרשם תמנע עליה נוספת
גם תושבי ארה"ב ואירופה יכולים להצטרף

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

השלב הטוב ב"אב הרחמים"

תכלית השלימות
באמירת "אב הרחמים"
- שמהפכים את
הענינים הבלתי-רצויים
לטוב, היינו, שישנו רק
טוב הגלוי - "הנאהבים
והנעימים", ובתכלית
השלימות . . על-דרך
ובדוגמת הענין ד"אודך
ה' כי אנפת בי" שיהי'
לעתיד לבוא • שלב הב'
דאמירת 'אב הרחמים'
הוא - בשבת מברכים
חודש סיון • משיחת
ש"פ בהר"ב חוקותי,
מבה"ח סיון ה'תשמ"ג.
בלתי מוגה

הזקן כתב בסידורו (השוה לכל נפש) שבשבת מברכים חודש סיון אומרים "אב הרחמים", כבר לא היו שייכים כל אותם הגזירות כו' שהיו בימים ההם בדורות שלפנינו, ומכיון שכן, בהכרח לומר שבאמירת "אב הרחמים" בשבת מברכים חודש סיון - ישנו ענין למעלותא, כדלקמן.

ובהקדים:

מצינו שיש מנהגים ותקנות שנקבעו בזמנים ומצבים מסויימים, ואחר כך, כאשר השתנה המצב כו', נתבטלו אותם מנהגים ותקנות, וכל זה - למרות התוקף שיש במנהגים ותקנות שנתקבלו בתפוצות ישראל, כמ"ש הרמב"ם (ריש הל' ממרים) שיש בהם מצות עשה ומצות לא תעשה כו'. ולדוגמא - ענין הקשור עם חודש סיון: איתא במג"א (סו"ס תקפ) ש"נוהגין להתענות עשרים בסיון", מפני הצרות שאירעו כו'. ואף על פי כן, בימינו אלו אין מתענין בכ' סיון ברובם ככולם דקהילות ישראל.

ועל דרך זה מובן בנוגע לאמירת "אב הרחמים" בשבת מברכים חודש סיון - שהענין הבלתי-רצוי שבוה (הגזירות כו' שהיו בימים ההם) אינו שייך בימינו אלו (כדברי אדמו"ר האמצעי שענינים אלו לא יהיו עוד).

ומכיון שבכל זאת כותב אדמו"ר הזקן בסידורו - השוה לכל נפש - שבשבת מברכים חודש סיון אומרים "אב הרחמים" - בהכרח לומר, שהכוונה בזה לענין הטוב והרצוי שבאמירת "אב הרחמים" - למעלותא.

ג. והביאור בזה: הענין הטוב והרצוי באמירת "אב הרחמים" הוא - שמהפכים

א. שבת מברכים חודש סיון ענינו - שבו נמשכת ברכה על כל עניני חודש סיון, שנקודתו העיקרית - "בחודש השלישי גוי' באו מדבר סיני ויחן שם ישראל נגד ההר", קבלת התורה.

והברכה דשבת מברכים חודש סיון היא - שכל עניני חודש סיון יהיו באופן של הצלחה, וכפי שאומרים בנוסח ד"ברכת החודש" (לאחרי ההכרזה שראש-חודש יהי' ביום פלוני) - ששה לשונות ותוארים של ברכה, ומסיימים "ונאמר אמן", היינו, שכל עניינים אלו יבואו בפועל ובגלוי בחודש זה.

ב. והנה, בשבת מברכים חודש סיון ישנו ענין מיוחד שאינו בשאר שבתות מברכים החודש - כפי שמביא אדמו"ר הזקן בסידורו בנוגע לאמירת "אב הרחמים" לפני מוסף, שבשבת מברכים החודש (דכל החדשים) אין אומרים "אב הרחמים", מה שאין כן בשבת מברכים חודש סיון - אומרים "אב הרחמים".

והנה, אף שהטעם הפשוט לאמירת "אב הרחמים" בשבת מברכים חודש סיון הוא "מפני הגזירות שאירעו בימים ההם" (שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס רפד) - הרי מכיון שגזירות אלו היו בדורות שלפנינו, הרבה שנים לפני זמנו של אדמו"ר הזקן, ובנוגע לזמן שלאחרי זה כותב אדמו"ר האמצעי (בשמו של אדמו"ר הזקן, כמובא בהקדמתו לספריו שכל דבריו מיוסדים על דברי אדמו"ר הזקן) שבזמנינו כבר בטלו הגזירות והשמדות ולא יהיו עוד כו' (שערי תשובה שער התשובה ה, ב), נמצא, שכאשר אדמו"ר

את העניינים הבלתי-רצויים עצמם (ענייני הגזירות כו') **לטוב**, על דרך ובדוגמת המצב דלעתיד לבוא, שאז יאמרו "אודך ה' כי אנפת ביי", היינו, שבני ישראל יודו להקב"ה על הענין ד"אנפת" שהי' במשך זמן הגלות, שזהו כללות הענין **דאתהפכא** חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא.

ומובן, שישנו עילוי מיוחד בהפיכת **חשוכא** לנהורא ומרירו למיתקא לגבי ענין שהוא מלכתחילה נהורא ומיתקא – יתרון האור מן החושך ויתרון החכמה מן הסכלות דוקא.

וכמבואר בתניא (פכ"ז) בפירוש הכתוב "ועשה לי מטעמים" – "מטעמים לשון רבים, שני מיני נחת רוח . . . אחד ממאכלים ערבים ומתוקים, והשני מדברים הריפים או חמוצים רק שהם מתובלים ומתוקנים היטב עד שנעשו מעדנים להשיב הנפש", היינו, שישנו עילוי מיוחד בנחת רוח הנפעל על-ידי הפיכת דבר בלתי-רצוי לטוב, באופן נעלה יותר מאשר דבר שהוא מלכתחילה טוב. ובדוגמת העילוי דבעלי תשובה לגבי צדיקים.

וזהו גם העילוי דלעתיד לבוא שאז יאמרו "אודך ה' כי אנפת ביי" – מפני גודל העילוי הנפעל על-ידי הענין דאתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא.

ועל פי זה מובן גם הענין הטוב והרצוי שישנו באמירת "אב הרחמים" – שהעניינים הבלתי-רצויים עצמם מתהפכים **לטוב**, ובאופן ד"הנאהבים והנעימים כו'", ועד לגילוי בחי' "אב הרחמים", כמבואר בלקו"ת (נשא כג, א) החילוק שבין "אב הרחמן" ל"אב הרחמים" – ש"אב הרחמן היינו שהוא רחמן במדת רחמנות", אבל "אב הרחמים היינו, שהוא מקור ושורש למדת הרחמים", שזוהי בחינה שלמעלה מכל מדידה והגבלה, ובחינה זו נמשכת בגלוי למטה.

והנה, אף שבזמן הגלות לא שייך הענין ד"אודך ה' כי אנפת ביי", מכיון שהעילוי דאתהפכא (שאז יוכלו **להודות** על הענין ד"אנפת") יתגלה רק לעתיד לבוא, אבל אף על פי כן, **מעין ודוגמא** לזה ישנו גם בזמן הגלות – בזמנים מיוחדים, ובענייננו: אמירת "אב הרחמים" בשבת מברכים חודש **סיון** (לא מפני הטעם הבלתי-רצוי, כי אם באופן דאתהפכא), וענין זה קשור עם העילוי המיוחד דחודש סיון, חודש השלישי, כדלקמן (ס"ה).

ד. ובהקדים: אף שאומרים "אב הרחמים" בכל שבת (מלבד כאשר אין

ישנו חילוק בין אמירת "אב הרחמים" בכל שבת לאמירת "אב הרחמים" בשבת מברכים סיון. היינו, שבאמירת "אב הרחמים" ישנם ב' שלבים ודרגות, כדלקמן. וזהו החילוק שבין כל השבתות לשבת מברכים חודש סיון - שבכל השבתות מודגש שלב הא' דאמירת "אב הרחמים", ובשבת מברכים חודש סיון מודגש שלב הב' דאמירת "אב הרחמים" - העילוי דאתהפכא

אומרים תחנון, ובשבת מברכים דשאר חדשי השנה) – ישנו חילוק בין אמירת "אב הרחמים" בכל שבת לאמירת "אב הרחמים" בשבת מברכים סיון. היינו, שבאמירת "אב הרחמים" ישנם ב' שלבים ודרגות, כדלקמן. וזהו החילוק שבין כל השבתות לשבת מברכים חודש סיון – שבכל השבתות מודגש שלב הא' דאמירת "אב הרחמים", ובשבת מברכים חודש סיון מודגש שלב הב' דאמירת "אב הרחמים" – העילוי דאתהפכא.

והביאור בזה: בריש הלי' תעניות כותב הרמב"ם שכאשר ישנו מאורע בלתי-רצוי צריכים לדעת שאין זה באופן ד"נקרה נקרית", אלא "ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להן כו'", ולכן צריך הדבר לעורר לתשובה כו', שזהו כללות ענין התענית. ובסוף הלכות תעניות כותב הרמב"ם: "כלהצומות האלו עתידים ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהם עתידים להיות ימים טובים וימי ששון ושמחה כו'", שזהו כללות הענין **דאתהפכא**.

ונמצא, שבכללות ענין התענית (הקשור עם מאורע בלתי-רצוי) ישנם ב' שלבים ודרגות: (א) ענין שפועל התעוררות לשוב בתשובה כו', היינו, אף שבתחילה לא חשב שיש צורך לשוב בתשובה על עניינים מסויימים, ישנו מאורע שמביא אותו לידי התעוררות לשוב בתשובה, (ב) תכלית

השלימות שבה – שהענין הבלתי-רצוי מתהפך לטוב, **יהפכו** ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים.

ועל דרך זה מובן בנוגע לאמירת "אב הרחמים" (שמלכתחילה נקבע לומר זאת בקשר למאורעות בלתי-רצויים) – שישנם בזה ב' שלבים ודרגות:

(א) ענין המעורר לשוב בתשובה כו', כלומר, כאשר רואים ש"אב הרחמים" (הקב"ה) מתנהג עם בניו (בני ישראל) באופן שאינו טוב בגלוי, נשאלת השאלה: כיצד יתכן ש"אב הרחמים" יתנהג באופן כזה! והתשובה לדבר – על פי המבואר באגה"ק (סכ"ב) שזהו "כמשל מלך גדול ונורא הרוחץ בכבודו ובעצמו צואת בנו יחידו **מרוב אהבתו** כו'", ולכן, הרי הוא מתעורר לפשפש במעשיו ולשוב בתשובה.

והנה, אף שענין זה מורה על גודל אהבתו של האב (שלכן רוחץ בכבודו ובעצמו כו') – הרי סוף כל סוף אין זה טוב הגלוי בפועל ממש.

וכידוע דיוק כ"ק מו"ח אדמו"ר באגה"ק הנ"ל – שאף שבהמשך הענין נאמר על האב גם התואר "חסיד" ("אביו הרחמן והצדיק וחסיד"), אף על פי כן, כאשר מדובר אודות האב המכה את בנו, נאמר "אב רחמן חכם וצדיק המכה בנו", ולא נאמר התואר "חסיד", כי – ההכאה עצמה **אינה** פעולה של חסד (אף שסיבת הדבר היא – מרוב אהבתו כו'), וכאשר הענין ד"חסיד" (למעלה) מאיר בגלוי – אזי נפעלת רחיצת העניינים הבלתי-רצויים באופנים ודרכים אחרים, על ידי זה ש"יערה עליו רוח ממרום", וכיו"ב.

והכלי שמעורר את הגילוי דבחי' "חסיד" שלמעלה, הוא – על ידי זה שעבודת האדם היא באופן של **חסידות** [וזהו הקשר למסכת אבות שלומדים בשבתות הקיץ – מכיון שמסכת אבות ענינה: "מילי דחסידותא". ומובן, שההנהגה באופן דחסידותא שייכת בכל השנה כולה, גם בחורף].

ומזה מובן, ששלב הנ"ל באמירת "אב הרחמים" (ענין המעורר לשוב בתשובה) אינו עדיין תכלית השלימות.

(ב) תכלית השלימות באמירת "אב הרחמים" – **שמהפכים** את העניינים הבלתי-רצויים **לטוב**, היינו, שישנו רק טוב הגלוי – "הנאהבים והנעימים", ובתכלית השלימות – **יתרון** האור מן החושך ויתרון החכמה מן הסכלות, על-דרך ובדוגמת הענין ד"אודך ה' כי אנפת ביי" שהי' לעתיד לבוא.

ה. והנה, שלב הב' דאמירת 'אב הרחמים' (למעליותא, באופן דאתהפכא) הוא – בשבת מברכים חודש **סיון**:

חודש סיון הוא "חודש השלישי", ומבואר בדרושי חסידות ש"חודש השלישי" בא **לאחרי** חודש הראשון וחודש השני (ניסן ואייר), שהם ב' אופני העבודה דאתכפיא ואתהפכא: חודש הראשון – העבודה הראשונה, בחינת אתכפיא, וחודש השני – העבודה השני – בחינת אתהפכא, וחודש השלישי הוא בחינה **שלמעלה** משניהם, תכלית השלימות בעבודה דאתהפכא גופא.

וענין זה (השלימות דאתהפכא) מודגש גם במספר **שלישי** (חודש השלישי):

מבואר בכמה מקומות בנוגע לחילוקי הדרגות שבמספרים – שמספר ראשון מורה שאין מציאות של מנגד כלל, בדוגמת יום הראשון דמעשה בראשית – שהי' הקב"ה **יחיד** בעולמו; מספר שני מורה שישנם ב' דברים המנגדים זה לזה כו'; ומספר שלישי מורה על בחי' שלמעלה משניהם, שעל ידי זה מהפכים את מציאותו של המנגד כו' – העילוי **דאתהפכא** [ועל דרך מעלת "אחד" לגבי "יחיד"].

בסגנון אחר: "שלישי" מורה על בחינה נעלית ביותר, המגלה אפילו את **פנימיותו** של המנגד – שבפנימיותו גם הוא **טוב**, שזהו כללות הענין דאתהפכא.

וזהו גם מה שדוקא בחודש השלישי נפעל הענין ד"ויוחן שם ישראל נגד ההר", "ויוחן" לשון יחיד, "כאיש אחד בלב אחד" [כמבואר במדרש רז"ל שזו היתה ההקדמה וההכנה למתן תורה, היינו, שכאשר הקב"ה ראה שבני ישראל נמצאים במעמד ומצב של אחדות, אזי נתן להם את התורה] – מכיון שענין האחדות נפעל על-ידי גילוי **הפנימיות** דוקא, שמצד פנימיותם שוים כולם (ראה תניא פל"ב).

ועל פי זה מובן מה ששלב הב' דאמירת "אב הרחמים" (למעליותא, באופן דאתהפכא) מתגלה בשבת מברכים חודש **סיון** דוקא – מכיון שבחודש סיון מודגש שלימות הענין דאתהפכא, היינו, שמגלים את **הפנימיות** שבדבר הבלתי-רצוי, שתכליתו – שעל ידו יהי' העילוי דאתהפכא ששוכא לנהורא ומרירו למיתקא.

וענין זה מתגלה **בשבת** מברכים חודש סיון – מכיון שיום השבת הוא למעלה גם מהעילוי דשלישי, שהרי ביום השבת נפעל הענין ד"ויכולו" (כליון ותענוג) ביחס לכל

כאשר הגילוי וההפצה דפנימיות התורה (תורת החסידות) הוא באופן נעלה יותר - מתבטלים יותר הענינים הבלתי-רצויים הקשורים עם אמירת "אב הרחמים", ומתגלה יותר הענין דאמירת "אב הרחמים" למעליותא, באופן דאתהפכא

ימי השבוע, לא רק יום ראשון, אלא גם יום שלישי, ולכן, גם העילוי ד"חודש השלישי" (שלימות ענין האתהפכא) מתגלה ביום השבת – שבת מברכים חודש סיון.

ונוסף לזה: יום השבת הוא **מעין** "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים", שלכן, השיר דיום השבת הוא – "מזמור שיר ליום השבת, ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים".

ומכיון שהשלב הב' דאמירת "אב הרחמים" (באופן דאתהפכא) הוא **על-דרך** הענין ד"אודך ה' כי אנפת ביי" **דלעתיד לבוא** – הרי הזמן המתאים לגילוי זה הוא ביום **השבת** דוקא (אבל לא בכל שבת, כי אם בשבת מברכים חודש **סיון**, מפני העילוי דחודש השלישי, כנ"ל).

ו. והנה, ענין הנ"ל (שבזמנו לא יהיו עוד הגזירות והשמדות כו', שמוזה מובן שאמירת "אב הרחמים" בשבת מברכים סיון היא למעליותא) מקשר אדמו"ר האמצעי (שם) עם הגילוי דפנימיות התורה: בזמן **האריז"ל**. . שנגלה אליו **חכמת הקבלה** האמיתית, בטלו השמדות ולא יהיו עוד כו'.

ומזה מובן, שכאשר הגילוי וההפצה דפנימיות התורה (תורת החסידות) הוא באופן נעלה יותר – מתבטלים יותר הענינים הבלתי-רצויים הקשורים עם אמירת "אב הרחמים", ומתגלה יותר הענין דאמירת "אב הרחמים" למעליותא, באופן דאתהפכא.

ולכן, אף שאדמו"ר הזקן אינו כותב

(בסידורו) בפירוש שאמירת "אב הרחמים" בשבת מברכים סיון – בזמנינו – היא למעליותא כו',

[וטעם הדבר – בפשטות: מכיון שבכללות הענין דאמירת "אב הרחמים" ישנם ב' שלבים (כפשוטו – ענין בלתי רצוי, ולמעלה מזה – באופן דאתהפכא), הנה בסידור, שהוא דבר **השוה** לכל נפש, אינו מכריע לאי מאופנים הנ"ל, מפני החילוקים שבדבר כו'],

הרי, לאחר שזכינו לגילוי תורת החסידות באופן ד"יפוצו מעינותיך חוצה", ועד להפצת המעיינות בשופי רב ובאופן הכי רחב כו', בכל מקום ומקום ולכל אחד ואחד מישראל, כפי שנפעל על-ידי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – מובן, שבתקופה זו **מתגלה בהדגשה** הענין הטוב והרצוי דאמירת "אב הרחמים" בשבת מברכים חודש סיון (העילוי דאתהפכא, על-דרך ובדוגמת הענין ד"אודך ה' כי אנפת ביי" דלעתיד לבוא).

ז. ובהקדים: ידוע מאמר הזהר (ח"א קיז, א) ש"בשית מאה שנין לשתיתאה יתפתחון תרעי דחכמתא כו"ו. ומכל מקום, מצינו שגם לפני זה התחיל כבר הגילוי דפנימיות התורה.

החל מזמן האריז"ל, שמאז "מצוה לגלות זאת החכמה" (אגה"ק סכ"ו) – שנות שלי"א-ב; ובאופן גלוי יותר – התגלות הבעש"ט, בשנת תצ"ד; ולאחרי זה, באופן גלוי עוד יותר – התגלות חסידות חב"ד ע"י אדמו"ר הזקן בשנת תק"מ (גילוי באופן של יתפרנסון* – (הבנה והשגה, חב"ד)),

– וכל זה הי' לפני שנת ת"ר לאלף הששי.

אלא שאז לא הי' הגילוי באופן ד"יפוצו מעינותיך חוצה", כידוע שיחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע (תורת שלום ע' 121) שעיקר הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה" התחיל לאחר פטרבורג, בגאולת אדמו"ר הזקן ביי"ט כסלו שנת תקמ"ט,

אבל גם זמן הנ"ל – יי"ט כסלו תקנ"ט – הוא **כמה** שנים לפני שנת ת"ר.

ובאור החיים (צו ו, ב) מוכח דשנת **ת"ק** היא "אתא בוקר" (דהגאולה), ש"בוקר" הוא **אור** (ולא רק עלות השחר).

ולכן יש לומר, דלאחר שנת ת"ק – התחלת מאה **הששית** לאלף **הששי***** – היתה עת רצון ל"אתא בוקר" (**אור**), אלא

* לשון התקו"ז (ת"ז בסופו). וראה הקדמת המק"מ לזהר וז"ל: יתפרנסון . . כשיפורש להם אמיתות מאמריו כו'.
** ראה זהר שם (וראה גם שם קיט, א): ובכל **שתי** ו**שתי** מההוא אלף **שתי**תאה. וראה אוה"ח לזהר שם.

שמפני סיבות, הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה" התחיל רק ביי"ט בסלו תקני"ט, וגם אז – רק התחלה בלבד.

ומדור לדור נפעל גילוי והוספה בזה, עד שבשנת שש מאות שנה גוי **נבקעו** כל מעיינות גוי אפילו רביי דעלמא זמינן לאשכחא טמירין דחכמתא כו' (זהר שם קיח, א. ועוד). ועד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שעל ידו נעשה הפצת המעיינות באופן הכי רחב, בכל מקום ומקום כו' (כפי שרואים בפועל ובמוחש) – הכנה הכי אחרונה ל"קא אתי מר דא מלכא משיחא".

ואף שההבנה וההשגה בתורת החסידות בימינו אלו אינה בערך להבנה והשגה שהיתה אצל "חסידים הראשונים" בזמנו של אדמו"ר הזקן כו' – הרי מכיון שמדובר אודות ה"מעין" עצמו (מעיינות דתורת החסידות, כפי שנתגלו על-ידי רבותינו נשיאינו – בעלי המעיינות), מובן, שגם כאשר חסר בהבנה והשגה כו', אין זה משנה את המציאות האמיתית – שהמעיינות עצמם **נמצאים** באופן של הפצה גם ב"חוצה", ולכן שייכים הם לכל אחד ואחד מישראל.

וכמדובר כמה פעמים אודות דיוק הלשון "יפוצו מעינותיך חוצה" (לשון הכתוב: משלי ה, טז) בנוגע לגילוי והפצת תורת החסידות – **שהמעיינות** עצמם באים באופן של הפצה עד ל"חוצה", כלומר: אין הכוונה ש"מי המעיין" בלבד הם המתפשטים ובאים גם ב"חוצה", היינו, שהמים הנובעים מהמעין נעשים לנהר, והנהר הולך ומתפשט ומגיע לכל מקום, וממנו שואבים את **המים** על-ידי כלים גדולים או כלים קטנים, אלא ה"מעין" עצמו מגיע בכל מקום ומקום, גם ב"חוצה", היינו, שבכל מקום נמצא ה"מעין" בכל התוקף והעילוי שבו – למעלה מ"מי גבאים", ולמעלה מ"מקוה שיש בו ארבעים סאה", אלא "מעין" שמטהר "בכל שהוא" [אלא שמצד **הגברא** שטובל במעין ישנה ההגבלה שצריך להיות כל גופו עולה בהן כו'], ומטהר בכל האופנים – בזוחלין

אף שההבנה וההשגה בתורת החסידות בימינו אלו אינה בערך להבנה והשגה שהיתה אצל "חסידים הראשונים" בזמנו של אדמו"ר הזקן כו' – הרי מכיון שמדובר אודות ה"מעין" עצמו (מעיינות דתורת החסידות, כפי שנתגלו על-ידי רבותינו נשיאינו – בעלי המעיינות), מובן, שגם כאשר חסר בהבנה והשגה כו', אין זה משנה את המציאות האמיתית – שהמעיינות עצמם נמצאים באופן של הפצה גם ב"חוצה"

ובאשבורן כו', ועד לעילוי ד"מים חיים", המטהרים את כל הטומאות כו' (ספ"ק דמקוואות).

ועד כדי כך – שהטהרה הקשורה עם "מעין" ומקוה כו' היא באופן שאפילו כאשר נפל למים שלא בכוונה, הרי הוא נעשה טהור. וכידוע תורת הבעש"ט בנוגע לכוונת המצוות – שבמצות צדקה וטהרה במקוה אין צריכים כוונה. ואין סתירה בדבר מזה שבתורת הבעש"ט מבואר בארוכה הענין דכוונת המקוה כו', ואכ"מ.

ומכל זה מובן, שלאחרי שזכינו לגילוי הפצת המעיינות חוצה באופן הכי נעלה

– **בזמני** ניכר ומודגש **ביותר** הענין הטוב והרצוי (הפנימיות) דאמירת "אב הרחמים" בשבת מברכים חודש סיון, שזהו כללות העילוי דאתהפכא, על-דרך ובדוגמת הענין ד"אודך ה' כי אנפת ביי" שיהי לעתיד לבוא.

ח. והנה, כל האמור לעיל מהוה עידוד נוסף ונתינת כח מיוחדת בנוגע לכללות העבודה הקשורה עם חודש סיון (החל משבת מברכים חודש סיון) – מכיון שישנה נתינת כח מיוחדת מהענין דאמירת "אב הרחמים" כפי שהוא **למעליותא**, כנ"ל בארוכה.

ולכן, צריכים להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה הקשורים עם חודש סיון, ולכל לראש – ההכנה למתן תורה, על-ידי כללות הענין דאהבת ישראל, ובאופן דאחדות ישראל, כמו שכתוב "ויחן שם ישראל נגד ההר", "ויחן" לשון יחיד, "כאיש אחד בלב אחד". וכמו כן – הוספה מיוחדת, ביתר שאת וביתר עוז, בהפצת המעיינות חוצה, מכיון שעל ידי זה מגלים את פנימיות הענין דאמירת "אב הרחמים" – למעליותא, באופן דאתהפכא, כנ"ל בארוכה.

וכללות העבודה בכל ענינים אלו נעשית מתוך תענוג – מכיון שזהו ענינו של יום השבת (שמיני מתברכין כולהו יומין, כולל ראש-חודש סיון, וכל ימי חודש סיון) "וקראת לשבת עונג".

ויהי רצון שבקרוב ממש נזכה לומר – בפועל ובגלוי – "אודך ה' כי אנפת ביי", כאשר יקויים היעוד שנאמר בפסוקים שלפני זה: "ויצא חוטר מגזע ישי ונצר משרשיו יפרה וגו'", "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים" (שבהמשך לזה אמר: "ואמרת ביום ההוא אודך ה' כי אנפת ביי") – בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, ובאופן ד"אחישנה" ב"אחישנה" גופא, במהרה בימינו ממש.

התיקון החב"די

בספר מפואר אחד: תיקון ליל שבועות - חב"ד ביאורים ושיחות הרבי • לקט מנהגים וסיפורים לחג ניתן גם להשיג באתר חב"ד שופ.

טל: 03-9600770 .0523-770904/5 .09פ 03-9606761 א"ת:ל CHISH770@GMAIL.COM כתובתנו באינטרנט: www.CHISH.co.il

"שבת אחדות" אינה מכוונת רק כלפי הציבור הכללי, אלא גם, ואולי במיוחד אלינו. עלינו לזכור כי אנשים אחים אנחנו, וכולנו מתאחדים, למרות השוני, לעשות את רצונו של הרבי. על כך לא יכולה להיות שום מחלוקת.

אחדות, למרות השוני

רעים, עד לסעודה כפשוטה... שבה ידברו דברי תורה בכלל, ובמיוחד – בענייני אהבת ישראל ואחדות ישראל – כולל – ההדגשה שבדבר, שההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל מבטלת את סיבת הגלות, ובדרך ממילא מתבטל גם הגלות". ובהתאם לדברים אלו, אשר בוודאי כל אחד יעשה כמיטב יכולתו כדי לקיים בקשה **נפשית** זו של הרבי, כדאי שנקדיש מעט זמן על מנת להתבונן בהכרחיותה של אהבת ואחדות ישראל במצבנו הנוכחי.

דרושה התאחדות של עם ישראל כולו, ובשלב הראשון של כל שומרי התורה והמצוות, סביב דעת התורה הקובעת כי כל המהלכים ה"מדיניים" הם בגדר פקוח נפש. רק בהתאחדות כזו ניתן יהיה לסכל ולהעביר את רוע הגזירה. התאחדות כזו תהפוך את ציבור שומרי התורה לציבור ענק, גדול פי כמה מכוחו היחסי כיום, ציבור שחייבים להתחשב בו.

העמידה על עקרונות התורה גם תגרום כי הרגש כלפי ציבור זה יהיה של כבוד והערכה, תוך רצון להיות שייך אליו. דווקא על ידי אחדות זו, בלי חשבונות ושיקולים קטנוניים, נוכל גם למנוע את הגזירות כנגד התורה בכל תחומי החיים, ואפילו את הגזירות כלפי לומדי ומקיימי התורה באופן אישי.

אחדות מיוחדת דרושה בתוכנו, חסידי חב"ד. "שבת אחדות" אינה מכוונת רק כלפי הציבור הכללי, אלא גם, ואולי במיוחד אלינו. כך יתאחדו ה'יתמימים' בארה"ק, בחצרות קדשנו ובעולם כולו, בשבתות של הכנה למתן תורה מתוך חיים עם משיח. חובה על כל אחד מאתנו לעשות הכל ולסייע לשבתות אלו, וללמוד מכך לכל קהילות אנ"ש. עלינו לזכור כי אנשים אחים אנחנו, וכולנו מתאחדים, למרות השוני, לעשות את רצונו של הרבי. על כך לא יכולה להיות שום מחלוקת.

כאשר נשכיל לנהוג כך, נווכח כי לרוב חילוקי הדעות אין כלל מקום, ומקורם הוא רק במדיניות שמזמן לנו הסטרא-אחרא. האחדות בתוך אנ"ש היא רצונו של הרבי מה"מ, ואחדות זו בתוך אחדות כל עם ישראל היא ההכנה הראויה לקבלת התורה – כולל ה"תורה חדשה" תורתו של משיח, והיא שתגרום לעולם כולו להכריז:

יחי אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

השבע ב'חדשות' עמד בסימן הפגישה בין נשיא ארה"ב לראש הממשלה בנימין נתניהו. לעיתים נדמה כי כלי התקשורת יצאו מדעתם, והם מנפחים את האירוע למימדים מבהילים, מייחלים למוצא פיו של ה"פריץ", מנתחים כל אמירה או תנועה, ובעיקר מאיימים על קובעי המדיניות כי אם לא יענו לכל רעיונותיו, הרי שרע ומר יהיה גורלנו רח"ל.

אמנם, תפקידה ומעמדה של ארה"ב הם חשובים ביותר, כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א, מתייחס לא אחת להיותה מעצמת העל, מלכות של חסד, הרבי אף מזכיר ומקדיש מקום בשיחות לנאומים שנשאו נשיאי ארה"ב, אך זוהי בדיוק הדוגמא ההפוכה למה שמתרחש כעת.

דומה שמעולם לא הייתה ההשתעבדות וההתרפסות בפני אומות העולם, ולא דווקא המתוקנות שבהן, בתוקף כפי שהיא כעת, וזאת אחרי שצינו למרבה הפרדוקס 'עצמאות' למדינה בארה"ק. 'עצמאות' שמתבטאת בכך שהשיקול היחיד והמכריע הוא 'מה יאמרו הגויים' – גלות במיטבה!

בכדי להשתחרר ממצב בלתי אפשרי זה, יש צורך בפתרון היסודי, הפנימי והמהותי ביותר. עלינו לצאת מהגלות ולעבור למצב של גאולה. הדרך לכך היא כמובן ע"י קיום הוראותיו של הרבי, ההוראות הפרטיות כמו גם ההוראות הכלליות.

אחת ההוראות הכלליות ביותר, השייכת הן לזמן זה של השנה, והן למצב בעולם, נוגעת להוספה באהבת ישראל. הרבי ציין לא פעם כי כאשר רואים את המצב בעולם אשר אין יום שאין וכו', הרי התיקון לכך הוא הוספה באהבה ובאחדות ישראל. אהבת ישראל שתתקן את הסיבה לגלות ותביא לגאולה.

קשר מיוחד יש לזמן זה, ימי ההכנה למתן תורה, ימי ספירת העומר, הקשורים במיוחד לתקון פגם באהבת ישראל, ולהתאחדות גמורה "כאיש אחד בלב אחד" כהכנה לקבלת התורה. בקשר לכך הביא הרבי את "ההצעה והבקשה דלקמן, **בקשה נפשית**: ביום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מבה"ח וער"ח סיון, בעלות המנחה – יתאספו בכל מקום ומקום רבים מישראל, אנשים נשים וטף... להתוועדות

פתגם השבוע בענייני גאולה

...אנשים ונשים וטף, ו"כספם וזהבם אתם", עם כל הנכסים והבתים הפרטיים, ועאכו"כ בתי-כנסיות ובתי-מדרשות, עם הספסלים, ועאכו"כ הסידורים והספרים, באים יחד עם משיח צדקנו – על גבי "ענני שמיא" – לארצנו הקדושה...

...ויש להוסיף, שענין זה נעשה גם על-ידי ההוספה בלימוד התורה בענייני הגאולה ובית-המקדש, אשר, הלימוד בעניינים אלו ממהר ומזרז עוד יותר קיומם בפועל ממש, כך, שמהלימוד יוצאים תיכף ומיד לפגוש את משיח צדקנו, ואומרים לו שזה-עתה סיימו ללמוד כמה הלכות הקשורות עם ביאתו!

(כ"ה אייר תשי"ג – מוגה)

ד"ל" מורה על המשכה וגילוי כו', ועל כן אומר "לבני", שזהו המשכת האור והגילוי לכל שבט ושבט בכלל.

(יס"ה"מ עטר"ת"י ע"י שיח)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

ואלה תולדות אהרן ומשה [ג, א] – ואינו מזכיר אלא בני אהרן, ונקראו "תולדות משה" לפי שלמדן תורה. רש"י. ואמרו רז"ל ... כל המלמד את בן חבירו תורה כאלו ילדו כו', אהרן ילד ומשה לימד, לפיכך נקראו על שמו. והיינו דשניהם הבן והתלמיד נחשבים כאחד, וכדאיתא במדרש דתלמידו של אדם נקרא בנו, ומכל-מקום יש הבדל ביניהם, דהבן הוא ילידו ממש, והתלמיד הוא כאלו ילדו ונקרא על שמו ... לפי דכל אלו [=התלמידים] הם רק בכלי השכל בלבד, אבל לא בכלי המוח, וכמאמר ראש אי אפשר לשים, א קאפ קאן מען ניט ארויפטטעלן, משא"כ בהשפעה עצמית שהוא בשתייהם בכלי המוח ובכלי השכל.

(ילקוטי דבורים' בלה"ק) ח"ה 1187)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ועוד וגם זה עיקר – שביחד עם התשוקה והגעגועים לקבלת התורה עד שסופרים את הימים מתי יהי כבר זמן מתן תורתנו, מוסיפים גם בהתשוקה והגעגועים להגאולה, שסופרים את הימים והשנים והדורות שנמצאים בגלות, וצועקים "עז מתי" ... ומבקשים מהקב"ה שתיכף ומיד יוציא את כל בני", כל אחד ואחת ישראל, כל משפחה ומשפחה, וכלל ישראל, מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וכאמור, תיכף ומיד ממש, ביום זה, כפי שמתברך כאו"א מישראל: "אחכה לו בכל יום שיבוא", וכפי שמבקשים בתפלת שמונה-עשרה: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", "מהרה" דייקא, ולא רק "מהרה" לפי ההגבלות של בשר ודם, אלא "מהרה" דהקב"ה – תיכף ומיד ממש.

(כ"ה אייר תשי"ג – מוגה)

כ"ק אדמו"ר הזקן

מבן עשרים שנה ומעלה כו' לגלגלתם (במדבר א, ג)

"בן עשרים" מאיר בו יו"ד עם המילוי, מוחין דאבא שלמעלה מבחינת ה"א נ' שערי בינה, שהם שערים הנמשכים מהבינה שכל המושג למדות – אזי ההעלאה "לגולגלתם", רצון העליון, מה שאינו משג כלל בחכמה .. ועל כן מבן עשרים שנה ומעלה דוקא כולים לישא בחינת מוחין שלו לבחינת הכתר, כי אור החכמה קרוב יותר לכתר ועולה ראשונה וגם עמו עולה כל המסתעפים ממנו .. מה שאין כן פחות מבן עשרים שאין לו מבחינת מוחין דאבא עדיין רק בחינת מוחין דאמא עדיין רחוק הוא מבחינת אור הכתר ולא יכלו להעלותו לגלגלתם כו'.

(ילקוטי תורה' פרשתנו ב,א)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

למשפחותם לבית אבותם כו' לגולגלתם (ריש פרשתנו)

מתחלה י"שאו את ראש כל עדת בני", שהוא כל הת"ר אלף רגלי שנסתעפו מעי נפש דיעקב – למשפחותיהם הכללי, והוא עד בחינת ע' נפש דיעקב, בבחינת ז' תחתונות דבריאה שכלול כל אחד מ"י, והיינו "למשפחותם", אל משפחות בית יעקב הכוללים. ואחר כך עלייה שנייה הוא לעלות משפחותם אל "בית אבותם" .. במקור חוצבם הנקרא בית אבותם, והן י"ב שבטים שמקבלים מיעקב איש הרחמים שהוא עיקר האילן .. ועלייה שלישית הוא "לגלגלתם" – בבחינת כתר שבכתר.

(מאמרי אדה"א' במדבר ע' כא)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

"שאו את ראש בני" – זהו הרצון התחתון, "לגלגלותם" – להתחבר עם רצון העליון, שזהו חלק הנשמה שבגוף עם שרש הנשמה, ועי"ז מתחברים ג"כ למעלה כללות נשמות ישראל עם עצמות אור אין סוף. "באוהל מועד" – כי כשמתחברים רצון התחתון ברצון העליון וכללות נשמות ישראל בעצמות אור אין סוף, צריך שמירה לזה .. שלא יהי יניקה מזה, והתורה הוא השמירה.

(יס"ה"מ תרטי"ו ע' רנב)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

שאו את ראש כל עדת בני ישראל (ריש פרשתנו)

ולטעם זה יובן גם כן מה שנכתבו מספר השבטים בתורה והחיוב לקרותם מידי שנה כו', להיות כי כל שבט ושבט יש לו הארה מיוחדת למעלה הגנוז בהעלם בעצמות אור אין סוף מצירופי אותיות שבתורה והם מיוחדים בכל שבט ושבט בפני עצמו, ועל ידי הקריאה נמשכו מלמעלה לאותו השבט לפי אופן מדרגתו דוקא ע"י צירופי אותיות הללו דוקא מן ההעלם לגילוי.

(יספר המאמרים' תרל"ד ע' ריב)

כ"ק אדמו"ר מהורש"ב

וזהו שכתב בכל שבט "לבני שמעון לבני גד לבני יהודה" כו', דלכאורה הוה ליה למימר "בני", מהו אומר "לבני". אך הענין

תרוממנה קרנות צדיק מלכא משיחא

western union		Telegram					
MSG. NO.	מס. מס' על. מס' על.	PD.-COLL.	CASH NO.	ACCOUNTING INFORMATION	DATE	FILING TIME	SENT TIME
						A.M. P.M.	A.M. P.M.
Send the following message, subject to the terms on back hereof, which are hereby agreed to							☐ OVER NIGHT TELEGRAM UNLESS BOX ABOVE IS CHECKED THIS MESSAGE WILL BE SENT AS A TELEGRAM
TO							
ADDRESS & TELEPHONE NO.							
CITY - STATE & ZIP CODE							
ב"ה.							
נוסח המאברק שהואיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לשלוח לאנ"ש שי							
בכל מרחבי תבל לקראת חג השבועות, ה'תשל"ו							
"קבלת התורה כשמחה ובפנימיות ולהמשיכה בכל השנה כולה							
ולקיימה, וכהוראת נשיאינו ומלכתחילה אריבער ותרוממנה							
קרנות צדיק מלכא משיחא, ושבתא טבא.							
/מקום החתימה/							
SENDER'S TEL. NO.		NAME & ADDRESS			(Zip Code)		

W.U. 5210 (3/73)

נוסח המברק
ששלחכ"ק אדמו"ר
מלך המשיח
שליט"א לאנ"ש
שיחיו בכל מרחבי
תבל לקראת
חג השבועות
ה'תשל"ו

לכל ילד וילדה · אות בספר התורה · של ילדי ישראל

ימלט עמך...

www.kidstorah.org | 03-9607358 | 60840 ת.ד. 8 כפר חב"ד | ספר התורה של ילדי ישראל

מאת הרב חיים לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בשיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

ומלאה הארץ סיומי רמב"ם

על פי הוראות הרבי מה"מ, נחוץ וחשוב שייערכו סיומי רמב"ם ארציים, כמו גם מקומיים בכל מקום ומקום.

'סיומים' גדולים וחשובים באופן של "ברוב עם הדרת מלך". חשוב ונחוץ שכל אחד ואחת ישתתף בהם בגופו דווקא, כפי שמדגיש הרבי פעמים רבות. וביחד עם זה, סיום הרמב"ם הוא בהחלט גם עניינו של כל אחד ואחת ממש. כל אחד, בכל שיעור או מפגש שלו או שלה עם קבוצת אנשים, אפשר וצריך לערוך סיום רמב"ם זוטא.

חזר עליה כמה פעמים בשיחות אלו, אודות **אמירת ברכות השחר במתינות**, והמשפיע ר' מענדל היה מתוועד על כך הרבה מאד, ובשיחות המוגהות משום מה זה לא נכנס. וכן בקשר לחשיבות אמירת 'תיקון ליל שבועות' כולו, ועוד.

כשמסתכלים בשיחה הבלתי מוגהת של פרשת במדבר, רואים ממש "הדרך" שלם לכל פרטיו ודקדוקיו באריכות גדולה. היות ולא כולם רואים את החוברות היוצאות לאור ב-770, נביא כאן את השיך לענייננו, סיום הרמב"ם, עם עוד כמה הוראות למעשה בקשר לחג השבועות. וזו לשון קדשו (סי"ג. התחלת שיחה ב'):

"בעמדנו בהתחלת זמן הקיץ ובשבת לפני חג השבועות – שאז מסיימים בפעם הראשונה את אמירת פרקי אבות, יש לעורר במיוחד, שגם אלו שבשנים שעברו לא נהגו, או על כל פנים לא הקפידו ללמוד פרקי אבות בכל שבתות הקיץ (או אפילו

כפי שנאמרו על ידי הרבי שליט"א שלא היו כמעט בנמצא להשיג. השיחות נרשמו בזמנו על ידי מערכת "פאקס א שיחה" ושולבו בהם גם מה"תוכן קצר" (שנרשמו על ידי 'מניחים' אחרים, ופעמים רבות יש בזה מה שאין בזה) ובהוספת מראי-מקומות. התמימים נזהרים מאד שלא לנגוע כלל באופן הגשת הדברים, גם אם פה ושם יש תיקוני סגנון קלים, כך שעתה יכול כל מי שרוצה ללמוד את הדברים כנתינתם ממש. ברור ומובן מעצמו שסוף סוף העיקר הוא כפי ששיחות אלו נערכו והוגהו על מנת לפרסמם בעיתונים ובחברות "דבר-מלכות" בשם המלך ונחתמו בטבעת המלך. ובכל זאת, יש חביבות מיוחדת לשיחות בצורה האוטנטית כפי שנאמרו ונרשמו בזמנו. מה גם שישנם עניינים שמשום מה לא נכנסו בשיחה המוגהת, ומהם גם דברים הנוגעים למעשה בפועל שהרבי עורר עליהם פעמים רבות. כמו למשל, הוראה שהרבי

קשר לסיום הרמב"ם במחזור הז"ך ותחילת המחזור ה"כח" וה"יחי" שייהיה בע"ה השבוע:

בשנים האחרונות כתבתי כמה פעמים אודות "א בעל-שם" סקער ענין" – שמאז ג' תמוז, כאשר אין אנו זוכים לשמוע באוזנינו הגשמיות שיחות קודש מהרבי מלך המשיח שליט"א, הרי בכל שנה בתקופת סיום הרמב"ם מזכיר זאת הרבי שליט"א בשיחות עם אנו חיים היום, דבר-מלכות תנש"א-תשנ"ב.

לומר את האמת, הפעם, כשהסתכלתי בדבר-מלכות פרשת במדבר, מצאתי אמנם איזכור קצר אודות לימוד שיעורי הרמב"ם היומי, אך לא הרבה יותר מזה. אבל הקב"ה עזר, והשנה במיוחד קמו כמה מחיילי בית דוד בבית חיינו ועשו מעשה. הם הציבו לעצמם מטרה להוציא לאור מחדש את השיחות הבלתי מוגהות משנת תנש"א,

במשך השבתות שבין פסח לעצרת) – יקבלו על עצמם בשנה זו ללמוד פרקי אבות בכל שבתות הקיץ. ולא להסתפק באמירה בלבד, אלא ילמדו כמה משניות (או על כל פנים משנה אחת) בכל פרק לעיון, כפי שנדרש בתורה שבעל פה.

"ובזה מיתוסף עוד יותר, כשמתכוונים לקריאת התורה ד'נשא את ראש בני גרשון', נשיאת ראש דהלויים. ועל פי פסק דין הרמב"ם (הנ"ל) "ולא שבת לוי בלבד, אלא כל איש ואיש מכל באי עולם אשר נדבה רוחו אותו ... הרי זה נתקדש קדש קדשים", מובן, שע"י "נדבה רוחו" נעשה כל אחד ואחד מישראל בדרגת לוי, ועד לדרגת כהן וכהן גדול – "קדש קדשים". דמלשון הרמב"ם מובן, שבכוחו של כל אחד להגיע גם לדרגת אהרן כהן גדול ובניו, וכמו שכתוב בסוף פרשתנו "בגשתם את קדש הקדשים אהרן ובניו יבואו".

"ומזה ממשיכים בספר הרמב"ם עד לסיומו וחותרו בהלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח, כפי שמתאר את הימים ההם, שאז יהיו כל הדברים הטובים, עד לסיום ב"כמים לים מכסים". ומתכפין סיום להתחלה, שבתחילתו (לאחרי ההקדמה) מדובר אודות "יש שם מצוי ראשון", דקאי על עצמותו ומהותו יתברך (כמרומו גם בהראשי תיבות ד"יסוד היסודות ועמוד החכמות", ראשי תיבות שם הוי' – שזהו על דרך הרמז כו'. אך עיקר ענין ההלכה הוא בגשמיות דוקא. שמה מובן גם בנוגע לפירוש ד"יסוד היסודות" כו'), מיוסד על הפסוק בתורה שבכתב "אנכי הוי' אלקיך", התחלת עשרת הדברות, שיקראו בקריאת התורה מחר.

"ובהמשך לזה – כאן המקום לעורר ולהזכיר שוב אודות לימוד ספר הרמב"ם, כמדובר כמה פעמים, ובפרט שב' הפרקים האחרונים שבו הם על ענין הגאולה ומלכות משיח שמבית דוד ("ה' ימלוך לעולם ועד").

"ולכן, כאן המקום לעורר, שבשנה זו יהיו בבית הכנסת בשעת קריאת עשרת הדברות אנשים נשים וטף, בריבוי הכי גדול, יותר מבשנים שעברו, ועד כל ילדי ישראל, ש"בנינו עורבים אותנו". דאף שגם בשנים עברו עשו בענין זה "עולם ומלואו", הרי זה עדיין לא "עולם על מילואו" בתור "עולם של גאולה", מה שאין כן בשנה זו – שנת הגאולה, פועלים בפועל ממש את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שלכן מוסיפים עוד יותר בתקווה

**הרמב"ם בא והכריז בעולם:
הפסיקו להסתכל על כל
הדברים במבט גשמי וחומרי,
התחילו להתרומם ולהתעלות
מעל המושגים המגושמים.
פנו אל האלקות והרוחניות
המופשטים מן הגשם. הרמב"ם
קרא לעם ישראל ולעולם כולו:
הפסיקו את ההגשמה באלקות.
הפסיקו להסתכל על הקב"ה
כאילו יש לו גוף ח"ו.**

ובצפיה ד"אחכה לו בכל יום שיבוא", ו"אחכה לו שיבוא בכל יום" (כפירוש השני בזה) – יש להוסיף בזה כמה וכמה.

"ועוד ועיקר, שע"י ההחלטות בכל זה מזרזים את הגאולה.

"ובפרט, שסיום הפרק דפרקי אבות הוא "הוי' ימלוך לעולם ועד" (כנ"ל), שלימות וגילוי מלכותו של הקב"ה בכל העולם כולו בגאולה השלימה, הקשורה עם מלכות בית דוד – כפסק דין הרמב"ם בהלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח "יעמוד מלך מבית דוד", וכהמשך ההלכה – שילחום מלחמות השם וינצח ויבנה מקדש במקומו וכו'.

"ולהעיר מהשיחה הידועה ש"חיילי בית דוד" קאי על התמימים. ודוגמתו בכל אחד ואחד מישראל – שכל יהודי הוא "תמים" בכל עניניו, על אחת כמה וכמה בעניני משיח ומלכות בית דוד והגאולה שבסיום הרמב"ם – "כמים לים מכסים" (ולהעיר, שבהלכות תשובה לא הביא הרמב"ם את סיום הכתוב "כמים לים מכסים", מה שאין כן כאן בהלכות מלכים).

"והענין בזה בעבודת האדם, בענין הביטול: דמכיון ש"נפשי כעפר לכל תהיה" (על דרך "מכיד מכל טוריא"), לא ניכרת כלל מציאותו, מציאות העפר, להיותה מכוסה לגמרי ב"מים" (המכסים את קרקעית ה"ים") ש"אין מים אלא תורה". והיינו, שכל מציאותו היא התורה, התורה היא זו שמסתובבת כאן ("אז ס'גייט ארום תורה") – ע"ד פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר בנוגע לריקודים דשמחת תורה (השייד

לחג השבועות, יום מתן תורה), שבכדי שהתורה תרקוד צריכה היא לרגלי האדם, והאדם נעשה "רגלי" התורה, אבל התורה היא הרוקדת!

"ונוסף לכל הנ"ל, בעמדנו בערב שבועות, יש לעורר אודות ענין עיקרי – אמירת "תיקון ליל שבועות" בלילה זה, ליל א' דחג השבועות, שגם אלו שלא הקפידו בזה בעבר מחמת רוב התמדתם בלימוד התורה, שרצו ללמוד בעיון דוקא ולכן לא הספיקו בשנה שעברה לגמור את אמירת התיקון... – יאמרו את כל התיקון (ובהדגשה – מתחילתו ועד סופו), שהוא כולל את כל החלקים של תורה שבכתב, ולאחרי זה – כל החלקים של תורה שבעל פה, שבלימודם גם כן נדרש לימוד בהבנה והשגה, ולאחרי זה גם ספר יצירה וספר הזהר.

"וכאן המקום לעורר אודות התיקון ב'תיקונים', לסיים בג' דברים טובים. וכמו כן להוסיף את שלשת האהבות דאהבת ה' ואהבת ישראל בסיום הזהר המובא בתיקון, כמדובר בזה בהתוועדות שלפני זה.

"ועד לסיומו במנין המצות, שמסיים במצות כתיבת ספר תורה (שהמלך צריך לכתוב בעצמו, נוסף על הספר תורה) דכל יחיד, וכפסק דין הרא"ש (ומובא גם בהלכה) שבימינו אלו מקיימים מצוה זו ע"י קניית ספרים, ועוד ועיקר – ע"י הלימוד בהם כו'.

"לא תובעים מכל אחד שיאמר 'תיקון' פעמיים, גם בליל ב'... הנהגה זו מצינו אצל ר' הלל פאריטשער, שלהיותו מהדר גדול ודייקן בכל המצוות כו' אמר תיקון גם בליל ב' דחג השבועות; איני יודע אם יש להנהגה זו מקום באמיתית הענין, אבל על ר' הלל אפשר להאמין ("ר' הלל' קען מען גלויבן") שאם הוא נהג כך, בודאי מצא ענין בזה, ובפרט שר' הלל עשה דברים גדולים ונעלים ביותר. ואף על פי שבכלל לא מצינו הנהגה זו אצל רבותינו נשיאינו, חוץ מפעם אחת אצל אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, שכנסע לנאות דשא ("דאטשע"), חסרו לו בניסיעתו ענינים נעלים יותר, ולכן התעסק גם בליל ב' בענין נעלה זה דאמירת תיקון.

"אבל בנוגע לאמירת תיקון בליל א' דחג השבועות – בעיני ראיתי, וכמו כן ראו אחרים, איך שנשיא דורנו אמר את כל התיקון. ואף שלא הסתכלתי באם אמר כל תיבה ותיבה כו', אבל כפי הנראה הוא אמר את כל התיקון מתחילתו ועד סופו"...

לערוך סיומים בכל אתר ואתר

על פי הוראות הרבי מה"מ, נחוץ וחשוב שיערכו סיומי רמב"ם ארציים, כמו גם מקומיים בכל מקום ומקום. 'סיומים' גדולים וחשובים באופן של "ברוב עם הדרת מלך". חשוב ונחוץ שכל אחד ואחת ישתתף בהם בגופו דווקא, כפי שמדגיש הרבי פעמים רבות. וביחד עם זה, סיום הרמב"ם הוא בהחלט גם עניינו של כל אחד ואחת ממש. כל אחד, בכל שיעור או מפגש שלו או שלה עם קבוצת אנשים, אפשר וצריך לערוך סיום רמב"ם זוטא. וכפי שסופר כבר במסגרת זו שהייתה לי גם הוראה אישית בזה:

כתבתי פעם לרבי דו"ח על אודות שיעורי תורה ומבצעים וכו', ובין הדברים הזכרתי בשתי מילים שבאחד השיעורים שמסרתי לנשים ובנות בבית פרטי, ערכתי סיום הרמב"ם. בתשובה הוציא הרבי חזרה את המכתב, עם הדגשה בשני קווים תחת המילים "סיום הרמב"ם". וכן שמעתי על תשובות דומות שקיבלו באותה תקופה עוד חברים וידידים.

המטרה בזה בפשטות – לעשות בכל מקום ומקום "שטורעם" מלימוד הרמב"ם, כדי שיצטרפו עוד ועוד אנשים נשים וטף לקיים את הוראת הרבי מלך המשיח שליט"א ללמוד את הרמב"ם כפשוטו במעגל הלימוד היומי בכל יום ויום ממש.

ולכן לא די רק בחגיגות הסיום הגדולות, ברמה המקומית הארצית והעולמית, למרות חשיבותם העצומה. אלא חשוב ונחוץ שכל אחד ואחת, בכל מקום ובכל פינה, יעשה מזה "שטורעם" גם בפינה הקטנה שלו. כך יצטרפו לכך יותר ויותר בני ובנות ישראל, אנשים נשים וטף, לקיים את הוראת הרבי מלך המשיח שליט"א ללמוד את הרמב"ם כפשוטו במעגל הלימוד היומי בכל יום ויום ממש.

הרבי 'קאכט-זיך' ברמב"ם

כפי שנכתב גם בעבר, מוטלת גם עלי זכות וחובה לערוך גם במסגרת זו מעין "סיום הרמב"ם". וגם אם חלק מהדברים כבר נכתבו, יש מקום לחזור עליהם שוב. במיוחד, כאשר זה יוכל להביא תועלת לאחרים, שיוכלו להשתמש גם ברעיונות אלו ב"סיומים" שהם עורכים.

אין זה סוד שהרבי מלך המשיח 'קאכט-זיך' ברמב"ם. החל מריבוי השיחות,

הפלפולים והשקלא-וטריא של הרבי עצמו בדברי הרמב"ם מתוך חביבות מיוחדת גם בשנים שלפני תקנת לימוד הרמב"ם ובפרט לאחר מכן. עצם התקנה שכל אחד ואחת ילמד בכל יום ויום שיעור יומי בספרו של הרמב"ם "משנה תורה". התביעה והדרישה של הרבי לערוך בכל מקום ומקום מסיבות וחגיגות של "סיומי הרמב"ם", ולאחר-מכן להוציא-לאור את הדברים שנאמרו באותה מסיבה בקובץ חידושי-תורה וכו"ב לכבודו של הרמב"ם, ועוד.

בפשטות, ה'קאך' בלימוד היומי בספר הרמב"ם הוא כפי שהסביר הרבי כמה וכמה פעמים, בגלל היותו של ספר הרמב"ם הספר היחיד הכולל "הלכות הלכות" של כל התורה שבעל-פה כולה. אפילו מי שלמד את כל הש"ס, ואפילו אם גם למד את הש"ס הירושלמי כולו, עדיין לא למד את כל התורה כולה – ישנם עוד הרבה מדרשי הלכות אליהם הוא כלל לא הגיע. ובפרט הלכות בסוגיות של אמונה ביסודי התורה אותן עדיין לא למד. ואילו ברמב"ם יש הכל, כל ההלכות של כל התורה כולה, בקיצור ובבירור, באופן המובן "לקטן ולגדול".

אך בכל זאת, כשמתכלים ומתבוננים קצת ביחס של הרבי שליט"א לרמב"ם, כפי הנראה ומובן בשכלנו הדל, דומה שיש כאן הרבה יותר מן העובדה הטכנית-משהו שעל-ידי לימוד הרמב"ם ניתנת לנו האפשרות ללמוד ולדעת יותר.

נראה, כי היחס לרמב"ם אינו רק כמו למחבר ענק ודגול, מן הענקים בגדולי ישראל בכל הדורות ומי שהטיב לתמצת ולרכז את דברי התורה בצורה מסודרת ובהירה – אלא שהרמב"ם הנו התחלה של גילוי אלוקי מופלא שנתגלה בעולם, ונועד לבקוע את ערפל ומסך ההגשמה של העולם-הזה הגשמי והחומרי ולהכניס בתוכו גילוי אלקות.

על דרך המבואר לרוב בספרי חסידות, בפרט בשיחות ורשימות כ"ק אדמו"ר הרייז' ני"ע ובשיחות הרבי מלך המשיח, אודות הגילוי של הבעש"ט ואדמו"ר הזקן – שאין המדובר רק על אנשים גדולים, גדולי ישראל בתורה וביראת ה' ובעבודתו, אנשים מורמים מעם, שהצליחו לחדש בתורה ולמצוא דרכים בעבודת ה', אלא מדובר בגילוי **אלוקי נפלא**.

הביטוי השגור בנידון זה אצל רבותינו נשיאנו הוא: "חשף ה' את זרוע קדשו" וגילה לנו את הבעש"ט הקדוש, ועל-דרך-זה בנוגע לרבינו הזקן, בגילוי חסידות חב"ד. וכן בקשר לכל אחד מרבותינו נשיאנו

בחידוש המיוחד שנתחדש בתקופתו. ופשיטא ועל אחת כמה וכמה בנוגע לגילוי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, נשיא "דור השביעי", שעניינו להוריד ולהמשיך את השכינה "למטה בארץ".

עובדה היא, כפי שהובא בשיחות הקודש, שדווקא על גדולתו של הרמב"ם נאמר ביטוי כה קיצוני – "ממשה (רבינו) ועד משה (הרמב"ם) לא קם כמשה". ובפרט כשלוקחים בחשבון על מי הדברים אמורים – על כל גדולי ישראל הענקיים שהיו לפני הרמב"ם, כל נביאי ישראל מן התנ"ך וכל התנאים והאמוראים מן המשנה והגמרא, אשר לגדולתם אין חקר ואין סוף.

עובדה נוספת היא, שדווקא לרמב"ם קמה בזמנו התנגדות גדולה וחריפה, עד שמתלמידיהם של רבותינו בעלי התוספות היו ששרפו את ספריו (ספר המדע ו"מורה נבוכים") ברבים, ולאחר-מכן התחרטו על כך. מסופר במיוחד על רבינו יונה החסיד מגירונדי שנסע מעיר לעיר כדי להשתטח על קברו של הרמב"ם ולבקש ממנו מחילה, ובכל מקום היה דורש מעל הבימה על מה שנעשה בהשראתו בשגגה, מתוך כוונה רצויה. ויש אומרים שזו הייתה הסיבה לחיבור ספרו "שערי-תשובה".

דברים שכמעט ולא מצינו דומים להם בחריפותם בדורות אחרים – מלבד בתקופת גילוי החסידות, ומאותה סיבה – ובפרט בזמן האחרון, בקשר לגילוי משיח, כידוע. שגם זה מראה על תוקף ועוצמת הגילוי האלוקי, שדווקא בגלל זה יש לו מנגידים כה רבים, וגם ודווקא מגדולים וענקים בתורה וביראת שמים ובעבודת ה', כמבואר בדברי רבותינו נשיאנו.

מאידך, דווקא תורת החסידות, ובפרט תורתו ושיטתו של הרבי מלך המשיח, יש לה, לכאורה, הרבה סיבות טובות 'ניט קאכן זיך אין רמב"ם', כיוון שבמבט שטחי מייצג הרמב"ם, לכאורה, שיטה וגישה שונה לגמרי ואף הפכית משיטת ותורת החסידות. נזכיר כאן רק כמה ראשי-פרקים בקיצור:

א. בעוד החסידות שמה דגש גדול על עבודת ה' בתמימות ובפשטות, מתוך אמונה פשוטה שלמעלה מטעם ודעת, מבלי חקירות והסברים שכליים – מלאים ספרי הרמב"ם (ובפרט ספרו "מורה נבוכים") בהסברים שכליים לכל דבר ולכל ענין, ועל כך הוא מבסס שם את כל ענייני התורה.

עד כדי כך מגיעים הדברים, שישנו ביטוי במכתבי הרבי, אשר מי שיתבונן בספר ההלכה של הרמב"ם יראה ששיטתו

שם – שהתורה היא תורת אמת, אמת מוחלטת ללא שום פשרות, וכל שאר החכמות והמדעים עליהם לכרוע ברך ולהתיישר בהתאם לתורה – אינה דומה כלל לשיטתו של אותו הרמב"ם בספרו "מורה נבוכים", בו הוא כאילו מצטדק ומנסה (בדקות דקות, כמובן) להתיישר לפי השכל האנושי בכמה פרטים.

ב. במחלוקת המפורסמת מהי תכלית השלמות הסופית בבריאת העולם (ספר המצוות לצמח-צדק, מצות ציצית ועוד), האם התכלית היא תשלום השכר לנשמות בגופים או לנשמות בלא גופים – עומד הרמב"ם בראש הטוענים (ראה בפירושו המשניות פרק "חלק" בעיקר הי"ב ועוד. ואולם הרבי שליט"א מחדש חידוש נפלא בסיום הרמב"ם תשנ"ב, האחרון ששמענו בגלוי לעת עתה, ומבאר שבספר משנה תורה הרמב"ם מרמז להיפך, כשיטת הרמב"ן דלקמן) שהתכלית היא דווקא לנשמות בלא גופים.

לדבריו שם, גם לאחר תחיית-המתים יצטרכו הנשמות להיפרד שוב מן הגופים. תחיית-המתים תהיה רק כדי שגם הגוף יקבל את השכר המגיע לו. אולם הגוף הגשמי, גם אם יחיה אלפים ורבות שנים, לעולם לא יוכל להיות נצחי לדבריו, כי רק רוחניות היא אמיתית ונצחית. ולכן התכלית הסופית היא דווקא בנשמות ללא גופים, שנהנין מזיו השכינה כאשר הם מופשטים מכל גוף וגשמיות.

ולכן לדבריו שם בפירושו המשניות (אבל לא הביא זאת להלכה בספר הי"ד) "המשיח ימות, וימלוך תחתיו בנו ובן בנו" – בניגוד גמור ומוחלט כמעט לכל גדולי ישראל האחרים, החל מהראב"ד והרמב"ן וכל חכמי הקבלה, שהביאו ראיות רבות מהתנ"ך ומדברי רז"ל שהתכלית היא דווקא לנשמות בגופים, בגשמיות, בתחתון שאין תחתון למטה הימנו, והחיים הנצחיים הם דווקא בגוף גשמי, והמלך המשיח הוא חי וקיים בגופו הגשמי לנצח לעולם ועד. כפי שמוכח מהרבה מקומות בדברי רז"ל וכמו שכתוב (תהלים כא, ה) "חיים שאל ממך, נתת לו אורך ימים עולם ועד". ורבינו הזקן והרבי הצמח-צדק כותבים בפסקנות בהביאם את דבריהם "וכן האמת".

– ובכל זאת הרבי "קאכט מען זיך" כל-כך ברמב"ם על אף שגישתו שונה ומנוגדת לכאורה לשיטת ותורת החסידות; ובפרט ב"דור השביעי", שכל עניינו "להוריד את השכינה למטה בארץ", דווקא בגשמיות כפשוטו, בתחתון שאין תחתון למטה

בכל זאת הרבי "קאכט מען זיך" כל-כך ברמב"ם על אף שגישתו שונה ומנוגדת לכאורה לשיטת ותורת החסידות; ובפרט ב"דור השביעי", שכל עניינו "להוריד את השכינה למטה בארץ", דווקא בגשמיות כפשוטו, בתחתון שאין תחתון למטה הימנו

הימנו (מי שמכיר קצת יותר את הסוגיות שהזכרנו, יראה ויבין שחילוקי השיטות הם, לכאורה, עצומים מאוד).

בדברי רבותינו נשיאינו נאמר (ספר השיחות קיץ הישי"ת עמוד 41, בתרגום חופשי. וראה בהערת כ"ק אדי"ש שם): "הסבא – אדמו"ר המהר"ש – באחד משיעורי הלימוד שלמד עם אאמו"ר (מוהרש"ב) את ה'מורה נבוכים', אמר שיש לו בקבלה רבי מפי רבי עד מורנו הבעש"ט ני"ע, שהרמב"ם היה מקובל גדול; ומה שהרמב"ם נזהר מאד שלא לגלות זאת אפילו ברמיזא, כרשי" ז"ל, הוא מכיוון שאז היה זמן מסוכן לגלות עניני קבלה אפילו ברמיזא". ושם: שבלימוד "מורה נבוכים" הייתה לרבותינו נשיאינו כוונה מיוחדת לפעול תיקון מסוים.

פירושים של דברים לכאורה, על-פי דברי רבותינו נשיאינו, כך הוא: הרמב"ם התחיל בגילוי אלוקות בעולם. אותו גילוי אלוקי נפלא שנמצא בתורת החסידות – עד לשלימות הגילוי, הנמצא בתורת הרבי מלך המשיח – קדמו לו, כהכנה אליו, גילוי תורת הקבלה באופנים שונים, החל מרשב"י ב"ג בעומר, שהוא "מתן תורה של פנימיות התורה". וכחלק מאותו גילוי היה במידה מסוימת הרמב"ם.

אלא שבאותו הזמן עדיין לא ניתנה הרשות והיכולת לגלות את העניינים כפי שהם לאמיתתם, הייתה אפילו סכנה לעשות כן, ולכן התחיל להיות רק גילוי מסוים. אבל עצם העובדה שהתחיל גילוי אלוקות מסוים, זוהי כבר בקיעה ופריצה של המסך והערפל של גשמיות וחומריות העולם-הזה, גילוי שהיה אז רק בעניינים ופרטים שונים, עד כמה שהיה אפשר לגלות אז.

לאחר-מכן גדל הגילוי יותר ויותר, ונתרחב והמשיך, עד שהגיע לגילוי הנפלא של תורת החסידות, שהיא התחלת תורתו של משיח צדקנו, ועד תורתו של הרבי שליט"א – משיח צדקנו עצמו.

הרמב"ם בא והכריז בעולם: הפסיקו להסתכל על כל הדברים במבט גשמי וחומרי, התחילו להתרומם ולהתעלות מעל המושגים המגושמים. פנו אל האלקות והרוחניות המופשטים מן הגשם. הרמב"ם קרא לעם ישראל ולעולם כולו: הפסיקו את ההגשמה באלקות. הפסיקו להסתכל על הקב"ה כאילו יש לו גוף ח"ו.

הרמב"ם בא להביא לעולם את הבשורה האלוקית, להפשיט את הדברים מגשמיותם. כפי שהוא מאריך בתחילת ספר הי"ד עד כמה מושלל כל עניין של גשמיות אצל הבורא יתברך ח"ו.

באותה גישה בא הרמב"ם לנפץ את התפיסה המגושמת שצריך לעבוד את ה' בגלל כדאיות, בגלל שכר ועונש – הרמב"ם בא וקרא לעולם: הפסיקו לקחת את הדברים בהגשמה, צריך לחפש את "האמת מפני שהוא אמת" ולא לחפש ולרצות רק מה שכדאי לי.

לכן, למרות שבכמה עניינים מנוגדים דברי הרמב"ם לשיטת ותורת החסידות (כמו הדוגמאות שהובאו לעיל) – משום שבזמן הרמב"ם אי-אפשר היה לגלות יותר מזה, הרי דווקא הרמב"ם הוא שהתחיל את הגילוי האלוקי הנפלא שבא אחר-כך בתורת החסידות, ועד הגילוי הנפלא של הרבי מלך המשיח שליט"א, שבו דווקא בא לידי ביטוי עצמותו ומהותו יתברך שלמעלה מכל גדר וציור וגבול איזה שיהיו כלל וכלל.

לצרף כמה שיותר ללימוד רמב"ם

בכל אופן, כאשר קשורים אל הרבי מלך המשיח שליט"א, בוודאי עלינו לעשות "ישטורעם" מלימוד הרמב"ם ומסיוס הרמב"ם, וזה יביא בע"ה עוד רבים שיצטרפו לקיום התקנה הקדושה של הרבי, ללמוד את הרמב"ם כפשוטו במעגל הלימוד היומי בכל יום ויום ממש; ובוודאי ימהר הדבר את הייעוד שבסיוס הרמב"ם "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים" בהתגלותו המלאה של הרבי מלך המשיח לעיני כל בשר.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

"אם קיימו את הכתוב במכתבי"

"מה שהיה באותם רגעים הוא בגדר פלאי פלאות. אין זה סיפור או אגדה יפה, אלא משהו שחווינו כל המשפחה. בעודי מהרהרת באותה החלטה טובה ומתחייבת ביני לבין עצמי לבצע אותה, אני שומעת שקוראים לי. בנותיי שלא משו ממיטתה של הפעוטה שפלבלה בעיניה, קראו לי להזדרז ולהגיע אל מיטתה..."

מאת נתן אברהם

ולחלבישה. עד אז הכל היה רגוע ושלוו, שום רמז לדרמה שעומדת לפול עלינו בעוד מספר שניות כשהתינוקות נשמטה מידיה ונפלה על הרצפה. זה היה ממקום די גבוה... החשש הטבעי התעצם לאחר שהחלה להקיא...

עמדנו אובדי עצות. מעולם לא אירע דבר כזה במשפחתנו, והיינו בדילמה לא פשוטה. מחד – האינסטינקט הכי בריא אומר שלא לאבד זמן יקר ומן הראוי לקחתה במהירות רבה לבית הרפואה הקרוב לבדיקות. מאידך גיסא – היה זה ערב חג, וסביר היה שגם אם לא ממש ארע משהו רציני, היא תושאר להשגחה למשך יממה אחת לפחות. לא נעים לעשות את החג בין כתלי בית הרפואה.

מהר מאוד התעשתנו. אנחנו הרי חסידים, והנוסחה הכי בדוקה והכי מועילה במצבים כאלה היא לכתוב לרבי מלך המשוח ולשאול את עצתו וברכתו. ניגשתי בזריזות אל ארון הספרים בבית, נטלתי ידיים, קיבלתי החלטה טובה והכנסתי את שאלתי בתוך אחד הכרכים. תשובת הרבי

הסיפור על בתה ואת התשובות הקולעות והברורות היא צילמה ותייקה לתוך תיקיה מנוילנת השמורה אצלה. מדי שנה בערב אחרון של פסח, יום בו התרחש הנס, היא מגוללת מחדש את הנס דלהלן.

יש בעל הבית לבירה זו

"הסיפור אירע בערב שביעי של פסח, של פסח לפני מעט יותר מעשר שנים. עם הרבה מאמץ ויגיעה סיימנו את כל ההכנות, הבישולים וההתארגנויות כמה שעות לפני כניסת החג, והחלטנו לצאת לפוש מעט מחוץ לעיר. בכל שנה אנו מנצלים את חול המועד פסח בכדי לצאת עם הילדים לטיולים ואטרקציות, מפני שזאת התקופה היחידה בשנה שניתן לעשות זאת. כולנו כבר היינו מאורגנים ליציאה.

מרים מושקא הייתה התינוקת הקטנה בבית, בסך הכול בת שנה וחצי, וביקשתי מאחת מבנותיי הגדולות לקחתה לחדר

פעמים ספורות במהלך השיחה, מבקשת הגב' נחמה חיה נבון, מנהלת בית ספר חב"ד בנות בצפת, לפוש קמעה, ומודה שהיא מצטמרת כשהיא נזכרת ומשחזרת את הסיפור המדהים שזכתה לחוות עם בתה מרים מושקא לפני מעט יותר מעשר שנים. שלוש תשובות שמיימיות שהתקבלו מהרבי באמצעות האגרות קודש' מלוות את הסיפור המרטיט הזה, ולמרות שחלף כבר זמן רב מאז, נותר הסיפור נהיר וחי אצלה, ובעיקר שמור במוחה לפרטי פרטים כאילו אירע אך לפני ימים ספורים.

נשים רבות בקריית חב"ד בצפת, עמיתות לעבודת החינוך המשתייכות לקהל עדת חסידי חב"ד וגם רבים ושאינם כאלה, מבקשים ממנה כמעט מדי יום לכתוב עבורם לרבי באמצעות האגרות קודש'י. ואכן, סיפורים רבים מאוד התגלגלו על ידה, תשובות ברורות והוראות מפעילות לב עברו אצלה, אולם מתוך כל אלה, את

אריכות בהאמור אין בה צורך, ואצפה לבשו"ט בכל האמור.

קראתי את התשובה שוב ושוב, ונדהמתי. הרבי כותב במפורש שהסדר הוא שצריך להיוועץ באנשי מקצוע, אבל בעיקר להבין ולהפנים שיש בורא עולם ומנהיגו שהוא מכוון את העולם, ולכן זקוקים להתחזקות בעניינים של תורה ומצוות.

אומר את האמת, בתחילה כשקראתי את התשובה, לא הבנתי למה הדבר נוגע אליי, הרי אנחנו יהודים שומרי תורה ומצוות, אפילו הנהגות ומנהגי חסידים הם חלק מאורחות חיינו, ומה הרבי רוצה לרמוז או לבקש מאתנו בתשובה הזו. מוחי קדח במחשבות.

לבסוף החלטתי להתייחס לחלק האחרון בתשובה, בה מביא הרבי דוגמה מסממני רפואה שיש בידם לשפר את מצב הגוף. עשיתי אחד ועוד אחד והגעתי למסקנה שהרבי כנראה מייעץ לנו להידבר עם רופא ולשאול את עצתו.

תופעה פלונית ע"י מיחוש פלוני, בודאי שניתנו לאדם הכוחות להתגבר עליה באם רק ירצה אלא שבטבע הבריאה, ששינוי במצב הוא בא צעד אחר צעד ולא בפעם אחת מן הקצה אל הקצה וכו', וההתבוננות בהאמור ובפרט לפי כתבו ע"ד חינוכו ועסקו במדעים, עלי' להביא לעודד רוח ולתוספת בבטחון עצמו ולאפטימיזם בכלל, שע"י כל זה יתוסף גם במרץ ובשיפור המצב, אלא שכנ"ל צעד אחר צעד.

באם תמיד זקוקים לברכת יוצר האדם ומנהיגו הוא השם יתברך ויתעלה עאכו"כ בכהנ"ל שזקוקים לתוספת ברכה ולברכה מיוחדת, והצינור והכלי לזה הוא, הנהגה בחיי היום יומים מתאימה להוראות תורתינו תורת חיים ובקיום מצותי עליהם נאמר וחי בהם, ואין נפקא מינה באם מבינים הקישור בין הנהגה והברכה או לא, ובדוגמת דבר בנוגע לשיפור מצב הגוף ע"י סממני רפואה מרפאים, ובפרט כשהרפואה באה לאחרי זמן, ובלבד שייקח הסממני רפואה, ובודאי לדכוותי' למר

התקבלה בכרך כ"ב עמוד שכב, מענה מיי"ט אלול שנת תשכ"ב:

. . הנה כיוון שעל האדם לעשות התלוי בו בדרך הטבע, וכמה מקרים דומים כשלו ובפרט בתקופתינו זו, בטח שואל דעת מומחה במקצוע וממלא הוראתו, אלא ועיקר עליו להתבונן בענין מציאות בורא עולם ומנהיגו, שהרי רואים במוחש שאין העולם הפקר, ויש בעל הבית לבירה זו, והסדר שמוצאים בשטח הדומם וכו' שהרי רובו ככולו של העולם שמסביב לנו מכריח, שבודאי ישנו סדר גם בחלק הקטנטן בו, ועוד להאדם, ואין לומר שאין בו סדר או ששורר בו היפך הסדר.

והרי זוהי גם גישת המדע, שאותם החוקים השולטים ב-99 אחוז של איזה תופעה, בודאי ששולט הסדר באחוז האחד שעדיין לא נבחן או שאינו נראה וכו'.

שמה מסקנא המידית, שסוף סוף הסדר והטוב מנצח, וזה נותן בטחה ועודד רוח, שאף שלפי שעה הטוב מכוסה ע"י

הרבה זמן להעמיק לא היה לי; היינו לחוצים ממצבה של הבת, ומיהרנו לצלצל לרופא המשפחה שלנו וגוללנו בפניו את מה שקרה. תוך כדי שיחת הטלפון, הפעוטה שקעה בשינה. לא נכחדה ממני העובדה שאחרי נפילה על הראש, אם גם מקיאים וגם נרדמים, זה צירוף מקרים שמעלה חשש כבד לגבי המכה והשפעתה. ניסינו לעשות הכול בכדי שלא תירדם, אך לשווא. הרופא שמע ממני שהיא נרדמה ודווקא לא מיהר לצדד בזה שנפנה איתה לבית הרפואה, וביקש מאתנו לנסות להעיר ולהקיץ אותה משנתה בכל רבע שעה ולעדכנו בהתפתחויות. היו אלה דקות מעיקות ורוויות מתח.

כשניתקתי את הטלפון עם הרופא, בעוד התינוקת במצב שינה ולא משתפת פעולה, מיהרתי שוב אל הספרייה בכדי לעדכן את הרבי בהתפתחויות ולבקש בשנית את עצתו וברכתו. לבי התמלא בחשש אימהי כבד מנשוא. שפכתי את מר לבי וביקשתי מהרבי שהכול יבוא על מקומו בשלום. התשובה השנייה התקבלה באותו כרך, עמוד קע מתאריך כ"ו באדר תשכ"ב:

והעיקר בכל האמור והרי כל דבר תלוי בברכת השי"ת יוצר האדם ומנהיגו, לכן הרי ההנהגה בחיי היום יומים מתאימה להוראת תורתנו תורת חיים ובקיום מצוותי הרי זה גם צינור וכלי לקבלת ברכת השי"ת בהמצטרך, ובפרט שכל אחת מננות ישראל נקראת בת שרה רבקה רחל ולא.

"בודאי שחלה הטבה"

בבריאותה"

הרעיון של התשובה היה זהה לתשובה הראשונה. הרבי מסביר לי שנית שהכול תלוי בברכתו של הקב"ה, ולכן הצינור לקבלת ברכה היא שיפור בהנהגה היום יומית שקבע הקב"ה. בסיום המכתב הרבי כותב שכל אחת מננות ישראל נקראת בשם שרה, רבקה, רחל ולא. בעוונותיי הרבים, מפני הלחץ הגדול שאפיין את רצף האירועים באותו ערב חג, לא השכלתי לקשר בין הדברים ולא הבנתי לצערי את שהרבי דורש ממני.

בד בבד הילדים המשיכו לנסות להעיר אותה. היא הייתה פוקחת את עיניה לכמה רגעים ושוב סוגרת אותם ונרדמת. בשלב כלשהו כבר היה קשה להעיר אותה. כשהיא התעוררה, היה מבהיל להביט

ידעתי שיש נושא שאני מתחבט בו כבר במשך שנים ולא מצליחה לקבל אותו על עצמי, פשוט התקשיתי לנהוג זאת. אמנם זו הייתה החלטה קשה שפעמים רבות רציתי לקבל אותה בתחום הידור המצוות, וכל הזמן דחיתי אותה, הנה עכשיו הרבי רומז לי שהגיע הזמן.

בה: היא הביטה בסובבים במבט אפאטי, גלגלה עיניים, כאילו אינה מכירה איש מבין הנוכחים. היא לא הגיבה ולא שיתפה פעולה.

כעת המצב כבר לא היה נתון להתלבטות, והחלטתי לקחת אותה לבית הרפואה.

מיהרתי לקרוא לבעלי וביקשתי ממנו שימחר להגיע מפני שאנחנו מוכרחים לנסוע לבית הרפואה עם הילדה. גם הקאות, גם הירדמות וגם אפאטיות בצורה כל כך מבהילה, זה כבר היה מסוכן. ואז, בתוך כל הקלחת הזו, כמו ברק נפל לי האסימון: הרבי רוצה ממני שאקבל על עצמי החלטה טובה בתחום ההתחזקות בעיניי תורה ומצוות. הרבי כותב לי במפורש שזה הצינור שדרכו עוברת ברכת הקב"ה, אז מה אני בכלל מתמהמהת!!

ידעתי שיש נושא שאני מתחבט בו כבר במשך שנים ולא מצליחה לקבל אותו על עצמי, פשוט התקשיתי לנהוג זאת. אמנם זו הייתה החלטה קשה שפעמים רבות רציתי לקבל אותה בתחום הידור המצוות, וכל הזמן דחיתי אותה, הנה עכשיו הרבי רומז לי שהגיע הזמן.

מה שהיה באותם רגעים הוא בגדר פלאי פלאות. אין זה סיפור או אגדה יפה, אלא משהו שחווינו כל המשפחה. בעודי מהרהרת באותה החלטה טובה ומתחייבת ביני לבין עצמי לבצע אותה, אני שומעת שקוראים לי.

בנותיי שלא משו ממיטתה של הפעוטה קראו לי להזדרז ולהגיע אל מיטתה.

קולם היה צוהל ושמח, מלא בהתרגשות ובהתלהבות. "אמא, היא התעוררה" הן קראו בשמחה גדולה. מיהרתי לגשת אליה וראיתי שעיניה פקוחות לרווחה, וכשהבחינה בי, הושיטה לעברי את ידה כדי שארים אותה. בתוך רגע חזרה לאיתנה כאילו דבר לא אירע. כל התחושות של המתח והחרדה הוחלפו באחת ברגשות שמחה. הצטמרתי נוכח הנס השמימי שנגלה מול עיני.

נותרתי סמוך למיטתה עוד דקות ארוכות, שיחקתי והרמתי אותה כדי לוודא שהיא אכן חזרה לאיתנה, והכל כשורה. אי אפשר בכלל לתאר במילים את השמחה העמוקה שהדבר הסב לכל בני המשפחה.

ואז כשהכול חזר להתנהל כשורה, הילדים חזרו וביקשו שוב שנצא לטיול כמו שתוכנן מלכתחילה. התגובה הראשונית שלי הייתה 'מה פתאום, הרי רק הרגע הילדה התאוששה מהמכה שקיבלה. אינני מוכנה לקחת סיכון מיותר ולצאת איתה אל המרחבים!'

התגובה השנייה שלי שנכתוב לרבי גם בעניין הזה.

ואז ניגשתי בשלישית לכתוב לרבי. כמובן שהודיתי לרבי על הנס הגדול שחולל עם התינוקת בברכתו הקדושה; כתבתי על ההחלטה הטובה שקיבלתי על עצמי, אותה אני מקפידה לשמור ולקיים עד עצם היום הזה, והכנסתי את מכתבי באחד מכרכי ה'אגרות קודש' ששלפתי מהארון. התשובה שהתקבלה הייתה בכרך י"ב עמוד שט:

ובמה שכותב אודות בריאות קרובתו . . . תחי' – הנה אם קיימו את הכתוב במכתבי הקודם, הרי בודאי שחלה הטבה בבריאותה.

ויזכהו השי"ת לערות עליו רוח ממרום לראות השגחה פרטית בחסד וברחמים בכל האמור למעלה.

קראתי את ארבע השורות הללו של התשובה וצבטתי את עצמי כדי לוודא שאני לא חולמת" – מסיימת הגב' נבון את סיפורה המיוחד – "יותר ברור מזה לא יכול להיות. בעיני נקוו דמעות של אושר. אשרינו שחסידיים אנחנו וזכינו ללכת לאורו של נשיא הדור הרבי מלך המשיח, אשר גם בימים אלה כשהחושך מכסה ארץ, לא נטש הרבי את צאן מרעיתו ודואג להנחות ולהוביל אותנו כאב רחום בכל צעד ושעל בגלוי.

"לטיול יצאנו כמובן כל בני המשפחה כפי שתוכנן מלכתחילה..."

הרבי מלך המשיח, בביטוי נדיר על הרב משה דיקשטיין, בעקבות תהלכות

"הוא רצוי ומעשיו רצויים"

את הביטוי הזה כתב הרבי לרב משה דיקשטיין על אחת מהפעולות הגדולות שערך בארה"ק. אך לא בכך התמצתה מסכת הקירובים לה זכה ר' מוישה. פעם כתב לרבי שהרבי הוא האבא שלו, ומאז זכה ליחס מיוחד על כל צעד ושעל עליו הוא מספר בכתבה הבאה

מאת: נתן אברהם

"הרגשתי שהרבי נמצא עבורי כמו אבא שמלווה אותי". ר' משה דיקשטיין עובר אצל הרבי.

ר היה זה יומרני ובלתי אפשרי לתחום את דמותו של הרב משה דיקשטיין מבאר שבע, חסיד רב פעלים, שאינו נח לרגע על זרי הדפנה, גם אם תהא זו כתבה אחת מפורטת וארוכה ככל שתהיה. בכמה כובעים משמש הרב דיקשטיין, ובכולם הוא יוצק לבה של תוכן יהודי חסידותי ללא כל מורא ועם אהבה גדולה. במהלך יום שגרתי הוא יכול למצוא עצמו מכשיר מטבח במסגרת עבודתו בבית חב"ד בעיר, מוסר הרצאה במוסד חב"די על יחס הרבי למדינה, ומטפל בנפטר במסגרת תפקידו כמפקד זק"א באזור העיר באר-שבע.

רשימה זו היא רק רשימה חלקית, פעולות נוספות הוא מעדיף לשמור ללא פירסום בכדי שלא לגרום לפתחון פה אצל אלה המבקשים להלחם בהנחלת ערכים של מסורת וזיקה יהודית לדור ההמשך. כך או כך, את ההיכרות הראשונה עם הרב דיקשטיין עשיתי עוד לפני עשור בשנים בהן למדתי בישיבה קטנה ברחובות, והוא הגיע להתוועד במסגרת ההתוועדות השבועית. מה שתפס אותי אז, כנער מתבגר, היה מסכת הקירובים הנדירה לה זכה לקבל מהרבי בשורת יחידויות ומענות קודש, עוד כשהיה עלם צעיר, והתחנך בישיבה התיכונית בנחלים.

מי שמכיר את הרב דיקשטיין יודע שהוא איננו איש של ראינות ופירסום אלא איש של עשייה ללא לאות, כזה שאינו שוקט על שמריו, ומוחו קודח ורוקח כל העת פעולות ורעיונות נוספים.

בשלושה חלקים התקיים הראיון הזה ובכל פעם שביקשנו לדלות ממנו פרטים נוספים, מצאנו אותו בדרך לעוד פעולה של קירוב לבבות והפצת המעיינות. ארבעים שנה ברציפות הוא מקדיש יום אחר יום שעה אחר שעה למבצעי הרבי.

הציץ ו'נפגע'

הרב דיקשטיין נולד בתל-אביב להורים שומרי מסורת שנמנו על חוגי ה'מזרחי', שניהם אודים מוצלים מאש הכבשנים של מחנות ההשמדה. אביו שחזר לעיירת הולדתו לוצק לאחר סיום מלחמת העולם השנייה, נחשד על ידי הרוסים כמרגל גרמני ונשלח למחנה עבודה בסיביר, שם עשה שנתיים נוספות בעבודות כפייה. זיכרון

תלמידים.

"אותו שיעור היה הסנונית הראשונה. ניתן לומר שהצצתי ונפגעתי. מאז הדרך לשחות אל עולמה של החסידות, היה מהיר. בעקבות זאת הוחלט על יסוד שיעור בתניא, אליו נוספו עוד תלמידים. החיבור שלי אל החסידות היה קל ומהיר. הרגשתי שזה כמים קרים על נפש עייפה. נזכרתי בפעם הראשונה בה פגשתי בחסידי חב"ד, היה זה כשלמדתי בכתה ב' ונסענו כל הכיתה לכפר חב"ד בכדי לראות אפיית מצה שמורה.

"השינויים הראשונים החלו, אבל עם זאת החלו גם קשיים לא פשוטים מצד הוריי שלא ראו עין בעין אתי את דרכי החדשה. כשהבנתי את חשיבות גידול הזקן ורצייתי להתחיל לגדלו, נתקלתי בחומה בצורה מצד הוריי. כשהתחלתי לחבוש מגבעת בישיבה, הייתי מסירה ומחביאה בארון חשמל בטרם נכנסתי הביתה. אף על פי כן, היו עלי הרבה תרעומות. כשהגיע פסח והתעקשתי להקפיד על פי אמות המידה אותם למדתי בתורתו של הרבי ומנהגי חב"ד, סנטו בי, כמו גם על התעקשותי לרכוש תפילין חב"דיות. אימי הייתה מצרה על הכיפה השחורה שהתחלתי לחבוש לראשי ימה רע בכיפה סרוגה? אמרה.

"הוריי והסביבה הקרובה לא עשו זאת מרוע לב, אלא דאגו לי וחשבו שאני הולך בדרך לא נכונה. אימי הייתה מתאוננת בפניי

השוואה בבית משפחת דיקשטיין היה חזק מאוד והורגש בכל צעד ושעל. בבית חונכו הילדים על תקומת ארץ ישראל והציונות. משסיים את לימודיו בבית הספר היסודי בתל-אביב נשלח להמשיך את לימודיו בספינת הדגל של הציונות הדתית באותה תקופה – הישיבה התיכונית בנחלים. "את התקרבותי אל תורת החסידות ואל הרבי מלך המשיח התחלתי בין כותלי הישיבה. לפני כן לא היה לי אף לא שמץ של מושג על דרכה של חב"ד ועל אישיותו ופעולותיו של הרבי. אחד המדריכים שלנו בישיבה היה הרב זימרוני ציק, מי שלימים הפך להיות השליח ומנהל בית חב"ד בבת-ים. זה היה בשנת תשל"א, כשהוא נכנס לכיתה שלנו בתור מורה מחליף והחל להרצות על שאלות יסוד בחייו.

"הוא העלה שאלות מהותיות ומורכבות על התורה ועל היהדות, וכשאף אחד מאתנו לא הרים יד לענות, הוא ענה עליהן תשובות בהירות ומנומקות שהותירו את כולנו פעורי פה. קודם לכן, כשנתקלנו בשאלות מסוג זה, העדפנו (או שהורו לנו) להדחיק אותן אל מתחת לשטיח, והנה עתה אנו מקבלים תשובות שהותירו אותנו המומים ומרותקים. בסיום השיעור הוא הציע שמי שחפץ בעוד שאלות ובתשובות יותר מנומקות, יוכל לצעוד עמו לביתו. קפצתי על המציאה כמוצא שלל רב, עם עוד כמה

אודות מה יאמרו השכנים ובני המשפחה על התעקשותי להוציא את הציציות מחוץ למכנסיים. לא היה פשוט כלל להפוך לחסיד חב"ד. רק משנחשפו מאוחר יותר לעוצמתו של הרבי ולעוצמתה של חב"ד, דעתם השתנתה. רק שנים מאוחר יותר, סיפר לי אבי למה הוא התנגד כל כך לדרכם של החסידים ולדרך החסידות – סיבה שהגיעה מאותן מאורעות קשים שעבר בשנות מלחמת העולם השנייה".

קשיים בדרך לליובאוויטש

סיפור התקרבותו של ר' משה לחסידות, הותיר אצל הוריו משקעים עמוקים, והם הצרו את צעדיו בכל מקום. מי שמכיר את הרב דיקשטיין בוודאי יעיד עליו שהוא כזה שהולך עם האמת למרחקים ארוכים בעקשנות ודביקות. כך נהג גם באותם ימים. הוא קיבל על הראש עוד ועוד מבני משפחתו הקרובה והרחוקה, מחברים וידידים, אך לא וויתר והתמיד בהתקרבותו אל הרבי ואל תורת החסידות. כשנודע לו באחד הימים שהרב ציק טס אל הרבי, ביקש ממנו להפקיד בידיו מכתב עבור הרבי.

"היה זה המכתב הראשון שכתבתי לרבי. הייתי אז כל-כך נאיבי ותמים, ושאלותי היו בהתאם. היו לי שלוש שאלות: האחד, האם לאחר שטעמתי מטעם החסידות מותר לי להמשיך ללכת לפעילויות בתנועת הנוער 'בני עקיבא' בשכונתי? השאלה השנייה הייתה האם אני צריך ללכת עם ציציות בחוץ למרות שהוריי לא פוסקים מלהציק לי על כך? והשלישית הייתה האם אני יכול להמשיך ללכת לים ולראות סרטים? הייתי אז נער צעיר בכתה 'י', בתחילת ההתקרבות, לא הכול היה נהיר ובהיר לפניי, ואלה השאלות שהציקו לי.

"תשובת הרבי הגיעה עם הרב ציק כשהוא חזר לארץ ישראל. הרבי ענה שמה שאסור על פי שולחן ערוך, הוא אסור. לגבי פתילות הציצית הרבי השיב, שכשאני נמצא בשטח בית הספר אלך איתם בחוץ, וכשאגיע הביתה, אשמור על כבוד הוריי ואכניסם פנימה. לא אשכח לעולם את השמחה שאפפה אותי כשזכיתי לקבל את מענה ההדרכה מהרבי. מאז, בכל עת ובכל זמן זכיתי לקירובים מיוחדים ותשובות ברורות על כל שאלה ששאלתי.

"שלב נוסף בהתקרבותי אל חב"ד היה ביו"ד שבט הגדול, כשהגענו כל המקורבים

"כשכבר הרגשתי שאני עמוק בתוך חב"ד, שאלתי את הרבי האם אני יכול לעזוב את הישיבה בנחלים ולעבור ללמוד בישיבה בכפר חב"ד, והרבי ענה שקודם אסיים את כל המבחנים ורק אז אעבור. זה מה שעשיתי; סיימתי 'בגרות' ואז עברתי ל'תומכי תמימים' בכפר חב"ד.

לחב"ד בישיבת נחלים, להתוועדות בכפר חב"ד. הרב ציק אסף כסף מכל התלמידים, דמי השתתפות בספר תורה של משיח, והוא הצליח להשיג עבורנו אישור מיוחד מהנהלת הישיבה לנסוע אל כפר חב"ד. הייתה זו עבורי התוועדות החסידים הראשונה בה זכיתי להיות נוכח. מאז היינו יוצאים מהישיבה עוד פעמים רבות להתוועדויות שהתקיימו בכפר חב"ד ביומא דפגרא וחוזרים נלהבים. בין התלמידים היו צבי וויסמן ע"ה, ויבדלח"ט בעוז סגל, אבשלום קיל, יענקל'ה זוננפלד, ועוד רבים שאיני זוכרם כעת. כולנו חייבים את התקרבותנו אל המאור הגדול – לרב זימרוני ציק.

"באותה תקופה היה לי סיפור מפעים לב. באחד הלילות חלמתי חלום מוזר, שהטלפון הציבורי בישיבה מצלצל, ואחד התלמידים ניגש להרים את השפופרת, וכשהוא מניח אותה בחזרה במקומה, הוא ממחר לגשת להעיר אותי ומספר שחסיד חב"ד סיפר לו זה עתה, שהרבי נמצא כעת בדרך לארץ ישראל ומבקשים שגם מנחלים יגיעו תלמידים כדי לקבל את פניו בשדה התעופה. מובן שקפצתי על המציאה כמוצא של רב, והייתי בין התלמידים שנסעו בצוותא בשמחה רבה לקבל את פני הרבי.

"אני ממשך וחולם על השתוקקות רבה שממלאת את כולנו לחזות בפניו של הרבי. הנה המטוס נוחת, הדלת נפתחת ובפתחו נראית דמותו של הרבי שאני מכירו על פי התמונות שהיו לי. לצדו עמד הרב חודקוב ובצידו האחר אדם נוסף שלא זיהיתי. הרבי פנה אל הרב חודקוב ואמר לו דבר-

מה, והוא הלך אל האיש השני והסתודד איתו. זה האחרון יורד אל הציבור ושואל אם נמצאים במקום גם בחורים מהישיבה בנחלים... רק כשענינו בחיוב, החל האירוע כולו בו נאמו בין היתר גם נשיא המדינה ונכבדים נוספים. כשהנאומים הסתיימו, ביקש הרבי שהוא רוצה לנוח דווקא בישיבה בנחלים, והתארגנה שיירה ארוכה משדה התעופה אל היישוב נחלים, ואני הייתי זה שהציע את המיטה עבור הרבי...

"בשלב הזה התעוררתי נרעש ונגרש, כולי מכוסה זעה קרה. לא איש של חלומות אני, והנה החלום הזה היה מוחשי ואמיתי, ממש חיזיון, מה עוד שמצאתי את עצמי שוכב לא פחות אלא על רצפת החדר...

"באחת ההזדמנויות סיפרתי את הסיפור לרב מאיר בוסטומסקי שאף הוא פעל רבות עם תלמידי הישיבה בנחלים, והוא דחק בי לכתוב את כל החלום לרבי. לא במהרה שוכנעתי אך לבסוף החלטתי לכתוב. חלפו מספר שבועות וזכיתי לקבל מכתב פרטי-כללי ובתוכה תמונה של הרבי שנשלחה אלי מהמזכירות, כנראה בהוראתו של הרבי, תמונה ששמורה אצלי במשמרת עד עצם היום הזה. שוב הרגשתי שהרבי נמצא עבורי כמו אבא שמלווה אותי בכל דרך, ודואג לכל מחסורי.

"כשכבר הרגשתי שאני עמוק בתוך חב"ד, שאלתי את הרבי האם אני יכול לעזוב את הישיבה בנחלים ולעבור ללמוד בישיבה בכפר חב"ד, והרבי ענה שקודם אסיים את כל המבחנים ורק אז אעבור. זה מה שעשיתי; סיימתי 'בגרות' ואז עברתי ל'תומכי תמימים' בכפר חב"ד.

"כשהגעתי לישיבה בכפר חב"ד, חשתי בשבירה ובנפילה גדולה. הייתי בטוח שכל החסידים הם מורמים מעם, בהתחשב בזה שהם לומדים חסידות, אבל אז נוכחתי לדעת שגם לחסידים יש יצר הרע, והם בני אדם של ממש... זה שבר אותי מאד. לא יכולתי לתפוס זאת. בישיבה כיהן המשפיע הרב מנחם מענדל פוטרפס שהגיע באותה תקופה לכהן כמשפיע ראשי בהוראת הרבי. סיפרתי לו את כל מה שאני עובר, ואמרתי לו 'הרבי שם אותך משפיע בישיבה, אתה צריך לסייע ולהדריך אותי, מה הפתרון?'

"אצל הרב פוטרפס היו שתי נקודות מרכזיות: נקודת האמת ופקחיות, ושתייהן התמוגגו יחד. הוא אמר לי 'אני בדיוק כמוך לא מבין את אותם בחורים שנוהגים איך שנוהגים'.

"באותה שנה הגיעו לארץ ישראל מ-770 ששה בחורים כדי לשמש כשלוחים בישיבה,

"הייתי נרגש מאוד מהקירוב הגדול לו זכיתי". ר' משה דיקשטיין אוחז את ספר התורה של הרבי

מדהימה, כי בביתי באותם ימים, נוסף להוריי, הייתה גם אחותי.

"הייתי נרגש מאוד מהקירוב הגדול לו זכיתי. כשסידרתי שוב את הפרוסות בכדי שלא יתערבבו אלה עם אלה, אמר לי הרבי בחינך: 'שיק דאס ווי איז דאס' [= שלח את זה כמו שזה]. עוד באותו יום מיהרתי לשלוח את העוגות בדואר אקספרס, וקיבלתי מהם הודעה שהלעקח הגיע עוד לפני חג סוכות. מאז זכיתי לראות בחוש איך אני זוכה לחביבות גדולה מצד הרבי. כל אימת שנכנסתי ליחידות, זכיתי לתשובות מפורטות כמו גם מענות קודש.

"במהלך חודש תשרי הכנסתי לרבי מכתב בו פירטתי את כל מה שעברתי, ומדוע הגעתי לניו-יורק. שאלתי את הרבי מה אעשה. הצעה אחת שכתבתי במכתב הייתה ללמוד ב'חובבי תורה' בשכונת קראון הייטס. הצעה שנייה הייתה ללמוד בישיבה מרוחקת בארצות הברית, וההצעה השלישית הייתה לחזור לארץ הקודש. תשובת הרבי הייתה להתעניין במוריסטאון. לא ידעתי עד אז שקיימת ישיבה כזו, ולאחר שביררתי הגעתי אל ביתו של הרב קלמנסון, שם שמעתי נמצא חתנו המשגיח הרב שמואל הבר.

"היה זה בימים שבין יום הכיפורים לחג הסוכות. הוא הקשיב לדבריי ואמר לי שהחוראה הייתה עבורי ולא עבורו, ועל כן הוא אינו מחויב לקבל אותי. חצי שעה אחר-כך הגעתי בחזרה ל-770 וכתבתי לרבי את

"היה זה בימים שבין יום הכיפורים לחג הסוכות. חצי שעה אחר-כך הגעתי בחזרה ל-770 וכתבתי לרבי את תשובתו של המשגיח, וצינתי שאין לי אף אחד בארצות הברית, ואני חש שהרבי הוא האבא שלי. חלפו דקות לא ארוכות מאז שהכנסתי את המכתב, והרב חודקוב חיפש אותי באופן דחוף למשרדו כדי לשמוע מה קרה.

הרבי והוא שאלני באידיש מה עם הבחורים בנחלים? ובתוך כדי דיבור נתן בידי מספר פרוסות עוגה בעבורם. לאחר מכן, שאלני הרבי מה קורה עם ההורים? למשמע השאלה העברתי את הפרוסות שקיבלתי מהרבי עבור התלמידים בנחלים אל ידי השמאלית, בכדי שאוכל לקבל לעקח גם עבור הוריי. הושטתי את ידי הימנית שנתן לי עוד שלוש פרוסות. הייתה זו רוח הקודש

בניהם הרב משה רוזנפלד. ר' מענדל פוטרפס שידך בנינו, ובנוסף לכך אמר לי שהוא מוכן ללמוד איתי בכל בוקר רבע שעה תניא וזה יהיה בדיוק ברבע לשבע בבוקר. לא לפני ולא אחרי. בקשה נוספת שלו הייתה שאני אתחייב בפניו ללמוד בעל-פה 12 פרקי תניא במשך תקופה קצרה. הסכם לימוד משותף זה נמשך על פני תקופה ארוכה, והיה פשוט לתענוג צרוף.

"ניתן לומר שאת הימכה בפטישי' בהפיכתי לחסיד חבי'ד עשה ר' מענדל. השיעורים כולם התנהלו בשפת האידיש, אותה למדתי קודם לכן מהרב מנחם ניסים שהתגורר אז בכפר סבא".

"כמו אבא"

באחד הימים ראה הרב דיקשטיין מקרה בו ר' מענדל התייחס בסלחנות מופגנת כנגד מישהו שפגע בו קשות. התייחסות כזו גרמה לר' משה התפעלות עצומה והוא הפך להיות מבין הבחורים ששתו בצמאון מים של תורה חסידות, הנהגות חסידיות ואורחות חסידים מכליו של המשפיע האגדי.

כל אותן שנתיים ימים בהן למד בישיבה בכפר חב"ד, התעצבה דמותו החסידית של ר' משה, אך יחד עם זאת, כל העת נמשכו הצקותיהם של בני משפחתו כנגד התקרבותו לחסידות. "הוריי שהיו ניצולי שואה שחוו את אימי מלחמת העולם השנייה, חלמו על בן שלפי הגדרתם לא יהיה העתק של אותו יהודי ישן בעיירה חסידית, אלא כזה שילמד מקצוע ויצא לשוק העבודה. כשכבר לא יכולתי יותר נפשית לעמוד מולם, שטחתי את מצוקתי בפני ר' מענדל פוטרפס שאמר לי בצורה ברורה שמקומי הוא ב-770.

"בו ביום קניתי כרטיס חד כיווני לניו-יורק. ובחווה רבה נשאבתי לאווירה של 770, כמו גם לפעילות הימבצעים".

"הפגישה הראשונה שלי עם הרבי הייתה בחלוקת 'לעקח' בערב היום הקדוש – יום כיפור. מובן שהתרגשותי הייתה עצומה. ככל שהתור הלך והצטמצם ומצאתי את עצמי עומד קרוב יותר מול הרבי, כך רעדו רגליי. קיבלתי לתוך ידי פרוסת עוגה והמשכתי כמו כולם במהירות החוצה בכדי לא לבזבז את זמנו היקר של הרבי. אחרי שכבר צעדתי כמה צעדים, סימן לי ר' מאיר הארליג שהרבי מבקש שאחזור.

"לבי פעם בחזקה. חזרתי ועמדתי מול

הזריקה של הרבי הועילה

במהלך הראיון מספר הרב דיקשטיין סיפור מופת מפעים-לב שאירע כאשר סייע לאישה לכתוב לרבי באמצעות האיגרות קודש' בבית חב"ד.

"יום אחד נכנסה אישה צעירה לחנות; חזונית החיצונית הראתה שהיא רחוקה מאוד מעניינים של שמירת תורה ומצוות. היא הסתכלה על כרף של האיגרות קודש' ושאלה אותי אם אפשר לכתוב. הגשתי לה נייר חלק, והיא כתבה את אשר על לבה, והביאה לי להכניס את זה לספר ולקרוא לה את התשובה. אמרתי לה שלפני-כן כדאי לעשות 'כלי בו תשרה הברכה ולכן שתקבל על עצמה להתחזק במצווה מסוימת. היא חשבה בקול רם מה לקבל, ושאלתי אותה אם היא מדליקה נרות שבת קודש, וכשהיא ענתה בשלילה, הצעתי לה זאת והיא קיבלה את הצעתי.

"היא הוציאה את הכרף והכניסה את הדף בתוכו וביקשה שאני אקרא בעבורה את התשובה. התחלתי לקרוא ולא הבנתי מה הקשר. הרבי כתב למישהו שיש לו בעיה עם הרגל שיאמר לרופאים שינסו זריקה מסוימת, (וציין את שמה הלועזי של הזריקה) וזה יעזור לו. אני מקריא לה את התשובה וחושב לעצמי האם אכן יש קשר למה שביקשה. אני מקריא את המכתב השני ומשתומם מתדהמה. הרבי כותב כך: 'נעם לי לשמוע שקיבלה על עצמה להדליק נרות שבת'.

"כשסיימתי לקרוא והבטתי בה, ראיתי שהיא ממש הייתה חיוורת. 'איך הרבי יודע?' השתנקה בהתרגשות. 'זה לא יאמן מה שקורה!' היא סיפרה לי שהיא מגיעה אלי הישר מבית הרפואה 'סורוקה' שם שוכב בעלה עם נמק בוורידים, והרופאים חושבים לכרות את רגלו. אמרתי לה 'עכשיו את עולה על מוניט נוסעת לשם ומראה למנהל המחלקה את התשובה, ומספרת לו את כל הסיפור'.

"חלפו שלושה ימים, והיא נכנסה בצהרי היום לחנות כשהיא נלהבת ונרגשת. 'רבי משה, הצלת את בעלי. מסתבר שהרופאים אימצו בחום את הצעת הרבי – והרגל ניצלה!..."

תשובתו של המשגיח, וצינתי שאין לי אף אחד בארצות הברית, ואני חש שהרבי הוא האבא שלי. חלפו דקות לא ארוכות מאז שהכנסתי את המכתב, והרב חודקוב חיפש אותי באופן זחוף למשרדו כדי לשמוע מה קרה. אל החדר נכנס גם הרב שמואל הבר, ושניהם הסכימו לאחר דין ודברים קצר שצריך לבחון אותי כמו כל בחור, ולא לפסול פסילה אוטומטית מראש.

"הוא קבע בעבורי מועד מתי אגיע למוריסטאון לבחינה. ביום המיועד אכן הגעתי ונבחנתי. היה עלי להמתין יממה עד קבלת התשובה, ובנתיים הנחתי את המזוודה בקרן זווית ויצאתי לנשום אוויר צח בעיר. בחלוף יממה התקשרתי אליו והוא השיב לי שאכן התקבלתי. כששמע שלא נסעתי בחזרה לניו-יורק אלא שהיתי במוריסטאון כל העת, אמר לי שאני הבחור הראשון שעשה דבר כזה. מאז, במשך שנתיים ימים חבשתי את ספסלי הישיבה, ואלו היו ימים נפלאים, זכים ומעוררים, במהלכם זכיתי ליחס מופלא מהרבי.

יחידויות מופלאות

"אספר סיפור אחד מני רבים: ביום שני כ' בחשוון שהיתי בקראון הייטס לאחר שנשברו לי המשקפיים, והרב מענטליק היה מממן עבור התמימים זוגות משקפיים. בקריאת התורה במניין של הרבי חבשתי את משקפיו של הרב יצחק בלזינסקי וכנראה שזה היה נראה די משעשע. בסיום התפילה ניגש אלי מזכירו הרב בנימין קליין ושאל אותי מה אני עושה פה? לא הבנתי מה הוא רוצה ממני, ועניתי לו בהרמת גבה מדוע זה מעניין אותו. הוא ענה לי שזה לא הוא ששואל. או אז נפל לי האסימון ששאלתו מגיעה מהרבי, ועניתי לו שהמשקפיים יהיו מוכנות בשעה 1 בצהריים, וכשאקבלם אשוב מיד למוריסטאון. לאחר-מכן 'תפסתי את הראש', אם הרבי מתעניין אודותיי יכול מאוד להיות שתהיה התוועדות היום, ומה אני נחפו לנסוע?! מיהרתי להכניס פתק למזכירות בו שאלתי אם אוכל להישאר. כעבור שעה הרב קליין קרא לי וביקש שאכנס אל משרדו של הרב חודקוב, שם נאמר לי שהרבי ביקש שאשאר, אך שאיש לא ידע על כך".

אחר הצהריים יצא הרב דיקשטיין מחדרו ונכנס ל-770, כמה דקות אחר-כך חזר הרבי מאוהל ונכנס להתפלל עם הציבור מנחה, וכשהסתיימה התפילה

הרבי הודיע שתתקיים הערב התוועדות. זכה הרב דיקשטיין להיות היחיד מהישיבה במוריסטאון שנטל חלק באותה התוועדות בהוראתו-רמיתו הישירה של הרבי.

בכך לא תמה מסכת הקירובים הנדירה והאישית שנמשכה כל העת. ביחידות הראשונה שלו במחיצת הרבי, אירע סיפור מעניין:

ברטט ובזיע ניסח מכתב ארוך בו גולל את כל מה שעבר עליו מאז שנולד עד הגעתו אל הרבי. בסיום אותו מכתב שנכתב על פי כל אמות המידה והכללים החסידיים שמעם בהתוועדות מפי משפיעים, שהיחידות הראשונה היא מעין מעמד הר סיני, וכפי שהדברים נעמדים אז, כך הם נמשכים על פני כל החיים. לכן הוספתי, שאני מאוד מבקש שהרבי יגלה לי את שורש נשמתו ואת תפקידי בעולם הזה. כנהוג הכנסתי את מכתבי אל המזכירות קודם היחידות, והמתנתי לרגע בו יגיע תורי ואני אקרא להיכנס אל הקודש פנימה.

"כשהגיע תורי, נכנסתי בחיל וברעדה פנימה. הרבי העביר את ידו על ערימה גבוהה של מכתבים שהייתה מונחת על השולחן, ומבלי לעיין שלף משם את מכתבי והוציאו. השתוממתי לראות כיצד הרבי מצא את המכתב שלי בהינף יד ללא כל חיפוש, וציפיתי בהתרגשות כבושה לקראת הבאות. הרבי החל לענות על שאלותי האישיות שכתבתי בראשית הדף, ובסיום אמר לי שאכנס בשנית לפני החתונה 'אנחנו נמשיך את היחידות הזאת', כלשונו הקדושה.

"כשעמדתי להיכנס ליחידות כמה שנים לאחר מכן, לפני חתונתי, ציינתי במכתב שיחידות זו מהווה המשך על פי דברי הרבי אלי ביחידות הראשונה. כשנכנסתי ליחידות, הרבי קרא את הדף וכשהוא עבר על השורות בהן כתבתי את זה, חיך חיוך רחב והמשיך. אך לא היה זה הדבר היחיד המעניין אותה יחידות.

"אני חפצתי מאוד להכניס אל החדר מכשיר הקלטה בכדי להקליט את דבריו של הרבי על מנת שאוכל לעלותם על הכתב ולהשמיע אותם לכלתי. במכתב שכתבתי ציינתי גם את רצוני זה והוספתי שבכך גם כלתי בעצם משתפת ביחידות, וביקשתי למעשה רשות להקליט. כשנכנסתי אל החדר מסרתי לרבי את המכתב והמתנתי לאישורו של הרבי להקליט. הרבי קרא את המכתב וכשהגיע לשורות בהן נכתבה בקשתי זו, הגיב בחיוך והניף ידו בתנועת

ביטול כאומר נו, שיהיה'...

"כשכבר עמדתי סמוך למפתן הדלת בדרך אל היציאה, הושיט לי הרבי דולר ואמר לי למסור זאת לכלה באופן שמוטר על פי שולחן ערוך, והוסיף שאומר לה שתטמין זאת בין אבני הכותל המערבי ביום החתונה. ביציאתי מהחדר הבחין המזכיר הרב יהודה לייב גרונר שאני מחזיק בשני שטרות של דולר, ושאל אותי לפרשם. סיפרתי לו על הוראתו של הרבי שעשני שליח עבור כלתי. הוא יצא מכליו, ואמר כי זו הפעם הראשונה ששומע שהרבי עושה חתן שליח עבור הכלה לפני החתונה.

"מספר חודשים לאחר החתונה הייתי שוב ב'בית חיינו' וזכיתי להיכנס שוב ליחידות. היה בי רצון עז להקליט את הרבי בשנית גם הפעם, ושוב ציינתי במכתבי שאף הפעם אני מצויד בטייפ שישימש אותי להקלטה. כשהרבי קרא את בקשתי הוא שאל: 'דארפסטו האבן א טייפ?' [= לשם מה אתה צריך טייפ] שאלתו זו של הרבי הייתה מלווה בנימה של צחוק ואחריו הרבי המשיך ואמר: 'נו, ס'זאל זיין' [= שיהיה].

"באותה יחידות היה משהו מבהיל ומרעיד לב. באותם ימים רעייתי שנותרה בארץ ישראל הייתה בהיריון, והרופאים היו פסימיים לגבי הלידה. בבדיקות שעשו, הם עלו על בעיה ברחם והודיעו לנו שברור להם כי היא תצטרך לעבור ניתוח בכדי לילד את העובר. במכתבי ביקשתי מהרבי שהלידה תהיה בנקל וכשורה ללא ניתוח וללא סיבוכים. הרבי הניף את ידו לאות ביטול כאשר קרא את הדיאגנוזה הרפואית של הרופאים, ובאמת רעייתי ילדה את ילדנו הראשון ללא בעיות או סיבוכים, בלידה רגילה. בהמשך אותה יחידות הרבי בירך "שתהיה לידה קלה ושנוכה לגדלו בגשמיות", ואז הרבי השתעל שיעול קצר, ואחר-כך השלים את המשפט ואמר "וברוחניות", ובכך הסתיימה אותה יחידות.

"כשיצאתי מהחדר, העתקתי את כל תוכן היחידות על הדף על פי סליל ההקלטה שהיה מצוי בידי, ובין המילה בגשמיות לרוחניות כתבתי 'כאן השתעל כ"ק אדמו"ר שליט"א', ובשולי הדף ציינתי את מה ששמעתי מפי חסידים שכשהרבי משתעל יש דברים בגו, והוספתי אם אוכל לדעת מה קרה?! נתתי את העתק של היחידות למזכיר הרב גרונר ואחרי זמן מה יצא עבורי מענה. הרבי הקיף בעיגול את המילים "וכאן השתעל כ"ק אדמו"ר שליט"א" מתח חץ למטה וכתב: 'היו קטרוגים'..."

"הרבי כתב 'עולה לארץ הקודש'. ר' משה דיקשטיין בפעילות עם חיילים בארץ הקודש

פעילות בשיא ה'שטורעם'

אל ארץ ישראל חזר הרב משה דיקשטיין בתום שנתיים של לימודים בישיבה במוריסטאון. היה זה בעת שכל בני כיתתו נסעו לפתוח ישיבה חדשה בעיר סינסינטי במדינת אוהיו בארצות הברית, הוא כתב לרבי וביקש את ברכתו להמשיך עם חבריו לכתה. תשובת הרבי הפתיעה אותו מאוד. הרבי כתב "עולה לארץ הקודש לבית חב"ד אשר בבת-ים", וזאת מבלי שישאל על כך ומבלי שציין זאת כאפשרות. בכך הבין ששליחותו בארצות הברית פגה, ועתה הרבי מיעדו לישראל.

"מיד עם הגיעי לארץ ישראל השתלבתי בפעילות בבית חב"ד בבת ים. הפעילות הייתה אז בשיא השטורעם. הטנק החב"די הראשון בארץ ישראל היה בבת ים; גם המכונית הראשונה שהסתובבה ברחובות העיר והכריזה את זמן הדלקת נרות שבת קודש הייתה בבת-ים. בצוותא עם הרב זימרוני ציק ופעילים נוספים קיימנו בכוחו של הרבי פעילות גדולה וענפה שזכתה להתייחסויות מופלאות מהרבי בכל צעד ושעל. בשלב מסוים נקריתי לעשות פעילות יהודית והרצאות בשכונת 'בבלי' בתל-אביב, ומאז התחלתי לפעול באופן תדיר.

"הטריגר הראשוני שהביא אותי לשם, היה משהו שאני מתעסק בו עד עצם היום הזה: הרצאות על בר מצווה בבת ים. הספר. אחד המקורבים שלנו מאותה פעילות

"העתקתי את כל תוכן היחידות על הדף, ובין המילה בגשמיות לרוחניות כתבתי 'כאן השתעל כ"ק אדמו"ר שליט"א', ובשולי הדף ציינתי את מה ששמעתי מפי חסידים שכשהרבי משתעל יש דברים בגו, והוספתי אם אוכל לדעת מה קרה?! נתתי את העתק של היחידות למזכיר הרב גרונר ואחרי זמן מה יצא עבורי מענה. הרבי הקיף בעיגול את המילים "וכאן השתעל כ"ק אדמו"ר שליט"א" מתח חץ למטה וכתב: 'היו קטרוגים'..."

שחששתי שאולי אני אשם בעוגמת נפש שנגרמה לרבי, ושמא לא אהיה רצוי כעת, הזמנתי עוד כרטיס טיסה חזור מספר שעות לאחר נחיתתי בניו-יורק!...

"כשהגעתי ליבית חיינו מיהרתי לכתוב לרבי על התהלוכה המוצלחת בה נטלו חלק אלפים מילדי ישראל, והבטחתי שתמונות יגיעו בהמשך. לאחר התיאור המפורט של התהלוכה, כתבתי שבארץ ישראל התחוללה סערה רבתי בעקבות תהלוכה זו בשל מופע הקסמים שנערך בה, למרות שכל רצוננו היה רק כדי למשוך קהל ילדים, ובאמת לא הופיע שם קוסם. כתבתי שאינני יודע אם אני רצוי ליד הרבי, ובאם לא, יש באמתחתי כרטיס טיסה חזרה עוד באותו יום, ולא אשוב ל-770 בלי אישור מהרבי. ציינתי בשולי המכתב שבינתיים אני מחכה ב-770 עד שתצא תשובה.

"בכל אותו זמן שהיתי במוזכרות עם המוזודות וציפיתי לקבל תשובה. אני זוכר שהרב בנימין קליין ביקש ממני לחשוב פעם נוספת לפני שאני מכניס את המכתב, אך הייתי נחוש בדעתי. באותה העת הרבי התפלל עם הקהל מהצד השני של הקיר את תפילת מנחה... אי אפשר לתאר את תחושותיי באותם רגעים. הייתי מבולבל ולחוף. היו אלה רגעים של מתח וחרדה, האם הרבי אהב את הפעולה שעשינו או לא? הרב חודקוב הרגיע אותי באמרו שהרבי הוא אבא טוב, וגם אם לא אהב את התהלוכה, לא יקפיד עלי ובטח שלא יורה לי לחזור לישראל באותו ערב...

"כשהסתיימה תפילת מנחה, נכנס הרב בנימין קליין עם המכתב לחדרו של הרבי, ואני הייתי כמו קפיץ מתוח. אחרי רגעים מספר יצא עם תשובה. הרבי מחק את המילים "באם אני רצוי" וכתב "הוא רצוי ומעשיו רצויים" וצירף מספר דולרים כדמי השתתפות בנסיעתי לבית חיינו... כשקיבלתי את התשובה הזו, לא היה גבול לאושרי ולשמחתי. מיד רצתי לכניסה והמתנתי שהרבי יצא. כשהרגע המיוחל הגיע, נעמדתי לברך 'שהחיינו'. לתדהמתי הרבי נעצר בסמיכות אלי, ואני מרוב התרגשות חזרתי על כל הברכות שהיו שגורות בפי עד שהסתדרה מחשבת...

"כשסוף כל סוף יצאה מפי הברכה, ענה הרבי 'אמן' והמשיך בדרכו. לא היה גבול לאושרי. באותה מידה שהייתי מבולבל וירא, הייתי גם נפחד ומתוח מה תהיה תשובתו של הרבי. לאחר שהבנתי שהרבי רווה נחת מהתהלוכה לא היה גבול לאושרי. באותה שבת זכיתי לקירובים

"דין קדימה לבאר שבע". ר' משה דיקשטיין מוביל את תהלוכת ל"ג בעומר בבאר שבע

להניח תפילין, אך הוא התחמק. שוחחנו על דא ועל אה והתפלאתי לשמוע שהיה אצל הרבי במסגרת שירותו הצבאי כעורך ביטאון חיל הים, שעה שמשלחת מהחיל הגיעה אל הרבי במסגרת ביקור שערכה בארה"ב. הוא סיפר לי בהתלהבות על המפגש רווי ההוד עם הרבי, והוסיף שיש באמתחתו אף סידור שקיבל מידי הרבי. השיחה בינינו קלחה, ומהר מאוד הוא שכח מכל האיטס העיתונאי שהיה בידיו. קבענו להתחיל ללמוד ביחד פרקי אבות מדי שבוע, וכך במשך הזמן הלך והתקרב ליהדות. הפכנו להיות ידידים מאוד קרובים. לאחר מכן המשיך את לימודיו בישיבה בצפת.

"לא ניתן לפסוח על תהלוכת ל"ג בעומר הגדולה שארגנו בצוותא בכיכר מלכי ישראל בשנת תש"מ. בתהלוכה זו היו משתתפים רבים בעקבות ארגון למופת שערכנו כמו גם שלל האטרקציות שהבאנו לילדים. על התהלוכה הזאת פרצה הסערה הגדולה כאשר קם פלוני מבני-ברק ויצא חוצץ כנגד התהלוכה באמתלא שהמארגנים פרסמו שיהיו שם קוסמים, וזה נוגד את ההלכה. הוא יצא נגדנו בקול מחאה חריף ואליו הצטרפו עוד רבנים. ברור שהמחאה הזו לא היה בכוחה לעצור את התהלוכה, אבל למרבה הצער נסחפו באותו גל עכור גם רבנים מאנשי שלומנו שטענו שעשינו חילול ה' וחילול שם ליובאוויטש. הציבור החב"די בארץ ישראל נחלק באותם ימים בין המצדדים למתנגדים. אחרי התהלוכה היה בתוכנית לנסוע ל-770 אך מכיוון

מקבל תעודת הוקרה מראש העיר באר שבע מר' יעקב טרנו

הוא החסיד ר' רמי אנטיאן ע"ה. סיפור התקרבותו היה מפליא. היה יהודי שעסק במבצע מזווה, ובמסגרת זו הגיע לאחד המשרדים בתל-אביב והחליף את כל המוזוות במקום. אנשי המשרד ביקשו ממנו קבלות והוא אמר שאין באמתחתו ועל זה יצא קצפם. 'מה זה כסף בלי קבלות?' ואיימו עליו שיכפישו את שמו בעיתונות.

"באותה תקופה היה רמי אנטיאן כתב במדור הספורט. הם כנראה הכירו אותו וסיפרו לו על המעשה, והוא עט על הסיפור כמוצא שלל רב. אותו יהודי שהבין שהולכים 'לעשות ממנו מטעמים' ובכך לשבור את מטה לחמו ואת שמו הטוב, פנה אלי בבקשה שאסייע לו. כך מצאתי את עצמי קובע עם רמי אנטיאן פגישה ברחוב הרב קוק בתל אביב. ראשית הצעתי לו

נפלאים. הרבי הורה לי במהלך ההתוועדות לומר 'לחיים' על כוס גדולה, ואחר כך דיבר בחריפות גדולה על אודות הלועגים על הפצת המעיינות, והסביר שכל הסיבה לשנאת חינם הזו היא מפני שהלה לובש תפילין פסולות (השיחה כולה הודפסה בשיחת קודש תשי"מ – חלק ג').

הרבי קבע: באר שבע!

הרב דיקשטיין ובאר שבע, הם כמו תרי ערין דלא מתפרשין. הוא הגיע אל העיר הדרומית, בירת הנגב, בשנת תשי"מ, לאחר שהגיש בפני הרבי כמה הצעות שליחות שהיו מונחות לפניו, אך הרבי לא הוציא מענה. אחרי כמה שבועות, כשהתעניין אצל הרב גרוניר למה עדיין לא יצאה תשובה, ביקשו לכתוב זאת על הדף פעם נוספת. גם כעת התשובה התעכבה במשך כמה שבועות, עד שהגיע לאחר תהלוכת לייג בעומר האמורה בתל-אביב. שוב כתב לרבי על אודות ההצעות לשליחות, וביקש מהרבי שיורה את דרכו. תשובת הרבי הייתה: "דין קדימה לבאר שבע".

"לפני צאתי מ-770 לאחר חג השבועות, זכיתי להיכנס שוב ליחידות, והרבי בירכני מיד בהיכנסי בברכת 'מזל טוב משה'. כשיצאתי, שאל אותי המזכיר הרב בנימין קליין על מה מזל טוב? ענית לו שאינני יודע. הוא שאל אם רעייתי בהיריון, וענית בחיוב, אבל היה זה בחודשי ההריון הראשונים. ויהי הדבר לפלא. כששאלתי מאוחר יותר את המשפיע ר' מענדל פטרפס, הוא ענה לי שהיות ואני הייתי בשנה הראשונה לאחר נישואי, אם כן אפשר לומר מזל טוב..."

"כשהסתיימה היחידות, בירכני הרבי שוב בברכת הצלחה רבה ומופלגה על השליחות בבאר שבע.

"יש לנו בית בכפר חב"ד והבנתי ששם כבר לא אוכל להתגורר לאחר הוראה כה מפורשת מהרבי להדרים לבאר שבע. דקות מספר לאחר שיצאתי מהיחידות, פגשתי חסיד חב"ד ששאל אותי אם אני מכפר חב"ד? הייתי די מופתע משאלתו הפתאומית, והוא הסביר לי שיום קודם לכן הרבי אמר לו לעבור להתגורר בכפר חב"ד והוא מחפש דירה... הייתי המום מההשגחה הפרטית הגדולה שנקרתה לי. כבר באותו ערב סגרנו את החוזה, והוא שכר את ביתנו במשך כמה שנים..."

הדבר הראשון שהרב דיקשטיין עסק בו בבאר שבע, היה משרת רבנות של בתי ספר

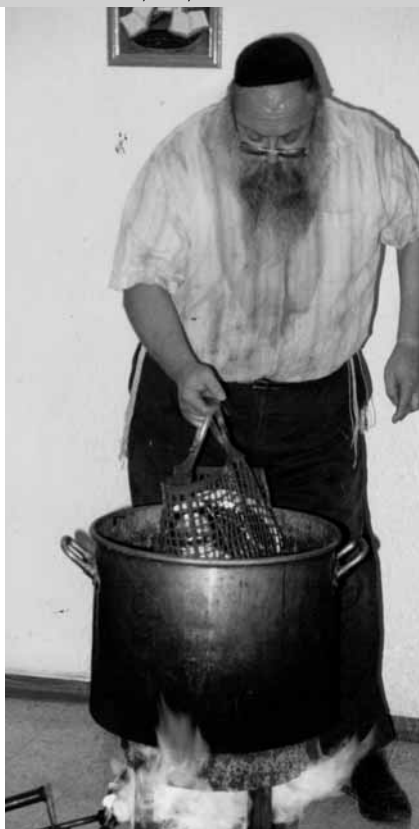
למעלה: הרב דיקשטיין במסגרת התנדבותו בזק"א. למטה: בעיצומה של הכשרת כלים

בפיו כמה עצות למתחילים: "ראשית, ללכת לבית המיועד להכשרה עם רב מורה הוראה, כי ישנן הרבה בעיות וסיבוכים הלכתיים. ככל שהשנים חולפות, יש יותר ויותר חידושים טכנולוגיים שמצריכים תשובות הלכתיות על אתר, כמו הסיר של החמין עם החרס בפנים, או מחבת חשמלי. שנית, לשבת וללמוד את הנושא עוד ועוד. שלישית להיות פרקטי ומעשי; להבין וללמוד את הכלים השונים בכדי שמלאכת ההכשרה תהיה מושלמת. לי, ב"ה, לא נשבר מאז ועד היום אף לא כלי אחד. רביעית, להיות מחושב וסבלני, לא למהר ולא להיות פזיז. העבודה היא באש ובמים רותחים, וד"ל".

הנשמה מדברת

בנוסף לעבודה מאומצת זו, לראשו של הרב דיקשטיין חבוש כובע נוסף, והוא היותו מפקד ארגון זק"א באזור באר שבע. קיר משרדו עמוס בתודות הוקרה והערכה. בכל מקום הוא מבליט את היותו חסיד ומקושר לרבי, וזהו לדבריו סוד ההצלחה. לדבריו, בכל פעולותיו הוא רואה בחוש איך העולם מוכן לגאולה, מיחל ומתחנן לבואה. איש היום לא מאמין במאומה מכל אותם אידיאלוגיות שווא. כולם כבר הבינו שהפתרון היחיד הוא משית. "רק היום ביקרו בחנות זוג יהודים, עולים חדשים מרוסיה, רחוקים מהיהדות וביקשו מזוזות מהודרות. היום הנשמות מדברות לא הגופים".

ואם תרצו, זו התמצית בעבודתו של ר' מוישה, כפי שנקרא בפיו כל, "הנשמה מדברת..."

דתיים ולא דתיים ברחבי העיר. מאוחר יותר, בעקבות ביטול המשרות הללו על ידי שר החינוך דאז מר יצחק נבון, המשך ללמד יהדות במסגרת בתי הספר שביקשו שימשיך ללמד יהדות, והחל להתעסק במקביל בפעילות הפצת המעיינות רחבה יותר כמו הכשרת כלים ועוד, במסגרת בית חב"ד דאז בהנהלתו של הרב תנחום ברושנסקי. משנת תשל"ו הרב דיקשטיין עוסק בזה והכשיר אלפי מטבחים.

כך מקובלנו מרבתינו, ולכך חינך אותנו הרבי!

לאחרונה פורסם כרך נוסף בסדרת הספרים "משנה הלכות" מאת הרה"ג מנשה קליין, ובו נדפסה תשובה שכתב הרב קליין לפני כשלוש-עשרה שנה בנוגע לאמונת חסידי חב"ד שהרבי חי וקיים והוא מלך המשיח • כאשר פורסם מכתבו של הרב קליין בזמנו, שיגר לו הרב שלום דובער הלוי וולפא מכתב ארוך ומנומק, בו הוא מוכיח כי אמונת חסידי חב"ד מיוסדת על דברי רבותינו הקדושים נשיאי חב"ד • מאחר ובתקופה האחרונה שוב פורסמה דעתו של הרב קליין בנושא - מפרסם הרב וולפא את מכתבו השני אל הרב קליין, המוכיח כי אמונת חסידי חב"ד מעוגנת ביסודות הפסיקה התורנית, ומתאימה בדיוק נמרץ לנאמר בגמרא, מדרשים וגדולי הראשונים

וכבוד החסידות והחסידיים, על כן אמרתי ליתן גם אני הקטן את חלקי בזה (וזאת בנוסף למכתב ששלחתי לכת"ר מכבר לפני י"ג שנה, בעת שהתפרסם מכתבו לראשונה). ובטוחני שלא יקפיד על הערותי, ו"את והבי" דוקא ע"י "בסופה".

ובראשית דברי אציין, כי אין לי ספק שכת"ר מעריך ביותר את גדולתו הנפלאה של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, בתורת הנגלה והנסתר, ובהדרכת תלמידיו בפרט והנהגת כלל ישראל בכלל. וכפי שהאריך לתאר במכתב זה גופא. והרי אם היה יודע כת"ר שהאמונה בכך שכ"ק אדמו"ר הוא מלך המשיח שיתגלה בקרוב ממש (כולל הכרזת ה"יחי"), **יסודה בדבריו הברורים של הרבי עצמו**, הרי גם אם עדיין היו לו שאלות בדבר, מכל מקום היה סגנון מכתבו לא כמו שעשה בקול רעש גדול, אלא באופן

הרב שלום דובער הלוי וולפא

בס"ד, ל"ג בעומר הילולא דרשב"י תשס"ט

כבוד הגאון האדיר בעל "משנה הלכות", הרב מנשה קליין שליט"א, אבדק"ק אונגוואר ור"מ ישיבת "בית שערים", ברוקלין ניו יורק, ומצודתו פרושה בעיר קדשנו ת"ו שלום וברכה,

אחרי דרישת שלום כת"ר, הריני בזה בבקשת סליחה מראש, להעיר ולהאיר, בענין מה שנתפרסם לאחרונה, המכתב שערך כת"ר אל הרבנים הגאונים חברי הבד"צ דקראון הייטס, לפני כמה וכמה שנים, ואשר חזר והדפיסו עתה בספר התשובות שלו.

ומאחר שלפענ"ד מחובתו של כל חסיד להגיב על כך, למען כבוד רבותינו נשיאינו,

של "יוצריך להבין", וכלשון הזוהר הקדוש דלית תמן לא קושיא ולא מחלוקת וכו'.

כמו-כן, בטח אינו יודע, שכל שלשת הרבנים שאליהם כתב מכתבו, תומכים באמונה זו שהרבי הוא מלך המשיח, ובפרט הגה"ח ר' יהודה קלמן מארלאו זצ"ל (שהרבי קרא אותו בשם "אביר שבאבירים") שמסר נפשו על אמונה זו, ובא במיוחד לכינוס הרבנות בארץ הקודש לקבלת מלכותו של הרבי כמלך המשיח, וכל דבריו שם היו שהכריזו "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד".

וכל זאת מלבד התימה העצומה על כת"ר שליט"א, מי הכניסו וגרר אותו להלחם באמונה של רבבות חסידים ואנשי מעשה ומהם מאות רבנים ושלוחים בעולם כולו. וכי חסרים ענינים שיש לתקן בעולם חוץ מהבעיה הנוראה של אמונת החסידים שרבים הוא משיח. ועוד להדפיס מכתב כזה בספר מכובד של שו"ת בהלכה.

כן מקובלים אנו מרבתינו!

ומי אנכי שאציין לפני כת"ר שליט"א שכל רז לא אניס ליה, את הגמרא ביבמות פרק הערל (עו, ב) שגדול בתורה כדואג האדומי ערער בראיות מוצקות מהתורה כנגד מלכות דוד, ועד כדי כך שלשמע טענותיו "אישתיקו" כל גדולי ישראל, ועד ש"באו לאכרוזי עליה" דוד שאינו ראוי למלכות ואינו ראוי לבא בקהל. אמנם היה שם יהודי פשוט עמשא בן יתר, שחגר חרבו כישמעאל ואמר לכל הגדולים, אמנם אין כמוכם בתורה וביראת שמים ובפסקי הלכות וכו', אבל "כך מקובלני מבית דינו של שמואל הרמתי".

ולכאורה אינו מובן מהו שחזר עמשא שוב בשם בית דין זה על ההסבר של "עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית", הרי את זה כבר אמר אבנר לעיל, ודחוהו בגמרא מכמה קושיות. וגם אחרי דברי עמשא שאלו "מכל מקום קשיא", כי הוא לא תירץ כלום על השאלות. ויש לומר, דעיקר טענתו היתה, דמה בצע בכל הקושיות, והרי שמואל הרמתי עצמו משח את דוד למלך, ובודאי גם הוא יודע את כל הקושיות והפלפולים, ומאחר שבבית דינו של שמואל משח את דוד אמרו ביאור זה לחלק בין מואבי למואבית, הרי לא רק שהמשיחה שעשה שמואל היא אמת אלא גם הביאור של בית דינו בזה הוא אמת, וזאת אף על פי שאין לו תירוץ על הקושיות ששאלו על כך.

דואג האדומי ערער בראיות מוצקות מהתורה כנגד מלכות דוד, ועד כדי כך שלשמע טענותיו "אישתיקו" כל גדולי ישראל, ועד ש"באו לאכרוזי עליה" דוד שאינו ראוי למלכות ואינו ראוי לבא בקהל. אמנם היה שם יהודי פשוט עמשא בן יתר, שחגר חרבו כישמעאל ואמר לכל הגדולים, אמנם אין כמוכם בתורה וביראת שמים ובפסקי הלכות וכו', אבל "כך מקובלני מבית דינו של שמואל הרמתי"

ולכן גם אנו נחגור חרבנו, ונאמר בשם רבבות יהודים חסידים בכל העולם כולו: "כבוד הגאון הרב קליין שליט"א, נכון שיש לכת"ר קושיות וטענות, כדרכה של תורה, אבל כך מקובלים אנו מכ"ק רבותינו נשיאנו הקדושים, וכך חונכנו להאמין על-ידי הרבי בעצמו (כדלקמן), שנשיא הדור המפיץ תורת חסידות חבי"ד חוצה הוא מלך המשיח, ושהאמונה הזו וקבלת מלכותו, הם הפועלים את התגלותו כמלך המשיח. ולא זו בלבד, אלא שגם כל הביאורים והתירוצים לקושיות כת"ר (כדלקמן), גם הם באו לנו בקבלה מנשיאנו הקדושים, ולכן שום דבר לא יזיז אותנו מאמונתנו הקדושה".

הכרזת ה'יחי'

פועלת 'הקיצו ורננו'

ב. ועתה אתחיל בע"ה על סדר מכתב כת"ר:

בתחילה האריך בבקיאותו העצומה, להוכיח מהשי"ס ומדרשים שסוף כל האדם למות. ובענייני לא הבנתי כלל מה

הנפקא מינה בזה לנדון-דין. דהנה אם רצה להקשות מזה על הכרזת "יחי.. מלך המשיח", הרי אדרבה עיקרה של הכרזת ה"יחי" היא הבקשה והתפלה והאמונה והבטחון הברור שיהיה מיד "הקיצו ורננו דוד מלכא משיחא". וכפי שאמר הרבי עצמו בשיחת ב' ניסן תשמ"ח (שהגיה אותה בכתב ידו הקדושה ומסרה להדפסה ולפרסום, אודות חמיו כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע, ל"ח שנה לאחר הסתלקותו!)

וזל"ה"ק: "צריכה להיות הוספה עיקרית בענין החיים (גם) על-ידי פעולת העם שמכריזים "יחי המלך", שתוכנה של הכרזה זו, שכבר הגיע הזמן דהקיצו ורננו שוכני עפר, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועד דהקיצו ורננו דוד מלכא משיחא".

ואם רצה להקשות מזה על אלו המכריזים "הרבי חי וקיים", הרי כן מפורש בגמרא (ר"ה כה, א) אודות דוד המלך, ויעויין שם בפירש"י דבר פלא, שקידוש החדש שעשה ר' חייא בעין טב, היה על-פי עדים שאיימו עליהם כר' יוחנן לומר ראינו אף על פי שלא ראו, וזהו שביקש ממנו רבי לשלוח לו הסימן "דוד מלך ישראל חי וקיים", וכביאור אדמו"ר הזקן בעל התניא והשו"ע (מאמרים לנביאים עה"פ ישעי"ט, ו) שזה קאי על משיח קודם התגלותו שצריך לקבל חיים מהקב"ה, ולכן מובן שבזמן שהמשיח נכסה אומרים עליו "חי וקיים" אף על פי שלא ראו, וד"ל. ובכל אופן, כשם שיפרש כת"ר את הענין ד"חי וקיים" בדוד, כן יפרש הכרזה זו של החסידים. ומה הרעש?

גם יעקב אבינו

חי בגופו הגשמי

ג. ואם קושייתו היא על אלו המאמינים שהרבי מלך המשיח חי כפשוטו בגופו הגשמי. הרי גם את זה מצינו כבר בחז"ל בתענית (ה, ב) אודות יעקב אבינו. ובפירש"י שם ש"חי הוא לעולם", ומה שחנטוהו וקברוהו הוא משום ש"סבורים היו שמת.. נדמה להם שמת אבל חי היה".

ובחידושי אגדות מהרש"א שם ביאר, שאמנם לדעת רש"י (שפירושו הוא "פשוטו של מקרא" ופשוטו של דברי חז"ל, ובאופן שגם בן חמש למקרא וכו' יכולים להבינו) הכוונה היא שיעקב "לא מת ממש גם בגוף" (וזאת אע"פ שברור שגם לפירש"י נמצא יעקב עתה במערת המכפלה).

ובפירוש הרי"ף ליעין יעקב בתענית שם כתב בביאור הענין: "שכח הנפש נשאר בגופו של יעקב ולא נפרדה הנפש מעל הגוף.. ומה שנקבר ונספד הוא כי נתבטלו כחות התנועה ויאסוף רגליו אל המיטה ויגווע כאיש שנתעלף.. והם לא ידעו כי כל עוד נפשו בו, ולכן חנטוהו וספדוהו ויקברו אותו". ועל דרך זה הוא באלשיך פי' ויחי (הובא ב"ענף יוסף" שם), שיעקב היה "כמי שנתעלף שעדיין כל כוחות נפשו ורוחו ונשמתו דבוקים בו בעצם".

והרי גם על זה גופא היה יכול כת"ר להקשות מכל המקורות שהביא שסוף האדם למות, ואיך נאמר ביעקב שלא מת. אלא שגדולה מזו יש להקשות מהפסוק "ויראו בני יעקב כי מת אביהם", וכבר תירץ הרמב"ן "שלהם מת הוא".

וכמו שהביא בעל ההפלאה בכתובות (קד, א) את דברי המדרש פי' ויחי עה"פ "ויקברו ימי ישראל למות": "אמר לו הקב"ה חיך נטמן אתה ולא מת אתה.. היום קובל עליך". ופירש בזה: "נראה פירושו נטמן ונעלם אתה מן הדור.. שהיום ר"ל הזמן, קובל עליך, שנעלם מן הדור שהיה באותו הזמן".

ואם-כן אין כבר שאלה מהא שסוף האדם למות, כי הכוונה היא לאלו הסובבים אותו, שלגביהם הוא חסר כאשר מגיע מצב ש"נדמה להם שמת".

כמה אמוראים המשיכו לחיות בגופם לאחר ה'הסתלקות'

ד. ויעויין גם במכתב כ"ק אדמו"ר מה"מ בלקו"ש ח"ד ע' 1261 בסופו, שמבאר שאצל יעקב אבינו לא נפסק כלל קישור הנשמה עם הגוף.

ובלקו"ש ח"ו ע' 414 בהערה 3 מוסיף, שלדעת רש"י בפירושו לתורה יש לומר שבני יעקב אפילו לא היו סבורים שמת, כי הם ידעו שחי הוא, ואף על פי כן בכו וספדו עליו לפי שנפסק הקשר שבינו לבנים. ולרש"י (שם, ב) מה שחנטו אותו "הוא (רק) ענין מרקחת בשמים". ועיי"ש שמבאר איך נשק יוסף ליעקב לאחר שהיה כבר "ויגווע", לפי שיוסף ידע שבאמת יעקב לא מת.

ובספר "תורת לוי יצחק" (לאבינו של כ"ק אדמו"ר) במסכת תענית שם, כותב בזה רמז נפלא, ש"אמת ליעקב, הוא תיבות יעקב לא מת". והיינו שזהו **האמת כפשוטו**. ובספר השיחות תשי"ג ע' 228 הערה 36 בסופה מבאר בזה הרבי, שמאחר שיעקב

"קולע אל השערה בבקיות נפלא"

הקשר התורני בין הרב וולפא להרה"ג מנשה קליין, הינו רב שנים. במהלך השנים נפגשו השנים והרב קליין אף העניק את הסכמתו לספריו של הרב וולפא.

בקטעים שלהלן, הלקוחים מתוך הסכמותיו של הרב קליין לספרי הרב וולפא בשנת תשמ"ז, ניתן ללמוד על ההערכה העצומה שהוא רוחש לו ולדעתו בתורה והלכה:

הן איקלע לאתרון האי גברא רבא ויקירא.. הרה"ג וו"ח נו"נ כש"ת מוה"ר שלום דב וולפא שליט"א.. ואיתי מתניתא בידיה חידושי תורה על הרמב"ם. וממעט שראיתי מצאתי דברים נכונים, מקשה ומפרק סותר ובונה כדרכה של תורה קולע אל השערה בבקיות נפלא, מקשר נימא לנימא, ידיו רב לו בראשונים ואחרונים. וגם דברתי איתו עמו ומצאתיו כלי מוכשר בשכל הישר.. וברכתי ברכת הנהנין.. יהי"ר שיזכה להרביץ תורה ברבים ויוסיף דעת, עדי יבא ינון ולו יקתה עמים. החותם בלב ונפש, מנשה הקטן

שמונתם לא היתה לשוא, כי באמת חי הוא. ורק אחר-כך מפני סיבה צדדית הפסיק לבוא, ולא מפני שהיה מת, וכפי שציין במכתבו.

ובבבא מציעא (פד, ב) מסופר על רבי אלעזר ב"ר שמעון שנשאר שלם בגופו בחדרו שבעליה והיה מדבר עם אשתו, והיו באים אנשים להתדיין אצלו ועומדים מאחורי הדלת ושוחחים טענותיהם, והיה נשמע הקול מתוך חדרו "איש פלוני אתה חייב איש פלוני אתה זכאי". ואחר כך בגלל סיבה שאמרו החכמים שאין זה כבודו להשאר כך, מסרוהו לקבורה אצל מערת אביו במירון (ועוד כמה סיפורים עדי"ז בבבא בתרא נח, א).

הרי שלא רק ביעקב אבינו מצינו שלא מת, אלא גם בחכמי הגמרא. ובאלשיך שם מבאר את ההבדל שבין הסיפורים שמצינו בגמרא, לבין מה שאמרו על יעקב אבינו, כי "כל אלה לא היה בהם רק כח מה הנפש, אך לא מרוח ונשמה כי נסתלקו מהם, יתר עליהם יעקב כי הכל (נר"ג) היה בו". וברמב"ן פי' ויחי, שהמיוחד ביעקב לגבי שאר הצדיקים הוא "דבכל הצדיקים הוא רק לעתים מזומנות, אבל ביעקב תחופף עליו כל היום".

הרבי עצמו דיבר בסגנון זה, ו'חייב אדם לומר בלשון רבו'

ה. ועל פי כל הנ"ל, הרי כל הטענה שיכולה להיות על חסידי חב"ד, היא רק על זה, שהם מחשיבים את רבם כמו התנאים שבגמרא או כיעקב אבינו. אבל כבר מבואר בספר "מלוא הרועים" ש"נשיא" הוא ר"ת "ניצוצו של יעקב אבינו". ואם-כן כך הוא גם בכל נשיאי ישראל.

ובתענית שם "וכי בכדי ספדו ספדניא וחנטו חנטיא וקברו קבריא, אמר רבי יוחנן מקרא אני דורש, שנאמר (ירמיהו ל, י) ואתה אל תירא עבדי יעקב.. כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים, מה זרעו בחיים אף הוא בחיים. ופירש"י: "מה זרעו בחיים כשהוא מקבץ את ישראל מארץ שבים החיים הוא מקבץ שהם בשבי, שהמתים אינן בשבי. אף הוא בחיים שביבאנו בגולה כדי לגאול את בניו לעיניו".

הרי מבואר שהסיבה שיעקב נשאר בחיים היא, כי יש לו שייכות לגאולה. ולכן גם נשיא הדור שהוא ניצוץ של יעקב אבינו והוא המשיח שבדור, נשאר בחיים כמו

הוא מדת האמת הרי "מדת האמת נמשכת וחודרת למטה ועד בגשמיות ממש". וממשיך הרבי לבאר, שעד כדי כך הענין של "לא מת" הוא מציאות אמיתית, עד שנוגע להלכה בפועל, שאין דין טומאה לגופו של יעקב, גם לאחר ש"ויגווע".

וגם בסוגיא דשבת (קנב, ב) שהביא כת"ר בענין רב אחאי בר יאשיה, מפרש שם המהרש"א שרב נחמן ראה ברב אחאי בר יאשיה שיש בו **עצמות ונשמה**, ולכן שאל אותו למה אינו קם. ועל זה ענה לו "שגם שכל ג' חלקים קיימין, צריך פתח ממנו יתברך ב"ה שבידו מפתח של תחייה".

והנה כת"ר הביא במכתבו מרבי יהודה הנשיא שהיה בא לביתו בערב שבת בבגדי חמודות והוציא הרבים בקידוש. וראוי לציין בזה את דבריו הנפלאים של מרן ה"בן איש חי" בספרו בן יהוידע לכתובות, שמבאר מה שדוקא רבינו הקדוש זכה לזה, שהוא משום האמונה החזקה שהיתה לתלמידיו שהכריזו "**כל האומר רבי מת ידקר בחרב**", ולכן הראו להם מן השמים

יעקב אבינו, בכדי שיהיה מוכן לקום מיד ולבוא בגולה לגאול את עם ישראל.

הנה את האמונה הברורה הלזו, שגם לאחר ג' תמוז תשנ"ד אפשר וצריך להאמין שהרבי הוא שיבוא ויגאלנו, את זה לימדנו רבינו בעצמו.

וכפי שדיבר בקדשו בשבת זכור תש"י: "המאורע שאירע.. אינו אלא לעיני בשר שלנו, ואינו אלא נסיון בלבד (אחד הנסיונות דחבלי משיח שצריכים להיות קודם ביאת גואל צדק) שכל ענינו הוא שמעלים ומסתיר על האמת". וממשיך שעל-ידי שעומדים בנסיון: "דוחים ומבטלים ההעלם וההסתר ומתגלה האמת.. ונוכה תיכף להתראות עם הרבי בעיני בשר, והרבי יוליכנו אל הגאולה".

ובחג השבועות תש"י אמר: "יבוא כ"ק מו"ח אדמו"ר כפי שהוא מלובש בגוף ויוציאנו מן הגלות". וביו"ד שבת תש"א: "ונוכה להתראות עם הרבי כאן למטה בגוף, והוא יגאלנו". וביו"ד אדר תש"י: "אצל הרבי אין חילוק בין המעמד ומצב שהיה לפני זה למעמד ומצב עתה. גם עכשיו נמצא הרבי אתנו בגשמיות".

ובשיחת ט"ו תמוז תשמ"ה אמר הרבי אודות חמיו הרבי הרי"צ: "הרבי חי בגשמיות בעולם הזה הגשמי והחומרי שלשים וחמש שנה (הינו מאז יו"ד שבת תש"י). ובכל רגע ורגע מהם הוא מתחזק ונעשה יותר בריא יותר רענן ויותר חי. שום רב.. לא יוכל לשנות את העובדה הפשוטה והברורה.. שהוא בחיים", עכ"ל (מילה במילה מסליל ההקלטה).

ואם-כן מהי טענת כת"ר על החסידים? והרי חייב אדם לומר בלשון רבו! וכל השאלות של כת"ר במכתבו, היה יכול לשאול גם על ההתבטאויות הנ"ל של הרבי. ואנו אין לנו אלא דברי בן עמרם. ואם אמר כן הרבי על כ"ק מו"ח הרי"צ נ"ע, אף על פי שהיה לו ממלא מקום, ובא השמש וזרח השמש, כל-שכן וק"י יש לנו תלמידיו לומר עליו. ובפרט לאחר שהתבטא פעם אודות חמיו שאינו אומר עליו "נשמתו עדין" אלא "נשמתו ביי".

הנה כבר הוכחנו לעיל, שדבריו של הרבי שההסתלקות היא רק דמיון וכו', מיוסדים בהררי קודש של דברי חז"ל והראשונים כמלאכים. אבל באמת אפילו לפי מה ו"שנדמה להם שמת", כבר האריך רבינו לבאר (בלקו"ש ח"ב ע' 518), שצדיקים הגדולים יקומו לפני הגאולה זמן רב לפני תחיית המתים. וכמפורש בגמרא (יומא ה, א. הובא בתוסי' פסחים קיד, ב) דמשה

מהי טענת כת"ר על החסידים? והרי חייב אדם לומר בלשון רבו! וכל השאלות של כת"ר במכתבו, היה יכול לשאול גם על ההתבטאויות הנ"ל של הרבי. ואנו אין לנו אלא דברי בן עמרם. ואם אמר כן הרבי על כ"ק מו"ח הרי"צ נ"ע, אף על פי שהיה לו ממלא מקום, ובא השמש וזרח השמש, כל-שכן וק"י יש לנו תלמידיו לומר עליו

ואהרון עמהם. וכידוע שכן השיב הרבי עצמו אחר יו"ד שבת תש"י, לאלו ששאלוהו על התבטאויותיו שהרבי הרי"צ "הוא יגאלנו". וכתב להם בכת"י, שצדיקים הגדולים וביניהם משיח יקומו תחלה.

ויעויין בזה ב"ערוך לנר" נדה סא, ב. ובשו"ת רדב"ז ח"ג סימן איסט בשם הריטב"א, דשתי תחיות הן, והתחיה הראשונה של הצדיקים תהיה מיד בתחילת ימות המשיח. וכ"כ הרדב"ז בספרו "מגדל דוד" פג, א. וסיים: "וכן הסכימו חכמי הקבלה והרמב"ן והרשב"א והריטב"א ז"ל.. והוא אמת אין בו ספק".

הרבי לא ביקש למנות "איש על העדה", אלא לפרסם שְׁאֵט אֶט קוּמַט מְשִׁיחַ!

ו. ובענין מה שהאריך כת"ר לבאר בבקיאיות עצומה ובעמקות נפלאה, שמוכרח הדבר למנות ממלא מקום, וביאר בעומק את בקשת משה רבינו מהקב"ה לפקוד איש על העדה. הרי באמת מזה גופא ראינו ברורה שבנדון-דין אין הדבר כן.

וכמפורסם, שכ"ק אדמו"ר מה"מ נשיא

דורנו הכין את כל הענינים, כמו מה לעשות עם רכושו, ומי הממונה על המוסדות, ודאג שכל זה יהיה באופן המתאים גם על-פי חוקי המדינה וכו', בכדי שלא יהיו בזה שום תקלות. וכן ביקש למנות משפיעים בכל שכונה של ליובאוויטש, ושכל אחד יהיה לו "עשה לך רב" כו'. וכאשר מסתכלים עתה על כל השיחות האלו רואים ברור את הכוונה, שהכין את עדת החסידים לקראת ג' תמוז תשנ"ד.

ועד שדיבר במוצש"ק תרומה תשמ"ח בפירוש, שצריך לחשוב חשבוננו של עולם, ולכן על החסידים לדעת שבכל שאלה שתעורר יהיה עליהם לשאול ג' חסידישע רבנים וכו'. ולא נרתע לדבר כן הגם שידע עד כמה גורמים דיבורים אלו לזעזוע בלבם של רבבות חסידים ומקושרים ברחבי תבל.

הנה אף על פי כן, מעולם לא ביקש רבינו ולא הציג לפקוד איש על העדה! ורק הודיע לנו ברור (ומסר הדברים להדפסה לאחר שהגיהם בכתב יד קדשו), שנשיא הדור שהוא נשיא החב"ד שבדור, הוא הוא מלך המשיח שמנחם שמו. ושבהכרזתו שלו שהכריז "הנה הנה משיח בא" נתקיימו כבר דברי המדרש שמשיח מבשר לעם ישראל "הגיע זמן גאולתכם".

ואם-כן, הרי בענין "איש על העדה", הרי לא זו בלבד שלא מינה ממלא מקום, אלא ביקש מאתנו לפרסם לכל באי עולם שאנו הדור האחרון של הגלות והדור הראשון של הגאולה, ושעומדים ברגעים האחרונים של הגלות, ושתפקידנו הוא לעשות כל שביכלתנו לקבל פני ה"איש על העדה" שהוא משיח צדקנו. שהוא דור השביעי של נשיאי חב"ד שכולל את כל שבעת קני המנורה.

לא "ביקש לגלות את הקץ", אלא גילה שהגיע זמן הגאולה

ז. וגם בענין מה שהביא מיעקב אבינו שביקש לגלות את הקץ, ובכל זאת הרי כלשון כת"ר "מיני אז ועד היום עברו עלינו כמה וכמה גלויות". הרי אדרבה גם משם ראינו לסתור, כי אצל יעקב אבינו רק "ביקש" ונסתלקה ממנו שכניה, אבל רבינו שהוא נשיא הדור של דור הגאולה, לא ביקש אלא גילה את הקץ בפועל, ונתקיים בו "מה נאוו על ההרים רגלי מבשר" (ועיין ב"מאור עיניים" פ' פנחס, שמשיח עצמו קודם התגלותו השלימה, הוא עצמו יבשר הגאולה).

והרבי הדגיש כמה פעמים שאין בדבריו דחיקת הקץ, אלא הודעה של עובדה קיימת, שמשיח נמצא כבר, ושהגיע זמן הגאולה, וצריך רק "לפקוח את העיניים" ולקבל פני משיח בפועל ממש.

ומה שכתב "ופשוט מאד כי משיח שיתגלה לנו במהרה בימינו יהיה מן החיים", הרי בודאי שכן יהיה לעיל כל בשעה ש"יתגלה לנו". ונוראות נפלאותי שאף על פי כן המשיח לספר מה "שאמר לו אחד מהידידים לבית ליובאוויטש בארצינו הקדושה, שזו היתה הדוגמא של הנוצרים להבדיל!"

ואשאל את כת"ר, האם היה אותו "ידיד" מתבטא כך גם על משהו שהיה מפרש כפשוטם את דברי חז"ל ש"משה הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון", או על מי שיפרש "דוד מלכא משיחא" כפשוטו. והרי התורה מעידה ש"וימת משה", וש"דוד מת בעצרת".

אלא שכמובן אין כאן שום דבר שלא נלקח מאמונת ישראל, כי היפלא מה' דבר, ואדרבה, וכמו שכתב הי"שי חמד" (פאת השדה מערכת האלף אות ע') שדוקא בהתגלות המשיח באופן כזה מתקיים "עם ענני שמיא".

(ואף שבאמת מדובר שם רק על נשמת משה ודוד. כי משה אינו משבט יהודה, וגם דוד הוא רק "פלג קיסר" ומשיח מעליו. אבל מעולם לא נשמע שאם יפרש משהו דברי חז"ל אלו כפשוטם, יאמרו לו שזוהי אמונת הנוצרים רח"ל. ומפורש בסנהדרין שיכול לבא מן חייא או וכו').

וברור לי, שאותו אחד שטען שזו אמונת הנוצרים רח"ל, יש לו כנראה ספקות באמונה גם לגבי עצם הענין דביאת המשיח, שהרי גם זה אמונת הנוצרים שהם מחכים למשיח שלהם, להבדיל בין קודש לטומאה. ופשוט, שכשם שלמדו הנוצרים מהיהדות את עצם האמונה בביאת המשיח, כך גם למדו חכמיהם מאיתנו גם את הענין המפורש בזוה"ק פ' חוקת, דמשיח יהיה באופן של נדמה להם כמות, ויקום לגאול את עם ישראל.

וידוע שבספר "תקט"ו תפלות" של הרמח"ל יסד תפלה מיוחדת להתפלל שיחיה משיח לאחר שנתקיים בו "נשכחתי כו"י" "שחזקה על כו"י שישתכח מן הלב". ומיוסד על הגמרא בסוכה נב, א. שמשיח עצמו אומר לקב"ה "איני מבקש ממך אלא חיים", והקב"ה מבטיחו "כבר נתבא עליך דוד אביך, שנאמר חיים שאל ממך נתת לו" (ובפשוטו שכאשר מבקש משיח "חיים"

ברור לי, שאותו אחד שטען שזו אמונת הנוצרים רח"ל, יש לו כנראה ספקות באמונה גם לגבי עצם הענין דביאת המשיח, שהרי גם זה אמונת הנוצרים שהם מחכים למשיח שלהם, להבדיל בין קודש לטומאה. ופשוט, שכשם שלמדו הנוצרים מהיהדות את עצם האמונה בביאת המשיח, כך גם למדו חכמיהם מאיתנו גם את הענין המפורש בזוה"ק פ' חוקת, דמשיח יהיה באופן של נדמה להם כמות, ויקום לגאול את עם ישראל.

הרי זה בזמן שאין אצלו חיים כפשוטו והוא צריך לבקש זאת).

הכל מיוסד על דברי הרבי

ח. ובפרט על-פי המבואר לעיל שדוד מלך ישראל שבדורנו חי וקיים, הרי ודאי שאין מהענין של ג' תמוז שום סתירה לאמונת החסידים ש"הוא יגאלנו", ואין בזה סתירה להכרזה של "יחי.. מלך המשיח".

וכפי שרואים בפועל ממש, שמאז ג' תמוז ממשיכים רבבות חסידים איש איש בשליחותו הקדושה בכל קצווי תבל, ומאות שלוחים חדשים יצאו בשנים האחרונות בשליחות המלך, מבלי שהרגישו שום שינוי בחובת השליחות וכתוקפו של המשלח.

וכמובן שאין אני בא בזה לנסות לשכנע את כת"ר בדברים אלו, ומה אדע אשר לא ידע כת"ר ח"ו. וכל כוונתי רק להוכיח שכן היא אמונת חסידי ליובאוויטש באשר הם, ושהכל מיוסד על דברים ברורים ששמענו וראינו מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח.

וידוע שכבר במאמר הראשון ביו"ד שבט תשי"א, הבטיח שדור השביעי, הוא דור הגאולה. ועד שכאשר הביאו את המאמר הזה לגאון האדיר הגרי"ז מבריסק זצוק"ל, הנה אחרי שישב ועיין בזה זמן ממושך קם והכריז: "ער זאגט דאך אז ער איז משיח!" ואנו יודעים שכל דברי רבינו אמת וצדק, כפי שהוכח בכל עניני הכלל והפרט במשך עשרות שנים, ומשה אמת ותורתו אמת ואמונתו לעד קיימת.

וכל מי שזכה להיות נוכח במשך כשנתיים בעת שניגנו הניגון "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד", למול פני קדשו, וראה איך שהיה מעודד הניגון בשארית כחותיו, הרי שום דבר לא יוכל להזיזו מאמונתו, שכן תהיה לנו בע"ה בקרוב ממש.

ובלי ספק, שבמהרה בימינו נזכה לקיום ההלכה ברמב"ם ש"המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה לממשלה הראשונה". אשר בפשטות כוונתו במה שכתב "לעמוד" היא, שבזה תתבטל ה"נפילה" (דעתה) של מלכות דוד שנקרא בגמרא סנהדרין "בר נפלי" ע"ש "סוכת דוד הנופלת". ויעויין בזה דבריו הנפלאים של המלבי"ם בפירושו לעמוס (ט, ט) שנישא הדור מבית דוד שבזמן הגלות הוא "סוכת דוד", ובדור האחרון לפני משיח גם נשיא הדור יהיה בבחינת נפילה, והגאולה היא שהקב"ה מקים את נשיא הדור האחרון שנפל, ומעמידו לגאולה השלימה.

(ולפני סיום דברי, אינני יכול שלא להביע תמיחתי על כת"ר שליטי"א, במה שהאריך בענין שלא נודע מקום קבורתו של משה רבינו, וכתב בזה דברים השוללים את מעלת הציון של הצדיק, שכאילו הדביקות בקברי צדיקים מרחיקה את האדם מהדביקות העיקרית בהקב"ה. ותמהני, האם לא ידוע לכת"ר שכ"ק אדמו"ר מה"מ היה משתטח על הציון הק' של כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע במשך שעות ארוכות, ולפעמים יום אחר יום במשך זמן רב מאד, וכל ברכותיו היו "אזכיר על הציון". וגם בענין קברו של משה רבינו גופא, איך יתכן דאשתמיטתיה לכת"ר הגהת הב"ח הנפלאה בסוטה יד, א. שתיקן והוסיף חסרון בדברי הגמרא: "ואמר ר' חמא בר חנינא, מפני מה נסתתר קברו של משה מעיני בשר ודם. מפני שגלוי וידוע לפני הקב"ה, שעתיד בית המקדש ליחרב ולהגלות את ישראל מארצם. שמא יבואו לקבורתו של משה באותה שעה, ויעמדו בבכיה ויתחננו למשה ויאמרו לו, משה רבינו עמוד בתפלה בעדנו. ועומד

משה ומבטל את הגזירה, מפני שחביבים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם כו"ו. ועייש באריכות).

מאות רבנים, מהם שאינם חסידי חב"ד, פסקו כן!

ט. ונתנה ראש ונשובה לענייננו, שאמונת החסידים שהרבי הוא מלך המשיח, ושעליו נאמר דוד מלך ישראל חי וקיים, יסודותה בהררי קודש. וכן כתבו גם הרבה מגדולי ישראל בדורנו, כגון הגאון ר' פנחס הירשפרונג זצ"ל והגאון ר' אהרן סלובייצ'יק זצ"ל, במכתביהם המנומקים על-פי ההלכה. וזאת מלבד מאות רבנים שחתמו על פסק דין כזה, ומהם רבים שאינם נמנים על חסידות מליובאוויטש.

ולא אאריך בדברים הפשוטים, ורק משום שיש כאלו חדשים מקרוב באו, שמפאת גודל הצער נחלשה אמונתם, ומפחד עלה נידף מפיצים דברי שקר, ורוצים לפעול גם על גדולי הדור מאורי התורה שיצטרפו

אמונת החסידים שהרבי הוא מלך המשיח, ושעליו נאמר דוד מלך ישראל חי וקיים, יסודותה בהררי קודש. וכן כתבו גם הרבה מגדולי ישראל בדורנו, כגון הגאון ר' פנחס הירשפרונג זצ"ל והגאון ר' אהרן סלובייצ'יק זצ"ל, במכתביהם המנומקים על-פי ההלכה. וזאת מלבד מאות רבנים שחתמו על פסק דין כזה, ומהם רבים שאינם נמנים על חסידות מליובאוויטש

אליהם במלחמה נגד רוב מנין רוב בנין של חסידים יראי שמים ותמימים, על כן נערת חצני להשיב לכת"ר על מכתבו.

וכדמות ראייה לזה שכל הנ"ל הוא שיטת הרבי מה"מ, יראה כת"ר בזה שבדי אמות של הרבי ב-770 מכרזים "יחי" אחרי כל תפלה, ושם אין שום שאלה בענין זה. ורק אלו היושבים במשרדים וקשורים עם העתונים והתקשורת וכו', הם אלו המסתפקים ומעבירים ספקותיהם החוצה, במקום להפיץ חוצה המעיינות האמיתיים.

ואסיים שוב בבקשה שלא יקפיד על מכתבי, אשר נכתב מתוך הכנעה לאחד מגדולי הפוסקים שבדור (שזכיתי לקבל הסכמתו לכמה מהספרים שכתבתי) ואשר את מימיו כל ישראל שותים. ובברכת הדיוט, כי ימשיך להוסיף במשנה הלכות, מתוך בריות גופא ונהורא מעליא באריכות ימים ושנים טובות בגו"ר. ויזכה לקבל בקרוב פני הרבי מלך המשיח בשמחת עולם.

בכבוד הראוי
שלום דובער הלוי ולפא

המכללה למקצועות הפצת המעיינות

ח'סד וחינוך לטף ולבוגר' (נ"ר) תירוש 32 נצרת עילית

הכרזה על פתיחת קורסים וימי עיון

קורס בתורת הנאום

10 מפגשים - 3 שעות למפגש, אחה"צ (לגברים) יפתח בעזרת ה' בכ"ב סיון הבעל"ט

יום עיון

כיצד נפעיל סדנאות ליצירת שופרות מקרני אילים

לקבלת פרטי הקורסים ולהרשמה:

טלפונים: 077-4080770 נייד: 052-3952770 course770@gmail.com

המכללה ללימוד מקצועות הפצת המעיינות הוקמה ומופעלת בע"ה במטרה לתת כלים מקצועיים ואיכותיים לכל העוסקים בשליחות הרבי שליט"א מלך המשיח, וכדי להביא את הכישורים והיכולות שהוענקו לנו על ידי בורא עולם - למיצוי מקסימלי.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

עבודה מתוכננת מצליחה יותר!

בכל אחד ואחת יש פוטנציאל אדיר שבעז"ה יכול להתממש! אנ"ש, מנהלי מוסדות ועמך ישראל כל מי שרוצה לפעול - אנו נשמח לעזור!

- < תכנון וליווי הקמת מוסדות חדשים (כל סוגי המוסדות).
- < מיקוד מטרות ותכנון העבודה למוסדות קיימים.
- < יצירת סוגי פעילויות חדשים.
- < סיוע בהקמת מערכות פעילות חדשות.
- < כתיבת תכניות חינוכיות ולימודיות.

פנו אלינו ונשמח לעזור!

שמר'הו הראל - 054.3952.770

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

בקול עדין ולבבי, כאוב, מבקש ומתחנן אמרה הרבנית חנה ע"ה:

הנערות שבזכותן הצטרפה הרבנית לרכבת שיצאה מרוסיה הסובייטית

גב' יוכבד זלמנוב זכתה ללוות את הרבנית הצדקנית, מרת חנה ע"ה, אמו של הרבי מלך המשיח - ביציאתה מרוסיה הסובייטית ברכבות הבריחה הידועות בכינוי "עשאלונים" • בשבוע האחרון פרסמה הגב' זלמנוב פרקים מרתקים מזכרונותיה המרגשים על נסיעה זו והתקופה שבעקבותיה, בתשורה לחתונת נכדתה למשפחות ווייספיש-זלמנוב • פרקי הזכרונות נכתבו באידיש עסיסית, רוויית רגש חסידי עמוק, ותורגמו ללשון הקודש תוך השתדלות לשמור על האותנטיות החסידית • פרק ראשון

"האמינו לי, קשה לי במאוד מאוד לנסוע; הלב נקרע ושבור"

יכול דבר שכזה לקרות ברוסיה, תחת אפס של הנ.ק.ו.ד: רק הקדוש ברוך הוא בעצמו, עם ידו החזקה, עם הניסים והנפלאות הגדולים שלו יכול היה לעצום את עיניהם של אנשי המלוכה ולהסב את פניהם מהמתרחש.

עשרות משפחות, מאות אנשים – ילדים, צעירים ומבוגרים, הבריחו את גבולות רוסיה, בשעה שאפילו זבוב לא יכול היה לעבור את חומות הברזל של הגהינום... לא היה ניתן להעלות על הדעת אפשרות שכזו, גם לא בחלומות הדמיוניים ביותר. על "איזמענא רודינא" (להבריא את גבולות המדינה) – היה העונש הגרוע מכל...

כיצד הגיעה משפחתנו ללמברג – הרי זהו סיפורי-סיפורים בפני עצמו... נראה לי, שבאם יתקבצו כל הסיפורים של כל הנוסעים – ייחסרו דפים לכתביה ולא יימצא הזמן לקרוא... ואין כאן מקומו.

כאשר הגענו לעיר לבוב-למברג, ה"עשלו" (רכבת משא המיועדת לבהמות) הראשון, עליו היו כמה משפחות חבי"דיות בודדות – כבר נסע לדרכו. אלו שנשארו בינתיים, מפוזרים היו בפרבריה השונים של העיר, לעיתים רבות עם משפחות פולניות – להבטיח את דרכם.

כולם היו חסרי-בית, חסרי-מגן, עריקים. בפחד ובחרדה, בלבבות שבורים ורצוצים, בנשימה עצורה, בתפילה-חמה ומתחנת, חיכו וציפו לחסדו הגדול של הקב"ה, בכל רגע ובכל דקה בשעותם כאן, ובודאי ובודאי לחציית הגבול בשלום!...

הבשורה המשמחת על הנס הגדול של העשלו"ן הראשון נפוצה והתפרסמה בשמחה גדולה – בסודי סודות, כמובן, מלב ללב... העניקה אומץ, תקוה וחוסן להמשיך ולחכות לבאות.

מן המאורעות המחרדים שאירעו, עדיין לא ידעו...

המורא והפחד מ'מסירה' שאפפו את האנשים היו כה חזקים, עד כדי כך שנהרו לדבר מילים מיותרות, פחדו לצאת החוצה. אפילו בלילה, כאשר היו יוצאים אל החצר להצטרפויות האנושיות – נהגו לצאת עם ליווי של משהו מהמשפחה. הגברים עם הזקנים והפאות ייבו סגורים ונעולים בחדרי-חדרים והסתתרו מעין מרגלת ובוחנת, כדי שלא להסב את תשומת ליבם של השכנים. הסכנה ריחפה על כל אחד, על כל צעד ושעל. יום ולילה היה הכול אפוף

הרה"ח ר' חיים מאיר גרליק

היהודים הפולניים שנשארו בחיים – עם ניירות מזויפים, על שמם של האנשים שנפטרו.

כפי שנודע לאחר מכן, רוסיה הייתה מעוניינת שכמה שיותר אזרחי פולין יצאו מתוכה – על מנת להראות לעולם כיצד היא הייתה 'טובה', 'ידידותית', ו'מסורה' לפולין ולאזרחיה...

מובן מאליו, שהסוד הבעיר אש-להבה בלבבות היהודיים המאמינים, הנאנחים והנאנקים ביגן העדן הרוסי...

תיכף ומיד עזבו החב"דניקים את הכול: את הבתים, את מקומות העבודה, את הקרובים ואת מקומות הלימוד, את הילדים שלחו עם הקרובים וכו', ו... נסעו בחשאי – ברחו – מלאי פחד וחרדה מכל צל, בפחד מהסתבכות עם המרגלים, השוטרים, עם שונאי-ישראל, עם ה'מוסרים' וה'מסירות'...

גבורה רוחנית, גבורה שמיימית, גבורה נעלית, הגיעו אנ"ש לעיר-הגבול – למברג-לבוב...

כיצד ואיך נוסעים הלאה, ולאן וכו'? זאת לא ידעו. אולי כמה מראשי המסע הליובאוויטשע'רס ידעו. הכל היה בסודי סודות, מאוזן לאוזן, מלב אל לב...

ידוע ידעו כולם: מוכרחים וחייבים לתפוס ולנצל את ההזדמנות המיוחדת שנוצרה!

הייתה זו עובדה בלתי-מובנת: כיצד

ל יסוד ההוראה והפנייה הכללית של כ"ק אדמו"ר הרי"צ לאנ"ש, לכתוב את זכרונותיהם – העזתי, בידיעותיי הצנועות ובקולמוסי הו"ל, להעלות עלי-גליון סקירה היסטורית אישית מן המסע החסידי שלנו – היציאה מאחורי "מסך הברזל" (וכמובן, 'להבדיל בין קודש לחול') – המסע ביחד עם הרבנית הקדושה והאצילה, הרבנית חנה – אמו של הרבי מלך המשיח.

כלל לא פשוט וכלל לא קל לחשוף ולעטוף יחד את הקורות והמאורעות האישיים היקרים כל-כך, הקשורים בעצמותה הלבבית, הקדושה והיקרה של תוך-תוכי הנשמה, אחרי שנים בהם הוסתר אורם. אלו הם מאורעות שחיים בלב ובזיכרון; מאורעות שאינם נשכחים ואינם אבודים; מאורעות המפיצים קרני אור והוד והשפעה קדושה ורוחנית על דורי דורות!...

ניתנה לי מלמעלה הזכות הגדולה להיות במחיצתה של הרבנית הצדקנית, הקדושה והאצילה – האם המלכותית של כ"ק אדמו"ר מה"מ – הרבנית מרת חנה נ"ע. מודה הנני ומהללת תמיד את הקדוש ברוך הוא; מודה ומאמינה שהוא העניק לי זאת בזכות הורי היקרים והקדושים נ"ע הצדיקים, חסידי ליובאוויטש, שלוחיו הקדושים של הרבי הרי"צ נ"ע בחצי-האי קרים, צדיקים וישרי-דרך וישרי-לב עם מסירות נפש חסידית נעלית (בכל מצב) ליהדות, בזמנים הקשים והאחרים, בימי שלטון סטאלין...

מגיעים ללבוב

הידיעה על היציאה מרוסיה הגיעה לאוזנינו (ולאוזני...) כמו סוד חשאי ומכושף... היא חלפה בין הליובאוויטשע'רס ורוממה את הלבבות והמוחות.

מיד אחרי שנות המלחמה האיומה – מלחמת העולם השנייה, ניתנה ליהודי פולין האפשרות לעזוב את רוסיה ולחזור למולדתם – פולין (בשנת תש"ה-ו). לאחר שעברו את היערות הסיביריים הקפואים, רעב ומחסור, קור וכפור, רבים מיהודים אלו לא נותרו בחיים. כעת, נוצרה ההזדמנות והאפשרות (שנשמרה בסוד ובחשאי) להבריא את הגבולות, יחד עם

ייסורים וחיבוטי נפש, חרדה ותקווה... בתפילות, בגבורה לבבית, בביטחון ובאמונה... של יהודי מסירות-הנפש הגיבורים!

משפחתנו שהתה בלבוב זמן קצר והשתכנה בדירה בין יהודים פולניים מותשים, שגלו ליערות סיביר, ברעב, בצרות ובקור; לאחר מכן התגוררו בסמרקנד, טשקנט, ציימקנט ומקומות נוספים. בכל מקום בו התגוררו היו שבורים, מלאי פחד מאימת השוק השחור, מפחדים מהשוטרים – משונאי ישראל... מרעב, ומהעובדה שהינם זרים שנמצאים עתה בלבוב, וממתינים, חסרי-סבלנות, יחד עם היהודים הרוסיים בעלי המסירות-נפש, חסידי ליובאוויטש; מחכים לברוח כמה שיותר מהר מהגהינום הרוסי, חוששים מהצל של עצמם...

אווירת המתח הכללית והמצב הקשה, עוררו בנו – באחותי האהובה לי מאוד הדסה, ובי – רצון חזק לנצל את יכולותינו וכוחותינו הצעירים והאמיצים, ולהביאם לידי מימוש כלשהוא, במצב הקשה הנוכחי של פחד ומסתור...

נהגנו (אחותי – מרת הדסה פרמן ואני) להסתובב ברחובות באופן חפשי, כאילו בלי פחד ובלו מורא, כמו סטודנטים שבאו לכאן לימי חופשת הקיץ, זה היה התירוץ בשבילנו – בשבילם זה לא היה מספיק... למחבלים...

לבוב-למברג, העיר הראשונה בחוץ-לארץ (בשבילי) משכה אותי בשוני שלה, שלא היה מוכר לי מרחבי רוסיה הסגורה והמסוגרת... בחלומי-החלומות לא העלינו בדעתנו להיות כאן, ועוד במצב שכזה; אבל כל אחד, מי שרצה, הרגיש וראה, כיצד הקדוש ברוך הוא פרש את כנפיו-נפלאותיו...

במחלת הברחה

מעט מאוד ידענו (ואני במיוחד) אודות העניינים הסודיים הקשורים בנסיעה בכלל. לא הכרנו את היהודים שהתעסקו בניהול והארגון הנפלא של הנסיעה, חוץ מאחד – ר' לייב שיי מוצקין. הוא היה בחור ישיבה צעיר, לייבקע, שבכל רגע ובכל דקה מסר את כל חייו, פשוט כפשוטו. את מעשי גבורתו ראינו בעינינו, סיפורים ומעשים שדל העט מלתאר והיד מלכתוב ולספר, ובלתי-אפשרי להשיג בשכל. מסתמא גם הוא בעצמו לא יכול היה 'לקלוט' זאת! כמה פעמים, כשראה אותנו ברחוב,

קפץ ממכונית ה'טקסי' בה נסע במהירות, נתן לנו הוראה כלשהי, ובמהירות הבזק נעלם, כאילו לא הכירנו ולא הבחין בנו...

בכלל, הנסיעה ב'טקסי' בימים ההם הייתה 'לוקסוס' גדול ומחזה נדיר. ברוסיה היה זה שייך רק למנהיגי המלוכה, שרים חשובים או גבירים. אסור היה ברוסיה להיות גביר: מהיכן יש לך זאת?... צריכים להיות פועל... על כולם להיות שווים... להיות גביר זהו "פשע" גדול...

אולי כדאי להסב את תשומת הלב לכמה אפיזודות, המדברות בעד עצמן ומספרות את ה"הסטוריה" של הזמן ההוא... ניסי-ניסים!...

יום אחד, תוך כדי טיול כך ברחוב, לפתע פתאום, כהרף-עין, הופיע לייבקע שיי. אץ-רץ מתוך מכונית מהירה, ואמר, שרוץ מהר לכתובת מסויימת, לאמור לאיש המתגורר שם שיתחבא כהרף-עין... מחפשים אותו...

כחץ מקשת רצנו לפי ההוראה, אחת אחרי השנייה, תוך שאנו מסתובבות סביב העצים שגדלו על המדרכה כבמשחק מחבואים, כדי שלא לעורר חשד. להפתעתנו, דלת הכניסה לבנין לא הייתה נעולה (בדרך כלל נהגו לנעול את הבתים בכדי להרוויח זמן, במצב-חירום...). מרוצות מכך שאין צורך לבזבז זמן על פתיחת הדלת, טיפסנו במדרגות, שתיים-שתיים, ובמהירות נכנסנו לתוך הדירה היעודה, שגם שם הדלת לא הייתה נעולה...

ליד השולחן ישבו בעל, אישה צעירה וילדה בת 4-5 שנים. בלי לשמוע את הסיבה לבואנו – הבעל קם ונכנס במהירות לחדר שני, וסגר אחריו את הדלת...

לפתע, כאילו הגיחו מתוך סדקי הקירות, עמדו לנגדנו שתי שוטרים, ותיכף פנו אל האישה בקול קשוח וכועס ושאלו: "היכן בעלך?"

"אינני יודעת" ענתה היא בפשטות, בכוחות-על-טבעיים.

"לא נכון!" – התערבה לפתע הילדה בנעשה – "אמא, את הרי מלמדת אותי כל הזמן שצריך לומר רק את האמת; אבא נכנס הרי ברגע זה לחדר השני" – והחוותה באצבעה לדלת שנסגרה כעת...

כולנו 'חטפנו שוק', כמו נאלמנו-דום לרגע, ה'שוק' ש'לט בכולנו... לכוז הפתעה הרשעים לא ציפו... מגודל ההלם שאחזם נכנסו השניים בתנופה לחדר... ואחותי היקרה הדסה ואני, באינסטינקטיביות, ירדנו בחזרה בתנופה את כל המדרגות, בורחות כמו רוח סערה דרך סמטאות

צדדיות...

שעות ארוכות הסתובבנו בעיר, בתקווה, אולי, למצוא את לייבקע. כמו חיים, עמדו למול עינינו המשפחה ההיא, נעבאך, והטרגדיה שעוברת עליהם, והילדה היהודית הקטנה, המחונכת לאמת כנה, לתפארת החינוך היהודי...

הנס וישועה התרחשו מול עינינו: לפנות-בוקר, קיבלנו בשורה טובה כי היהודי שוחרר – ניסים גלויים!

מסתמא, עם קריאת שורות אלו, תיזכר משפחה זו בעצמה בסיפור. אירועים כאלה אינם נשכחים לעולם...

פעם אחת לפנות-ערב, כאשר השמש הלוהטת נטתה אל האופק, ובלהבת-האש נפרדה מהארץ בסיום היום המתיש, הלכתי יחד עם אחותי האהובה והיקרה וטיילנו במרחבי הפארק הפורח. אילנות גבוהים, ירוקים-רעננים היו מפוזרים כאן ושם, כמו גיבורים גדולים, שרידי שנות המלחמה והחורבן. פרחי הבר לסוגיהם פרחו ועלו בקנה יחד עם כתריהם הצבעוניים, וריח-הניחוח המשכר שעלה מהם שָׁפָה כל עין וכל לב... נדמה היה שכל הפלאות שמסביב שוררים בכל העולם!

בשקט ובשלווה, התעלטה הנשמה היגעה מעל קשיי ונטל עגמת הנפש, הפחד והדאגות היומיומיים... חשקה וחפיצה היא ללכת מכאן הרחק, הרחק אל האופק, למקום בו השמש שוקעת, מכינה את חוֹמָה ובאה לקחת את שליחותה ליום הבא...

לפתע, כמו נכנס למחשבות היגיעות שאינם-מרפים, הופיע למולנו לייבקע שיי – כשליח גאה של רוח-העידוד, הגבורה והעוז. הוא קפץ ממכונית מהירה, ואמר בחיפזון: "בערב חייבים לקבל פני משפחה שהגיעה עם הרכבת ממוסקבה, ששוחררה בערבות מה'תפיסה'". הוא נתן בידינו את הכתובת עם "סיסמה" (סימן שדובר מראש), ומיד נעלם לדרכו...

אנו ידענו היטב מהי המשמעות של להוציא יהודי תמורת שלמונים מה'תפיסה', ולבוא לכאן, כשכל העיר לבוב היא כמו סכנת-תפיסה' אחת גדולה לכל יהודי ליובאוויטשער... המשפחה הייתה ממכריו וידידינו הטובים!

למרות שלא הכרנו את העיר, לא רצינו לעורר עלינו את החשד ועל כן לא שאלנו איש, ופנינו ישירות לתחנת הרכבת. סחבנו את עצמנו ברחובות וסמטאות חצי-חרבות, במדרכות חצויות ושבורות, בקושי מוארות ובקושי "חיות", ורגליי המשופשפות עד דם

הכאיבו בלי רחמים...

מרחק הדרך ארך, כמו הגלות היהודית... הרעב המעיק והדאגה למשפחתנו שאינם יודעים היכן אנו – התישו אותנו, ורגלינו כמעט שכשלו מעייפות...

בכדי שלא למשוך תשומת-לב, הלכנו לתחנת הרכבת אחרי בוא הרכבת, הזמנו מונית ("טקסי"), ובארשת פנים 'אדישה', כמו הממתינים האחרים, תרנו אחר פני מכרינו, שהלכו בתוך קהל הנוסעים האחרים, עמוסים בשקיות וחבילות...

בהגיענו לבית לפי הכתובת שנתנו בידינו, נשארנו האורחים במכונית וחיכו בינתיים. אחותי החכמה רצה ראשונה, ואני רצתי בעקבותיה (חששתי להשאירה לבד, בגלל ה'הקרה-העצמית' הגבוהה שיש לה). רצנו לבשר שהאורחים הגיעו, הם כאן!...

בדפקנו על הדלת, תוך שאנו מכריזות את ה"סיסמה", ראינו עין כועסת מסתכלת עלינו דרך עינית הדלת... לפתע שמענו מעברה השני של הדלת קול אישה כועסת וקשוחה, עם ברד קללות וצעקות: "הסתלקו מכאן מהר, לכל הרוחות, טרם יהיה מאוחר!"... בשולחה לעברינו מבול של מילים גסות, שפרצו היישר מתוך לב שבור וכאוב...

כמו מאובנות נשארנו לעמוד, ולא יכולנו להוציא מילה אחת מפינו. רק שתיקתו של החושך הסמיך היווה עדות אמיתית לזעמנו הגדול, עגמת-הנפש, האכזבה והבושה. אני לא החזקתי מעמד, ומעומק ליבי המעיק פרץ בכי חנוק שיכול היה להמיס קירות-ברזל. אבל מהעבר השני של דלת העץ השתרר שקט...

אחותי הגיבורה הייתה גם היא מאוד נרגשת, אבל תיכף אמרה לי בתוקף-מעושה: "אם תתחילי בסדרת בכיות – אזי תחזרי תיכף הביתה! עלייך לזכור תמיד את דבריהם הקדושים של הורינו היקרים הצדיקים, שאל-לו ליהודי ליפול בקרבו, ועליו לקוות תמיד לישועת השם. אסור להתייאש, אלא יש לעשות את הדבר הנחוץ – למצוא את הדרך לצאת מהמצב!"... קרן-אור נכנסה היישר לליבי...

כאילו רגועות ואדישות חזרנו אל המונית, ואמרנו באומץ: "זו טעות בכתובת. עלינו להמשיך לנסוע ואולי אפילו לחפש"... כוונתנו הייתה לליבקע שי. נסענו לפי ההכוונה של אחותי האהובה, ישר, ישר ישר... ברחובות מוארים, וכאן פנינו ימינה... ברחובות חשוכים, שמאלה... ימינה... שמאלה... ישר... וכן הלאה, לא מצליחים למצוא את הבית הנכון. הנהג החל לאבד

מיין מאמע'לע! / אימי

לזכרה של מרת רבקה-לאה גרליק נ"ע לבית ריבלין, בת גוטקע והרה"ג ה"ר משה ריבלין

חכמתה של אימי, עדינותה, אצילותה, טוב-ליבה, אישיותה הנאצלת והתמסרותה אלינו, ילדיה, ולכולם. אהבתה החמה אלינו, ילדיה, אהבה שמימית, השפיעה על כולנו, ו"כמים הפנים לפנים" התעצמה אהבתנו לאמנו הקדושה הבלתי-נשכחת, ועומדת חיה למולנו, לנצח! אהבה זו, השפיעה עלי ועלנו – ילדיה – לנצח, והעניקה לנו רגש, להסתכל על כל המעשים שלנו, בהסתכלות נכונה וטובה, בהתאם לחכמתה ורצונה של אמא, כפי כוח חינוכה הנעלה והקדוש! אמא שלי חיה תמיד בנשמתי – מעין קדוש ומאיר של תפארת יהודית רוחנית, של אנשים נעלים – אהבתה מרחפת עלינו – ילדיה – ועומדת לנצח!... רוחה הקדושה מלווה אותנו בכל המצבים... בכל הזמנים... בכל הדרכים...

מסבלנותו, והחל להראות אותות-עצבנות... אמרנו לו שנפצה אותו על טרחתו... וכך נסע הוא כמה שעות ימינה... שמאלה... ישר... עד שפתאום הבחנו בבית בפינת שני רחובות שבקושי מוארים, ועליו שלט כתוב באותיות גדולות: "דירה להשכרה!"... "נס משמים!" בקעה הקריאה מעומק ליבנו... בעבורנו היה זה לא רק שלט, היה זה מלאך גבריאל בכבודו ובעצמו... "הגענו, הגענו!" – אמרה תיכף אחותי בשמחה גדולה – "המתינו כאן לרגע!"

בעלת הבית, אשת-חיל יהודייה וטובה-לב, שמחה מאוד להכניס בביתה הנוח והמרווח כזו משפחה יהודית טובה וקטנה לתקופה קצרה, עם תנאים מסויימים, שאותם כלל לא שמענו מרוב השמחה שאפפה אותנו... היא גם התעקשה להלוות לנו כסף בכדי שנוכל לשלם לנהג, שהיה מאושר עד הגג... אורחינו המותשים הודו ושבחו את הקדוש ברוך הוא על רחמי הגדולים. סוף כל סוף הביא אותם במקום בו יכולים הם לחזור לעצמם...

החוב הוחזר לבעלת הבית בשלימותו, מסתמא לייבקע שי...

אם כותבי-ההיסטוריה ייפגשו אי-

פעם בחברי המשפחה, בוודאי ייזכרו הם בלי צל של ספק בזמנים שאותם אי-אפשר לשכוח... כאלו אירועים לא נשכחים מן הזיכרון.

יוצאים לדרך!

לאחר שהיינו בלבוב תקופה קצרה, אמרו לנו פתאום, שבעוד כמה שעות כולנו חייבים להיות מוכנים לצאת עם העשלוך השני. הרכבת עומדת וממתנה כבר על מסילה צדדית, וחייבים להזדרז...

למרות שבועות וימים חיכינו וציפינו לרגע הגדול מכל – פתאום הלב נצבט, כאב, כמו בכה בתוך-תוכו בדמעות חמות ללא מעצורים. מעמקי הנשמה עלו וגאו האהבה והגעגועים התמידיים לאהובינו היקרים הנשארים כאן. כל איבר בער בצער-הפרידה מאלו שהיו אהובים ויקרים במשך שנים... להיפרד לנצח מקברה הקדוש והטרי של אמנו היקרה והאהובה הצדקנית הנעלית נשמתה-עדן.

כיצד יכולים אנו יכולים לנסוע מכאן, בלי לדעת לאן, ולנצח... להשאיר את קרובינו היקרים, שארית הפליטה מהמלחמה הנוראה, והעיקר – להשאיר את אחינו האהובנו יקירנו בן ציון שי! שלא הספיק להגיע לכאן, ללבוב (אולי רק בינתיים...), להשאיר אותו בלב רוסיה שבור מהפרידה, מלא צרות ועגמת-נפש יהודיים... להותיר את ימי הילדות המתוקים, את שנות הבגרות הקשות, את הלימודים; את כל החיים להותיר מאחור, לנצח, כלא היו... להימלט אל העולם הקפיטליסטי (המערבי) בו יש שביתות ומחסור... כך לימדו אותנו, הכל התערב, כבגלגל אדיר...

יום היציאה היה בהיר, טהור וזרח כמו ידיד מאושר, חימם את היקום ב"מצב-רוח" מרומם, והשמיים הכחולים כמו ליטפו את לחצי הלב הכאוב והמחשבות המעורבים כמו יום עם לילה, דמעות עם שמחה, עצב עם מצב-רוח!

אבל, יש להזדרז – זהו הציווי הנכון כעת... מוכרחים להזדרז... כמה שפחות לחשוב, כמה שפחות לנתח ולפרק לגורמים, מוכרחים לעשות הכול מעל הכוחות הפנימיים עם שמחה יהודית אמיתית! לפי דרישת גודל הרגע היהודי-הסטורי! למען היהדות! למען כל היקרים והאהובים שנמצאים כאן ושם... הולכים בגאון, בעוז, בדרך אותה ייעד לנו הקדוש ברוך הוא... בהגיענו לתחנה, הגיע לקראתנו ...

ב"עשלוך"

היום הקשה והעמוס התחלף לחושך הלילה, כמו רוצה להעניק מעט מנוחה לעייפים, הטרודים בפחד ודאגות ישובים על רצפת רכבת-המשא, כמו דג-מלוח בחבית... כל משפחה במקומה הצפוף, עם חבילות ושקיות, עם ילדים גדולים וקטנים בתוך קור הלילה, חושך הלילה וחושך הפחד הפנימי מהניירות המזוייפים, כשאף אחד לא יודע בדיוק את שמו האישי, ועם מי משפחתו מאוחדת, הכל מזוייף ו"טרף"... אבל יחד עם זאת, בשמחה לבבית, אשר ב"ה, סוף סוף יוצאים מהגבולות הארורים של "גן העדן" של סטאלין... נוסעים לעולם החופשי של האושר היהודי!

משפחתנו נסעה בדרכים שונות (וזהו הסטוריה בפני עצמה...), וכמעט שלא לקחנו איתנו חפצים, רק נטלנו שמיכה קלה וחמה לאבינו היקר והקדוש שסבל תכופות ממחלת ה"אנגינה". הוא היה עושה תמיד משהו עם גרונו, בכדי לשמור את שבת. כל שבת היה האבא סובל מכאבי גרון וחום גבוה של 40 מעלות. כל שבת הוא שמר בקדושה ובטהרה! ימי שישי וראשון, היה האבא בריא. איך? – ברכתו של הרבי!...

כשקור הלילה החל להתחזק, והרעש והבכי נרגעו קצת, ביקש ממני אבי הקדוש ללכת ולכסות עם השמיכה את אותה אישה, שיושבת לבדה בצד, ומן הסתם זקוקה לזה... ללכת בתוך הקרון, בחושך ובצפיפות, פירושו היה ללכת על ראשו של זה, על רגליים, ידיים, ועל עצבים חלשים ומתוחים... אבל דברו של האבא הוא קדוש! ותוך שפילסתי לי דרך בעדינות ובזהירות בין האנשים הישנים והישנים-למחצה והעייפים, עם חבילותיהם, בקושי עלה בידי לכסות את האישה המוכרת לי מכבר, שישבה בצד נושאת בכי חרישי ועצור, עצובה... שבורה ובודדה... פתאום, האירו פניה באור פנימיות מהותה המפואר, והיא זרחה בחן יוצא-מן-הכלל...

– "ילדתי! החיית את נפשי ממש!... שזכות זו תעמוד לך לנצח, בכל מעשי ידיך! ברכת השם תלווה אותך בכל מעשה ידיך!" פרצה הברכה מפיה, כברכת-אם אהובה. ברכה לבבית חמה, נכנסה למצב-רוחי הנסער ונמסכה ברגשות הקדושים שהתעוררו בי לאמי האהובה בלי שיעור, נייע, האמא האהובה, הקדושה מכל העולם!!! הדברים שהיא אמרה עוררו מאוד את רגשותיי כלפי אימי! הבלתי-נשכחת לנצח!!!!

כמה דקות לאחר מכן כבר החלנו לעלות במדרגות המובילות אל הבית, וקול חרישי ומייבב נשמע לאוזנינו: "אל תבקשו ממני, אינני רוצה לנסוע!... אינני יכולה לעשות זאת... זה מעל ליכולתי ולרגשותיי, מעל לכוחותיי, הנני שבורה ומותשת מכל הקשיים עד עכשיו"...

כשהגענו, מיד הגיעו לייבוקע ועוזריו, ובשמחה לבבית-עמוקה והתמסרות, התעסק ודאג להסתדרות האישה ב"עשלוך" וכ'...

לפתע נעלמה אחותי הדסה מעיני, ועובדה זו טרדה את מנוחתי: היכן היא?... מסתמא שלחו אותה לשליחות נחוצה נוספת, חשבתי לעצמי. או שלא שמתי לב בשל הלחץ... או שהיא נמצאת כבר ב"עשלוך"... נכנסתי מהר לקרון, תרה בעיני אחרי משפחתנו שיחיו.

ה"עשלוך" החל בנסיעתו, והדסה, החכמה מאוד, הגיבורה והאמיצה מאז ומתמיד, אינה נמצאת בינינו... נשמתי פרח... נקרעה מצער ואימה... לא הראיתי זאת כלפי חוץ, כלפי אבי הקדוש והיקר. כשלא ראה אותנו יחד – רצה לקפוץ מהקרון יחד עם אחי גרשון מענדל שי, ולכשראה אותי – נרגע מעט, בחשבו שהנני יודעת היכן הדסה.

והדסה – אך הגענו עם המוניית לתחנה, מיד רצה לדואר לשלוח טלגרם לאחינו אהובנו יקירנו בן-ציון, שנשאר במוסקבה – שאנחנו נסענו...

בנתיים החל העשלוך לנסוע, והדסה האמיצה רצה אחריו כמה קילומטרים (!) עד שהבחינו בה – נראה לי שלייבוקע שי, איני יודעת בדיוק. העשלוך החל לצפצף בחזקה והאט את נסיעתו, בכדי שהיא תוכל לרוץ בעקבות הצופר – עד שהדסה הגיבורה השיגה את העשלוך, והגיעה אלינו בין הקרונות...

כאשר ראינו את אהובתנו יקירתנו הדסה, כמו זרח והאיר לנו העולם כולו עם כל אוצרות נפלאותיו...! נס גלוי משמיים!

לייבוקע שי וביקש מאחותי היקרה והאמיצה הדסה וממני, לנסוע תיכף ומיד להביא אישה, שבגללה מעכבים את נסיעת ה"עשלוך"... המונית מוכנה וממתנה בסמוך...

המחשבה על עיכוב ה"עשלוך" זעזעה את כל האיברים... והענין של הנסיעה מכאן כמו "נקב" את הלב... עם הדאגות...

אבל, בלי מילים, בלי דיבורים, עם כל הדחף של ההתפעלות מהנסיעה... כמה דקות לאחר מכן כבר החלנו לעלות במדרגות המובילות אל הבית, וקול חרישי ומייבב נשמע לאוזנינו: "אל תבקשו ממני, אינני רוצה לנסוע!... אינני יכולה לעשות זאת... זה מעל ליכולתי ולרגשותיי, מעל לכוחותיי, הנני שבורה ומותשת מכל הקשיים עד עכשיו"...

נכנסנו במהירות לחדר מואר; על הכסא ישבה אשה אצילית ומכובדת בשנותיה האמצעיות, עיניה העמוקות והפקחות שידרו מאורעות וקורות פנימיים. דמעות חמות ועגולות, כמו מתוך מעיין עמוק ושקט, התגלגלו על לחייה... בקול עדין ולבבי, כאוב, מבקש ומתחנן דיברה אל האישה היפה והגבוהה שעמדה לצידה, בעיניים שחורות, אמיצות ובעורות שהביעו החלטיות: "האמינו לי, קשה לי במאוד מאוד לנסוע; הלב נקרע ושבור להיפרד מכל הנשאר כאן לנצח" – הוסיפה בלב שבור ומר...

בראותה אותנו ובשמעה את מטרת בואנו, פנתה האשה האצילית מליאת החן היהודי-לבבי, ושאלה בעדינות: "מי אתן?!" – "אנו בנותיו של ר' חיים מאיר גרליק, שליחו של הרבי בקרים!" מיד נמסכו פניה העדינות בברק חיים חדשים ומוארים, היא התרוממה ואמרה בעוז: "עם ילדים אלו – אסע! עם ילדים אלו – אסע!" חזרה ואמרה בעוז, מאושרת...

כולנו, יחד עם המומע שרה [מרת שרה קצנלבויגן ע"ה], עם חבילות גדולות וקטנות, נכנסנו במהירות למונית... לא היכרנו את הנוסעות עימנו (אולי אחותי היקרה הדסה כן הכירה) – מטרתנו היתה להביא אותן כמה שיותר מהר ל"עשלוך".

בהמשך הנסיעות נתגלה לנו – היו אלו כבוד הרבנית חנה אם-המלכות, והאישה הנפלאה והאמיצה מרת "מומע שרה", שבעצמה נתנה לרבנית את הניירות שלה, ונשארה ברוסיה בתקווה שיהא זה זמני בלבד... (לצערנו, בסופו של דבר, היא נפטרה [מהתקפת לב חמורה] ב'תפיסה' הרוסית...)

לוח שבועי

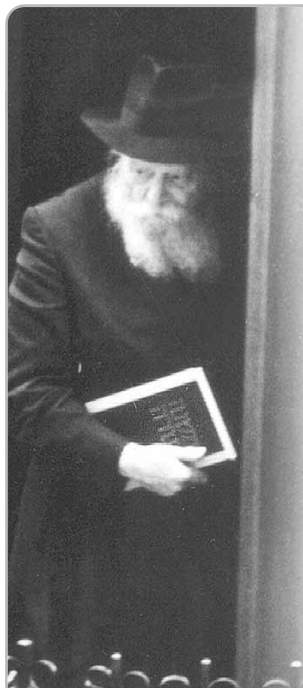

שבוע פרשת במדבר – חג השבועות [בארץ הקודש פ' נשא]

זמני השבת		שקיעה	חצות היום והלילה		סוף זמן קריאת שמע		זריחה				
יציאה	כניסה		תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק			
8:14	6:53	ירושלים	8:12	7:36	12:52	12:37	9:12	9:08	5:32	5:39	יום שישי, כ"ח אייר
8:17	7:15	תל אביב	8:13	7:36	12:52	12:37	9:11	9:08	5:31	5:38	שבת קודש, כ"ט אייר
8:18	7:06	חיפה	8:14	7:37	12:52	12:37	9:11	9:07	5:31	5:38	יום ראשון, א' סיון
9:01	7:54	ניו יורק	8:15	7:38	12:52	12:37	9:11	9:07	5:30	5:37	יום שני, ב' סיון
10:36	9:16	פריז	8:16	7:38	12:53	12:37	9:11	9:07	5:29	5:37	יום שלישי, ג' סיון
10:04	8:37	לונדון	8:17	7:39	12:53	12:38	9:11	9:07	5:29	5:36	יום רביעי, ד' סיון
11:12	9:28	מוסקווה	8:18	7:39	12:53	12:38	9:10	9:07	5:28	5:36	יום חמישי, ה' סיון

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות. כל הזמנים לפי שעון קיץ.

מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

יום	ג' פרקים	פרק א'	ספר המצוות
שישי כ"ח אייר	מצות עשה. א מצוה ראשונה.. אין לו.	כל אלו החכמים.. בין ראשון בין אחרון	השרשים*.
שבת קודש כ"ט אייר	מצות לא תעשה.. א מצוה.. אלו הם.. בין עשה ובין לא תעשה.	ודברים הללו.. שנת החמה.	השרשים*.
ראשון א' סיון	וראיתי לחלק.. בעזרת ש-די.	מצות עשה. א מצוה ראשונה.. פג להביא.. שמה.	השרשים*.
שני ב' סיון	משוך חסדך וגו'. ספר המדע והוא ספר ראשון.. הלכות יסודי התורה.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פד להקריב.. קסו לשבות.. קדש.	מ"ע א. מל"ת א. מ"ע ב.
שלישי ג' סיון	פרק ד-ו.	קסו לשבות.. רמח לדון.. אין לו.	מ"ע ג. ד. ט.
רביעי ד' סיון	פרק ז-ט.	מצות לא תעשה. א מצוה ראשונה.. קנב שלא לשבור.. בו.	מל"ת סג. סה. מ"ע קעב.
חמישי ה' סיון	פרק יו"ד. הלכות דעות.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	קנב שלא להוציא.. רמד שלא לגנוב.. ממון.	מל"ת סד. מ"ע ח. ו. רנ.
שישי ו' סיון	פרק ג-ה.	רמה שלא לגזול.. ששה שלא ירבה.. מאד. אלו הם.. ובין לא תעשה.	מ"ע רז. מל"ת שב. מ"ע רה. מל"ת שג.

(* בימי לימוד הקדמת היד – ילמוד כאו"א מ"השרשים" כפום שיעורא דילי, ולחלק השאר ללמדו בימים הסמוכים שלאחרי זה (נוסף על לימוד המצות דהיום).

לנוח בעבודה

בשנת תנש"א חל חג השבועות מיד לאחר השבת. בשיחה שלפנינו עומד הרבי על מהותו של הקשר בין השבת לבין החג הבא עלינו לטובה - מתן תורה, אשר לכל הדעות, חל בפעם הראשונה בשבת עצמה. כלומר, התורה ניתנה ביום השביעי בשבוע. אם התורה ניתנה דווקא ביום זה, סימן מובהק הוא שיש קשר בין התורה לבין יום השבת הוא יום המנוחה • לימוד 'דבר מלכות' השבועי בשפה קולחת, עשירה, ובהירה שווה לכל נפש

כמו בכל פעם עוסק המדור בתוכנו של ה"דבר מלכות" השבועי. סביר להניח כי רוב קוראי המדור מעיינים בו בעיצומו של יום השבת, כאשר אין את טרדות ה"עובדין דחול" ולבם פנוי, מתוך מנוחה, לעיין בהני מילי מעליותא. חז"ל סיכמו זאת במשפט "באה שבת באה מנוחה". כך הוא לגבי ימות השבוע וכך הוא מהבחינה הנפשית-פנימית של כל אחד מאתנו.

עומדים אנו מספר ימים קודם חג השבועות. בשנת תנש"א חל חג השבועות מיד לאחר השבת. בשיחה שלפנינו עומד הרבי על מהותו של הקשר בין השבת לבין החג הבא עלינו לטובה - מתן תורה, אשר לכל הדעות, חל בפעם הראשונה בשבת עצמה. כלומר, התורה ניתנה ביום השביעי בשבוע. אם התורה ניתנה דווקא ביום זה, סימן מובהק הוא שיש קשר בין התורה לבין יום השבת הוא יום המנוחה.

מסופר שהקב"ה התנה עם מעשה בראשית 'אם ישראל מקבלים את התורה, אתם מתקיימים, ואם לאו - אני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו'. כשבני ישראל קבלו את התורה, בכך בעצם נתנו אישור לקיום העולם; או אז התקיים בו "ארץ יראה - ושקטה"; והיה זה ביום השבת.

כשם שאדם יודע מה תכליתו ומטרתו בחיים, אזי כל עבודתו נעשית מתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, כך גם העולם: ברגע שהעולם 'ידע' כי הגיע לתכליתו (כשקבלו ישראל התורה) העולם 'נרגע' ורגיעה זו חדרה בכל פרטי היקום עד לגדרי מקום וזמן, ככיום השבת בו הכל שובת ועוצר מלכת.

האדם הוא 'עולם קטן'. תכלית בריאתו של יהודי היא "לשמש את קוני"; עליו לחוש שכל מצווה ומצווה המתקיימת על ידו, לא נעשית כיוון שיש לו עניין אישי במצווה זו, אלא משום היותה רצונו של הקב"ה; היותו רץ כצבי וגיבור כארי היא אך ורק "לעשות רצון אביו שבשמים".

בעוד המצוות חלוקות זו מזו בפרטיהן, הרי שהרצון הוא אחד ויחיד ואינו מתחלק. הוא שווה בכל המצוות והוא תכליתן. כאשר מתגלה התכלית, ממילא כל עבודת ה' היא מתוך מנוחה כאותו אחד היודע את אשר לפניו ומכוון אליו.

דוגמה לעבודת ה' מתוך מנוחה ניתן

שהפער בין הנהגתם הוא עצום. העשיר - יד ורגל לו בין שרי המלוכה. מכיר הוא אותם ומשתמש בכספו על מנת להשיג לעצמו קידומים שונים וטובות הנאה. לעיתים, בהיותו עסוק כל כך בהתחככות בשרים וביועצים, שוכח הוא מהמלך עצמו. לעומתו אין העני מכיר דבר מלבד המלך. כשהוא דורך על מפתן הארמון, יודע הוא דבר אחד - אני באתי אל המלך והוא ורק הוא יספק לי את כל צרכי.

את השתקפות דמויותיהם של העני והעשיר ניתן למצוא גם בעבודת ה'. יש את העשיר בדעת, 'המשכיל' בחסידות המכיר את סדר ההשתלשלות ומשיג השגות אלוקיות. עבודתו איננה בנחת ואין לו מנוחה, שכן הוא חש בכל רגע את חילוקי הדרגות העליונות ואת השפעתן עליו. לעומתו יש את העני, שאינו משיג בדעתו כלום. הוא יודע רק כי "לפני ה'", אך ורק לפניו, "ישפוך שיחו". יהודי זה בא אל המלך בתכלית הביטול של "עבד מלך", ולכן זוכה לכל הגילויים ישירות מהקב"ה בלי שינויים של סדר השתלשלות, מתוך שלוה ומנוחה - "מלך".

כעת נוכל להבין את משמעותו של עיקרון העבודה החסידית 'מח שליט על הלב'. המח מסמל את ההתיישבות והמנוחה. אין בו תזוזות או שינויים.

לראות במצוות אהבת ה'. מצווה זו מקיים היהודי בלבו. עבודת הלב כרוכה בשינויים - רצוא ושוב. כל 'רצוא' מוליך ל'שוב' וכל 'שוב' מוליך ל'רצוא' נעלה יותר וכן הלאה. אולם אופן העבודה הנדרש הוא בסגנון "אם רץ לבך, שוב לאחד". המטרה היא לא רק להגיע ל"רצוא" נעלה יותר, אלא "לשוב לאחד". למרות כל השינויים, מה שיוותר ויורגש הוא רצונו של ה"אחד" - עצמותו של הקב"ה בכל פרטי עבודת ה'. או אז לא השינויים של רצוא ושוב הם המורגשים אלא קיום רצונו של הקב"ה, אז נעשית עבודת ה' מתוך מנוחה שלימה.

לדעת זה התינוק

העבודה עליה עמדנו קודם לכן - עבודה כזו שמורגש בה רצונו של הקב"ה בכל פרט - נעשית על ידי ביטול מוחלט לקב"ה. עבד בטל הוא עבד אשר כל מטרתו היא "לשמש את קוני". לעבד אין השגות עצמיות מלבד עבודת האדון ודווקא באופן זה זוכה הוא לדרגה בה "עבד מלך - מלך".

בכדי להבין מהי דרך העבודה הרצויה, מצטט הרבי את הפסוק "תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו". כאשר עני ועשיר מגיעים אל ארמונו של מלך, הרי

התורה מחדש, "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים". יוצא מכך שהמנוחה בעולם הולכת ומתחדשת, המנוחה שבקיום המצוות מתחדשת כמו גם המנוחה בעבודת ה' בכלל. כיוון שכך, כעת הוא הזמן להוסיף בחידושי תורה המביאים מנוחה לעולם: אם בשיעורים הכלליים, שיעורי חסידות, פרקי אבות, חומש, תהילים, תניא ורמב"ם, ואם בחידושי תורה פרטיים המחדש כל אחד ואחד.

הרבי מלך המשיח מבקש לא להסתפק בחידוש חידושים בתורה, אלא אף להדפיסם. בעוד שבדורות קודמים נהרו מלהדפיס דברים קודם בירור מעמיק אם הדברים אכן מכוונים לאמיתותה של תורה, הרי שבדורנו יש לחפש עד כמה שניתן את הדרכים בהן ניתן להוסיף בלימוד התורה, בנייהן הדפסת חידושי התורה תוך שימת דגש שהחידוש יעשה על פי כללי התורה.

יהי רצון שההוספה והחידוש בלימוד התורה יוסיף את מנוחת הנפש והגוף של לומדי התורה ובמנוחת הנפש והגוף של כל אחד מבני ישראל עד למנוחה האמיתית והשלמה, בה יתבטלו טלטולי הגלות, יתבטלו השאלות הגלותיות אודות משיח וגאולה, יתבטל מצבינו הגלותי, יודגש כוחה של הנשמה ונזכה כולנו ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים.

בחג שבועות השנה אנו מקבלים את התורה מחדש, "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים". יוצא מכך שהמנוחה בעולם הולכת ומתחדשת, המנוחה שבקיום המצוות מתחדשת כמו גם המנוחה בעבודת ה' בכלל.

במדבר דווקא, המייצג את היפך המנוחה וההתיישבות "לא ישב אדם שם" (במדבר). חידושו של מתן תורה הוא היכולת להמשיך את המנוחה גם במקום זה ומשם להמשיך מנוחה לעולם כולו.

מנוחה חדשה

בחג שבועות השנה אנו מקבלים את

לעומתו הלב נמצא בתנועה תמידית. כאשר המח שולט על הלב, הרי שבעבודת הלב מורגשת המנוחה וההתיישבות; כל כוחות הנפש פועלים מתוך רצון פנימי המאוחד עם רצונו העצמי של הקב"ה. כשההתיישבות מורגשת בעיקר בכבד, שם נקרא הדם ממרוצתו. כשרצף העבודה הוא בהתאם לסדר זה, הופך היהודי ל"מלך", מח, לב, כבד.

גילוי זה של המלך על ידי הקדמת הביטול נפעל במתן תורה. לאחר ביטולם של ישראל באמירת "נעשה ונשמע", התגלתה עצמותו ומהותו של הקב"ה ב"אנכי ה' אלוקיך". הביטול הוא שעורר את הרצון והוא זה שהביא לגילוי מלכותו של הקב"ה בנתינת התורה והמצוות לישראל.

אולם למרות השינוי בין מצווה למצווה, הרי שבמתן תורה ניתן הכח לעשות עבודה זו מתוך מנוחה, היות ובכל המצוות מתגלה נקודה ותכלית אחת – רצונו של הקב"ה.

עד למתן תורה ביררו ישראל את המידות כולן. בערב מתן תורה הם עמדו בספירת מלכות שבמלכות - ביטול שבביטול. הכנה זו היא שהביאה לכך שיוכלו לקבל את כל הגילויים בכל סדר ההשתלשלות כאשר הכל חדור ומאוחד עם ה"אחד".

כעת נוכל להבין מדוע נתנה התורה

עכשיו זה בידיים שלך!

המקורב החדש מתעניין דווקא בקבלה? אתה עצמך רוצה להבין אחת ולתמיד מהו "סדר ההשתלשלות"? רב-המכר החדש "קבלה היא בידך" נותן מענה חסידי, חב"די, מקיף ומזויק לצרכים אלו. ניתן גם להשיג באתר חב"ד שופ.

טל: 03-9600770. 0523-770904/5, 03-9606761 :פקס. 03-9606761 :טל. CHISH770@GMAIL.COM כתובתנו באינטרנט: www.CHISH.co.il

מאת: ש. מלאכי

ובה'יה שלום.
יחי המלך!!! כך
מרימים את
הטלפון במסעדה
החלבית שבפתח

"ט"

תקווה, שקנתה לה שם בקרב הציבור החרדי. יצאנו אל המסעדה האקסלוסיבית שבלב קניון העיר, בנסיון לגלות את סוד השילוב בין עבודה לשליחות; בין הפצת בשורת הגאולה והגואל לשרות לקוחות 'באופן המתקבל'. מהר מאוד מתברר, שה'סוד' הוא גלוי: העולם מוכן לגאולה!

נשמה חסרה ובודדה

ליה היא 'טיפוס רוחני', אחת שתמיד חיפשה אמת ומשמעות מעבר לחומר. אך החברה החילונית לא יכלה לספק לה תשובות, כמו שלא יכלה להתמודד עם שאלותיה. בשנות חייה הסוערים, הספיקה ללמוד מאסטר ברייקי, קריאת כף יד, אומנות הקלפים ושאר בוקי סריקי, אך דבר לא סיפק את נשמתה הרעבה, היא נותרה בתחושה של בדידות וחוסר.

יום אחד הופתע שלמה לראות את ליה, קוראת את 'קריאת שמע שעל המיטה' מתוך דף מנויילן. "מדוע?" הוא שאל, לליה לא הייתה תשובה. יחסה הכללי ליהדות היה מסתייג ומנוכר, אך מילות התפילה הנצחיות מצאו מסילות לליבה. זה התחיל מספר שנים קודם לכן, במשפט ששמעה מחברה: "יש כמה משפטים מסידור התפילה שאומרים אותם מידי בוקר, והם פשוט עושים טוב", כך היא אמרה ולא הוסיפה. הייתה זו חברה מוערכת וליה החליטה שהיא רוצה להכיר את המשפטים המיוחדים הללו.

משפתחה פתח כחודו של מחט, נפתח לה כפתחו של אולם. זמן קצר לאחר מכן, ליד שולחן ליל הסדר בבית הוריה, צדו את עיניה דפי תפילה מנוילנים שהתגלגלו בין ההגדות. איש לא ידע להסביר כיצד הם הגיעו לשם. היו אלו דפי ברכות השחר וקריאת שמע שעל המיטה בנוסח הארזיז"ל ומאז ליה החלה לקרוא בהם מידי יום. במקביל יחסה ליהדות נותר זר ומנוכר,

מי האיש

שלמה פאר, גדל בפתח תקוה למשפחה עם זיקה עמוקה ליהדות. אך בגיל ההתבגרות, פנה בעקבות חבריו, לחיים של נהנתנות נטולי תוכן יהודי.

שמונה שנים הוא חי בארה"ב, תקופה מסוימת אף התגורר בקראון הייטס בסמיכות לבית משיח 770, אך טרם הגיעה השעה. "מארחי היו אומרים לי: בוא לרבי מליובאוויטש, הוא מחלק דולרים לברכה. אבל אני נרתעתי, לא הרגשתי קשור".

השנים חלפו, שלמה שב לפתח תקוה, הכיר את ליה, והשניים באו בברית הנישואים, לפני כאחת עשרה שנים. כעבור מספר שנים, רכשו בני הזוג מסעדה בקניון העיר. כשלקוחות ביקשו הכשר מהודר, הם נתקלו בחוסר הבנה ובכעס, אך לבסוף הוכשרה המסעדה מסיבות כלכליות. יום אחד, הציע להם השף שישתמשו בהכשר שיתאים גם לחב"דניקים, הוא לא העלה על דעתו לאן זה יוביל...

כיום מגישים במסעדת טובה'יה, מאכלים חלביים משובחים, מתובלים באמונה חסידית ומדיפים ניחוח של גאולה.

מסעדה עם שליחות

הכירו את 'טובה'לה' - בית חב"ד - קפה ומסעדה חלבית • על השולחנות מיטב המטעמים ומתחת להם מתגלגלים המופתים. כי המסעדה היא רק תירוץ, לעבודה היחידה שנותרה: קבלת פני משיח בפועל ממש! • כתבה מרגשת שזורה בסיפורים של אור, על נשמות שניצתו וגופים שניצלו

מרגע שנוצר הקשר הראשון עם חב"ד, הרגישה ליה, שהיא אינה שולטת על התהליך, הרבי לקח את העניינים לידי בצורה גלויה, פשוטה וברורה. מה שליה ידעה עד אז על הרבי הסתכם ב"יהודי טוב, שקיבלנו בבית הספר תמונה שלו עם עשרים אגורות דמי חנוכה".

משפחה או פאה?

שלמה ראה את השינויים שעוברים על אשתו, אך לא העלה על דעתו שמדובר בתהליך רציני ובלתי הפיך. שבועות ספורים לאחר התחלת לימודי התניא, ביקשה ליה לשמור שבת בביתם. שלמה הסכים בשמחה, כשהוא חושב לעצמו: "לא עוד נסיעות מעצבנות לים, לא עוד חול, אנשים ובלאגן".

חודש עבר וליה אמרה לשלמה שהיא רוצה לקנות פאה. שלמה היה המום: "את נורמלית? למה פאה? למה להיות קיצונית? מה יגידו האנשים?" אך ליה התעקשה על פאה, היא ידעה שהפאה תכניס אותה למסגרת, תחייב אותה לשנות את התנהגותה. אך שלמה התנגד בתוקף.

ליה כבר ידעה את הכתובת לכל בעיה – הרבי מלך המשיח. היא התיישבה לכתוב, מנסחת בפשטות את הדילמה שבפניה: פאה או שלום בית? היא הכניסה את הפתק לתוך ה'אגרות קודש' וקראה את העמודים שבהם הוכנסה השאלה. התשובה הייתה כל כך ישירה, שהיא הייתה מבהילה. ליה

עבר לעבוד אצל שלמה וליה. משנהיה מעורה בעניינים שאל בתמימות: למה שלא תביאו גם את החב"דניקים למסעדה? לשאלתם, הסביר שהרב סלומון מאשר שלושה הכשרים: 'הרב לנדאו', בד"ץ 'העדה החרדית', ו'שארית ישראל'. אם ימנעו מלהשתמש ב'שארית' יבואו גם החב"דניקים, כך הוא למד במסעדה הקודמת. ליאור לא חלם שבכך הוא הופך את הבוסים שלו לחב"דניקים.

קודם לכן, מעולם לא פגשה ליה חרדים מקרוב. "קראתי עליהם בעיתונים, ראיתי אותם בטלוויזיה ושמעתי אודותם בדיווח, אך כשפגשתי אותם במסעדה ראיתי משהו אחר ומיוחד, וזה מאוד מצא חן בעיני. ראיתי זוג צעיר, שמגיע באוטובוס באחת עשרה בלילה, עם תינוק בן חודש בעגלה, והיה להם שלושה ונועים שלא היו מוכרים לי, ראיתי עיניים אחרות".

באחד הערבים, הגיע למסעדה צעיר בלבוש חסידי, ובידו עלון עם תמונת הרבי [אולי שבועון בית משיח? ש.מ.]. ליאת שרצתה להכיר את קהל הלקוחות החב"די החדש, ניגשה אל הבחור ופתחה בשיחה. התברר שהוא חוזר בתשובה מישיבת רמת אביב, והוא בא לפגישת שידוכין עם בחורה. בסיום הערב, הציעה הבחורה לליה לקבוע שיעור ללימוד בספר התניא. השידוך אמנם לא יצא אל הפועל, אך השיעור החל בקביעות. מידי שבוע, הייתה אותה בחורה מגיעה אל המסעדה, ופותחת בפני ליה צוהר אל עולמה הקסום של היהדות. התמורות בנפשה של ליה, התחוללו במהירות ובעקבותיהם הגיעו גם המעשים...

היא לא חשה בסתירה כלשהי...

כשאתי בנם הבכור נולד, שמעה ליה על חגיגת ה'חלקה' המסורתית במירון והתלהבה. למרות שהדבר לא היה מקובל במחוזותיהם, היא החליטה שלא לגזור את שערן של איתי עד גיל שלוש, היא לא העלתה על דעתה, שכשימלאו לו שלושה אביבים, היא תהיה עם חצאית ופאה...

הכשר בשביל החב"דניקים

נקודת המפנה בחייה של משפחת פאר, החלה עם רכישתה של מסעדה, בקניון במרכז העיר שבפתח תקווה. המסעדה נקראה על שם אמו של שלמה – טובה'לה, היא הילדה קטנה שבחזית תמונת הלוגו המפורסמת של המסעדה.

בגלולה הקודם, הייתה המסעדה כשרה למהדרין. משנפתחה שנית, הגיעו רבים מהלקוחות הוותיקים, כדי לשאול האם המסעדה כשרה. התגובות שהם קיבלו היו תוקפניות, ליה לא הבינה: מה פתאום הכשר? כעבור חצי שנה לא פורחת, הבינו בני הזוג שההכשר משתלם מבחינה כלכלית.

התוצאה הייתה ברורה: מאותו יום בו קבלה המסעדה את הכשרו של הרב המקומי, הרב סלומון, החל העסק לפרוח. וכמו לא היה די בכך, בדיוק באותה תקופה, נסגרה באופן פתאומי מסעדת מהדרין וותיקה שפעלה בסמוך.

ליאור, השף של המסעדה שנסגרה,

"כאן ניצלו חיי הנישואים שלנו"

יום אחד נכנסו למסעדה, צעיר בחזות חרדית מלווה באישה מבוגרת שלא נראתה דתייה. ליה הבינה מיד שמדובר בחוזר בתשובה ואימו. די היה במבט קצר כדי להבחין שהאווירה ביניהם מאוד מתוחה. הצעיר יצא למקום כלשהו, והאישה שכנראה רצתה לפרוק את אשר על ליבה, פתחה בשיחה עם ליה.

היא סיפרה על הקושי הרב שהיא חווה בתהליך החזרה בתשובה של בנה, כששמעה שליה חב"דנית הוסיפה ואמרה, שנראה לה שהחוזרים בתשובה בדרך חב"ד מתייחסים בצורה שונה למשפחותיהם. הדיון נסוב לשיטת חב"ד ואז הופיע הבן שאמר באדיבות: אני מאוד מעריך את הרבי מליובאוויטש, אבל אני לא יכול להבין את האמונה שלכם ברבי מלך המשיח ואת מנהג החסידים לכתוב לו באגרות קודש. בו במקום, הציעה ליה לצעיר לכתוב לרבי. המכתב שקיבל ב'אגרות הקודש' היה באידיש, ליה התקשרה לשליח הרב **מרדכי גורליק** בבקשה לתרגם את המכתב. הרב גורליק הבטיח שיתפנה בעוד מספר דקות, אך הצעיר מיהר: "באתי לפה לדיון ברבנות, לפני גירושים מאשתי. בעוד שבוע וחצי אבוא לפה לדיון שני ואז תגידי לי את התשובה" הוא אמר וירד לחניון.

בדיוק אז התקשר הרב גורליק כדי לתרגם את התשובה. ליה מיהרה לרדת בעקבות הבחור ואימו, היא העבירה אליו את הסלולרי והוא שמע ישירות מהשליח, את התרגום של תשובת הרבי. משניה לשניה התרפו תווי פניו המתוחים ולראשונה האיר חיוך מאושר את עיניו העצובות. הבחור לא דיבר הרבה, הוא ניתק את השפורפרת ואמר לליה שלושה מילים: יחי המלך המשיח.

הזמן חלף, הבחור לא שב לדיון שני, וליה כבר כמעט שכחה מהמקרה. באחד הערבים, נכנס למסעדה זוג חרדי, השניים נגשו אל ליה והבעל אמר לאשתו: "תכירי זו המסעדה של הרבי, כאן ניצלו חיי הנישואים שלנו".

"בבקשה תחשוב על זה", היא התחננה, אבל הוא בשלו: "הילד לא יעבור!"

באותה תקופה סבל איתי מנוזלים באוזניים והרופאים המליצו על ניתוח. כאילו לא די בכך, נפל לפתע הילד למשכב, בדיקת דם ובדיקות נוספות לא העלו ממצאים והרופאים לא ידעו להסביר מדוע הילד חולה.

במשך יותר משבוע שכב הילד בבית עם חום גבוה, ללא פתרון. ליה הציעה לו לכתוב לרבי: היא כתבה ואיתי צייר ציור. תוכן תשובת הרבי היה מצמרר: שהילד יתחנך בחינוך חסידי וילך לרופא פחות ופחות, עד שבכלל לא יזדקק לכך. ליה ידעה שמדובר בשלומו הרוחני והגשמי של הילד, היא התקשרה לשלמה וביקשה: "תן לי קרדיט, לא אעשה דבר שיפגע בילד". שלמה הסכים.

כשאתי הגיע בפעם הראשונה לגן חב"ד, היה זה בדיוק בזמן אמירת הפסוקים. להפתעתה צעד איתי הקטן קדימה ודורש: "גם אני רוצה לומר פסוק". עבור ליה, היה זה אות ברור: זהו המקום הטוב ביותר לילדנו. מאז, לא נזקק איתי לטיפולים נוספים באוזניו.

הרב **זיו קצבי**, משלוחי הרבי מלך המשיח ברמת השרון, החל להגיע לביתם למסור שיעור בחסידות. "מלבד הטיפול בילדים שלנו שיחיו, אופייה התובעני של העבודה במסעדה שמתמקד בשעות הערב, לא מאפשר לי לצאת לשיעורים ולהרצאות, ולכן אני מביאה את הרבנים אלי" מסבירה ליה בחיוך. כשהשיעור עם גבי' ליה הסתיים, היא הייתה חוזרת למסעדה למשמרת ערב ושלמה היה מגיע לבית. שלמה לא התעניין בלימוד חסידות, אך הוא נהנה לשוחח עם הרב קצבי, וכך במשך שעות היו השניים 'מתוועדים' ומבלי שישים לב שלמה הלך ונחשף לעולם התורה והחסידות.

יהודי אינו יכול להיות נפרד

ליה המשיכה ללמוד ולהתקדם ושלמה המשיך לצפות מבלי להתערב. ליה מצידה, לא ניסתה להשפיע עליו, היא הייתה עסוקה בשינויים הפנימיים שהתחוללו בה. במבט לאחור, יתכן שדווקא חופש הבחירה שהעניקה לו, הוא ששמר על התא המשפחתי, והביא את שלמה להחלטה עצמאית להתקרב לדרך היהדות.

ההתקדמות המשיכה בקצב מהיר, "מרגע שגיליתי את האמת, שום דבר לא

כדי שיכשיר את המטבח בביתם, ושלמה ממשיך לצפות, לא מתערב, לא אומר דבר ("רק משלם כשצריך..."). הוא לא אוהב שינויים בחיים, אך בהדרגה החל להבין שגם חיי הולכים ומשתנים. ליה כבר חובשת פאה, הוא עם כיפה, כבר לא צופה במשחקי כדורגל בשבת – "בשביל הבית", אך עולמו הפנימי טרם השתנה.

כשאתי הבכור היה בן שנתיים וחצי, ליה למדה את חשיבות החינוך על טהרת הקודש מגיל רך. איתי למד אז בגן פרטי בכפר סירקין, גן מאובזר ומטופח שנחשב ליוקרתי במיוחד. כשהגיע לשלמה ובפיה בקשה חדשה: להעביר את איתי לגן חב"ד. שלמה חשב שזה כבר עובר כל גבול: "בשום פנים ואופן לא!" הייתה תשובתו הנחרצת. ליה לא וויתרה, היא ניסתה שוב ושוב ולבסוף שלמה התרכך: אולי בסוף השנה נדבר על כך, אני לא רוצה לעשות לילד טראומה של מעבר וניתוק באמצע שנת הלימודים.

ליה לא יכלה לחכות. בצר לה, פנתה לאבינו רוענו – הרבי מלך המשיח, בבקשת ברכה. תשובת הרבי הייתה, שיש לדאוג לילד לחינוך חסידי. ליה הייתה מרוגשת אך שלמה לא, דבר לא שינה את דעתו.

סגרה את הספר, והתיישבה המומה על הספה. ואז, ללא שום הקדמה והסבר, פנה אליה שלמה: "את יודעת מה? את כל כך רוצה פאה, אני לא רוצה לעמוד בדרכך, לכי תקני פאה" כך בפשטות, מהפך של 180 מעלות!

למחרת בבוקר הראתה ליה לשלמה, את המכתב שקיבלה מהרבי בתשובה לשאלתה: היה זה מכתב שהופנה לאישה ועסק במעלת הצניעות, בין היתר כתב הרבי (כרז י' ע' רסה): כל אוצרות שבתבל, אינם מספיקים בכדי לשלם לה על הצעדים שעשתה בהתקרבות להשם, וגילחה את ראשה ועשתה את ציפורניה....

מאז ועד היום, בכל מכתב שליה כותבת לרבי, במכתבים פרטיים ובמכתבים עם יהודים מכל המגורים: חסידים וליטאים, אשכזנים וספרדים, מתקבלות התשובות, ברורות ומופלאות.

"ילך לרופא פחות ופחות".

הזמן חלף, עולמה של ליה הלך והשתנה ושלמה צופה במתרחש מבלי להגיב. ליה קראה לרב **דב טברדוביץ** מכפר חב"ד,

חסידי חב"ד עורכים "שבע ברכות" במסעדת "טובה'ה"

הוא חי אחרת, חושב אחרת וכמובן לומד אחרת. במשך שנה תמימה ישב שלמה בישיבה המיוחדת שבלב שכונת היוקרה, כשהוא מלווה בהדרכתו ותמיכתו הלבבית של הרב **עומר הלוי**. את שנת הלימודים בתומכי תמימים שבה הפך לתמים, הוא רואה כשנה היפה ביותר בחייו.

ליה המשכיה לנהל את הבית ואת המסעדה, נושאת לבדה בעול הכבד, אך מאושרת במחשבה על בעלה שלומד תורה, חשה שהיא צועדת בדרכה של רחל אשת רבי עקיבא.

שנה חלפה, העומס בבית ובמסעדה הלך וגבר ושלמה שב לעסק, אך כעת כבר חש כחסידי מן המניין, מקושר בלב ונפש לרבי מלך המשיח.

שליחות קולינרית

שלמה וליה, הרגישו שהם רוצים למכור את המסעדה, הם רצו עיסוק רוחני יותר פחות חומרי. השניים קיבלו הצעת רכישה מכובדת וכבר התחילו לחשוב על מעבר למגורים בצפון השקט. כשכתבו על כך לרבי, הייתה התשובה: "להישאר במקום שליחותי". מילותיו של הרבי, קלעו אל המטרה, כי המסעדה האטרקטיבית, אכן הפכה מיום ליום למרכז של הפצת היהדות והתקשרות לרבי מלך המשיח.

הפעילות במקום, כוללת במישור אחד השפעת יהדות בסיסית, על צוות המסעדה המונה עשרות עובדים, ובמישור הרחב

עניין אותי" מסבירה ליה, "ידעתי שאני של הרבי". לקוחות שהכירו את הזוג מהעבר היו המומים, אפילו מנהל בית חב"ד הרב **אשר דייטש** שמלווה ותומך בהם כל העת, ניסה למתן את ליה, "עדיף לעשות זאת באיטיות וביסודיות" הוא אמר, אך לליה אצה הדרך, היא לא יכלה לחכות.

חג הפסח הגיע, וליה ידעה שלא תוכל להקפיד בביתה על הידורי הכשרות המיוחדים של החג. היא דמינה את תגובתו של שלמה לגזרות כמו: אוכל ללא תבלינים, תבשילים ללא מצה שרויה... ואז הגתה רעיון: לנסוע לסמינר פסח. כשהיא הציעה לשלמה לנסוע לסמינר, הוא הסכים מבלי לדעת לאן הוא הולך... בית המלון, הוא היה המום: המקום היה עמוס בחדרים לובשי שחורים! הם נראו שונים ומזורים. בין היתר נדהם להבחין שבמהלך התפילה, יורקים כל המתפללים [באמירת 'עלינו לשבח', ש.מ.].

אך לצד הניכור והזרות, החלו לצוף בזיכרוננו של שלמה מראות ילדות מתוקים. המראה שליה קוראת תהילים, החזיר אותו למראות נשכים מבית סבתו, יושבת וקוראת בתהילים בפשטות ובאמונה.

למחרת הפסח, התחילו ימי הספירה בהם מקפידים הכל שלא להסתפר ולגלח. שלמה חש אי נעימות להתגלח כהרגלו: "אגדל את הזקן לשבוע, עד סוף הסמינר" הוא אמר. בלילה האחרון בסמינר, חלם שלמה חלום רוחני: חוט יורד ממעל ודבק בו. הוא מנסה להתנתק ממנו אך הוא לא יכול, החוט פשוט נדבק בו. התחושה הייתה חזקה ומוחשית, לימים יגלה שהיא מנוסחת בבהירות בספר 'היום היום' (כ"א סיון): "יהודי אינו רוצה ואינו יכול להפרד חס ושלוש מאלוקות". משהסתיים הסמינר, התערבה ליה ולראשונה מאז החלה בהתקרבות, ניסתה להשפיע על בעלה: "כל כך יפה לך הזקן תנסה לגדל אותו עוד קצת" היא אמרה, שלמה הסכים.

כשהתקרב חג השבועות – זמן מתן תורתנו, גמלה במחשבתה של ליה, החלטה מהפכנית. היא הציעה לשלמה שהיא תעבוד במסעדה במשמרת בוקר וערב, וכך הוא יהיה פנוי ללימוד תורה. שלמה שמח על הרעיון, אך חשב שעדיף שינצל את הזמן ללימוד עריכת דין...

נשים במאי זכין

יום אחד, באחת מאותם שיחות בלתי

יותר, הפצת אור החסידות והגאולה בקרב הלקוחות שרובם ככולם משתייכים למגזר החרדי, חסידים וליטאים, הבאים מכל רחבי הארץ: ירושלים, בני-ברק, נתניה ואפילו מהדרום והצפון.

ליה פונה לכל אחד באופן שיתאים לכלי המקבל, את ההשפעה על הלקוחות, היא יוצרת באמצעות הקשר האישי. בין באי המסעדה, הכירה ליה אישה מיוחדת מחסידי גור. האישה מאמצת לביתה ילדים החולים במחלות סופניות, מתמודדת עם קשייהם ותומכת בהם בגוף ובנפש בתעזומות נפש מופלאות.

פעמים רבות שמעה מפי ליה סיפורים על הרבי. יום אחד התקשרה ואמרה: אני מגיעה עם אחותי היא רוצה לכתוב לרבי. השניים הגיעו למסעדה והאחות כתבה: רבי, אני בשידוכים כבר שלוש שנים. מה יהיה? עד מתי אחכה? האם עלי להמתין לחסיד גור דווקא או אולי כדאי לשמוע גם הצעות מחוגים אחרים? תשובת הרבי באגרות הקודש, הייתה ישירה: "...מזל טוב, מזל טוב, שמחתי לשמוע על השתדכות ביתנו". ליה נפרדה מהשניים באיחולי מזל-טוב, ואמנם כעבור שבוע, התקשרה האישה ובפיה הבשורה שאחותה השתדכה. כעבור חודש, ילדה אותה אישה חסידת גור בן, ונקרא שמו בישראל: מנחם מענדל!

באחד הימים, השאירה ליה את הרכב אצל בעלה, ונסעה למסעדה במונית. הנהג נראה עצוב וכועס, גם דיבוריו בקשר, עם חבריו הנהגים היו נרגנים. "איזה יום עצוב זה" הוא קרא לחלל המונית, ליה ניסתה לברר למה, אבל הנהג לא ענה. לאורך כל הדרך, הסבירה לו על הרבי מלך המשיח נשיא הדור ומנהיגו, היא הוסיפה שניתן לכתוב אליו בכל עת. לפני שירדה מהרכב הציעה לו לבוא למסעדה כדי לכתוב לרבי, "אבוא בהזדמנות" הוא אמר ומיהר לדרכו. כעבור רבע שעה, הוא התייצב לפתע במסעדה כשכיפה לראשו. לאחר הכנה מתאימה וקבלת החלטת טובה להניח תפילין בכל יום חול, הוא כתב לרבי. כשיצא מהמקום, הוא נראה אדם אחר, שמח ומאושר.

עובדים בעידן הגאולה

מעגל העובדים של המסעדה, כולל עשרות עובדים: משמרות מתחלפות של מלצרים ומלצריות, טבחים, ברמן ועובדי ניקיון, כולם כבר מכירים את הרבי ואת

רעיונות החסידות. כל הגברים מניחים תפילין, הבנות מקבלות נרות שבת, אפילו משגיח הכשרות של המסעדה, הנמנה על חסידי פולין אך מקורב לחב"ד, פועל במבצע תפילין עם בעלי החנויות השכנות.

כשמשלבים עסקים עם מבצעים, כל הצדדים נהנים. עבור שלמה וליה, כל חג הוא סיבה למתנה יהודית לעובדיהם, מתנות כמו: 'שמחה כאתגר', ספר סיפורים על הרבי, קופת צדקה ועוד. בתאריכים מיוחדים, יוצאים העובדים לטיולי גיבוש והתחזקות: ביקור במרכז הקבלה היהודי 'אסנט' ובקבר האר"י, ביקור בכותל המערבי או בקבר רחל, וגם מנגל בחיק הטבע למלצריות בלבד, משולב בשיעור תניא מפי משפיעה.

ליה לא מסתפקת בקיים, המלצריות בנות העשרה נראות כה רחוקות מיהדות, אך כשהיא מתחילה לשוחח עמם היא מגלה עולם אחר: "הן מגיעות מבתים שבהם הן לא שמעו כלום על תורה ומצוות, אבל כשאני רואה את הצימאון האדיר שלהם אני שואלת את עצמי, למה את לא מעיזה יותר?"

יומיים לפני יום הזיכרון לשואה, אמרה ליה למלצריות שלה: "בואנה ננצל את היום הזה לערב משותף של קדושה. תבואו, תביאו את החברות, תביאו את האמהות ואת האמהות של החברות ונהיה יחד". כשהגיע הערב, גם ליה עצמה הופתעה מהענות. למקום הגיעו עשרות נשים ונערות, קבוצה מגוונת של גילאים ורקעים. על כל כסא, הונחה תמונתו של הרבי מלך המשיח וסידור תפילה, יחד התועדו למדו והתפללו ערבית בהתעוררות מדהימה. כשליה מספרת שאת המשתתפות התעלפה במהלך הערב, מבינים קצת את תחושת ההתעלות של המשתתפות.

מטבע הדברים, המלצריות מתחלפות מידי תקופה (מדובר בנערות שמחפשות הכנסה זמנית), אבל הקשר נשמר והחריש העמוק שמתבצע במסעדה, ימשיך להשפיע.

ניסים ומלצרים

אח של אחת המלצריות (ממשפחה שאינה שומרת מצוות), הדרדר לדרכים עקלקלות והתרועע עם אנשי דלא מעלי. בהדרכתה של ליה, התיישבה הבחורה לכתוב אודותיו לרבי. משסיימה, נתנה מטבע לצדקה והלכה להביא ספר. היא חזרה עם הספר 'דרך מצוותיך' ליצמח צדק'

וליה ביקשה להחליף אותו באגרות הקודש של הרבי.

המכתב שבו נפתח הספר, עסק בברית המילה, וכלל הפניה למאמר על מצוות המילה בספר דרך מצוותך, אותו ספר שהבחורה הביאה קודם לכן, ואותו מאמר שליה למדה בהשגחה פרטית בדיוק בימים אלו. "אמרת לי לה, מה היה בברית של אחיך? אך היא לא זכרה משהו מיוחד. בו במקום היא התקשרה לאימא ושאלה: היה משהו מיוחד בברית של... תשובת האם הייתה: כן בטח!"

התברר שהברית התקיימה בשבת, ואבי הילד התעקש על מוהל מסוים שהיה מבוגר. ביום הברית היה יום חם במיוחד, המוהל הזיע כולו, ופצע את הילד. הברית נקטעה ולאחר מכן נעשה לתינוק תיקון לברית. ליה הבינה שיש דברים בגו: "ידעתי שאם אפנה את הבחור לארגון 'ברית יוסף יצחק', הוא לא יעשה מאומה. אז דאגתי להסיע אותו באופן אישי. הרב **אריה עמית** בדק את הבחור, וכשיצא מהחדר אמר בחיך: כמו תמיד הרבי לא טועה, המילה של הנער לא נעשתה כהלכה! בו במקום הוכנס הנער לחדר הניתוח ויצא מהוהל כהלכה. סעודת המצווה נערכה במסעדת טובה'לה, עם בני משפחה המאושרים.

בהזדמנות אחרת, ניגשה אחת המלצריות אל ליה ובפיה סיפור עצוב: לאחר שהוריה התגרשו בילדותה, היא גדלה אצל סבה וסבתא שטיפלו בה כאב ואם. כעת התגלה בגופו של הסב גידול ממאיר מעל הכליה, והרופאים הודיעו לו שעליו לעבור ניתוח. הנערה התיישבה לכתוב לרבי, לאחר שקיבלה על עצמה החלטת טובה ללמוד חסידות. תשובת הרבי הייתה, כתמיד, מדויקת ובהירה, תחילה פתח הרבי בהתייחסות לנערה: שמחתי לשמוע על התחלת דרכך החדשה... ובהמשך התייחס לטיפול של סבה מאמצה: "ובמה שכותבת אודות הטיפול לאביה..." ישנו חשש שהטיפול יפגע בכליה, ויש להתייעץ עם רופא נוסף.

מקדים עצה לשאלה

גם בניהול המסעדה, זוכים שלמה וליה, להדרכתו הברורה והאוהבת של הרבי מלך המשיח. "פעמים רבות" מספרת ליאה: "כתבתי לרבי שנמאס לי מהעיסוק בגשמיות, שאני רוצה לצאת לשליחות 'אמיתית'. בכל פעם הרבי כתב לי: להישאר ;

זה המקום שלי; זו השליחות שלי!"

"הנה מופת גלוי שהרבי הראה לנו. בסמיכות לחג הסוכות, כתבנו לרבי בעניין מסוים וקיבלנו תשובה שתוכנה היה: למה לחלוק את הרווח עם שותפים נוספים, בזמן שיכול להרוויח זאת לבדו. לא כתבנו בנושא וגם לא עמדה על הפרק שום הצעת שותפות, אך עד מהרה התברר שהרבי הקדים עצה לשאלה. באותו ערב, נכנסו למסעדה בני זוג, שנראו אמידים מאוד. כעבור זמן, ניגש אלינו אחד המלצרים ואמר שבני הזוג מבקשים לדבר עם הבעלים, כי הם מאוד מתפעלים מהמסעדה ורוצים להיות שותפים בה. עוד לפני שניגשנו אליהם להגיד שזה לא בא בחשבון, קראנו למלצר והראנו לו את התשובה המופלאה שהרבי כתב לנו..."

באחד הימים, ניגש מלצר להוציא קערה ממותקן הייבוש ולהפתעת כולנו הוא מצא בתוכה שקיק עם תמונת הרבי ומטבע של מאה שקלים – דמי חנוכה משנת תשמ"ה. הקערה, וכך גם השקיק היו עדיין לחים מהשטיפה ואיש לא יכל להסביר כיצד הוא הגיע לתוך הקערה, ויהי הדבר לפלא.

הרבי של כולם

טוב מראה עיניים ממשמע אוזניים. ביקור במסעדה הוא שיעור מאלף: המלצרים מברכים אותי כבקיאים ורגילים בברכת 'יחי-המלך', הילד איתי מפזז ברחבה בשירת 'יחי אדוננו' ומנחם מענדל הקטן, מגיש לי בטבעיות כרטיס משיח עם תמונת הרבי "קח!" המקום פשוט זועק גאולה. "איך אנשים מקבלים את זה?" פורצת מפי השאלה, "בסך הכל מדובר בקהל לקוחות מקרב הציבור החרדי, זה הנחשב כקשה לפיצוח בכל הקשור לבשורת

דברים שלמדתי

- כשמשייעים על יהודי לכתוב לרבי, הוא הופך למקושר.
- פשטות ואמת, הם מתכון בטוח ל'אופן המתקבל'.
- 'יחי המלך' כפתיח, משנה את השיחה.

הגאולה!" אני ממשיך להקשות, אך מיד נבוך; נראה ששלמה וליה לא מבינים את השאלה: "כשבאים לאנשים בטבעיות ובאמת, הדברים גם מתקבלים כך".

לליה חשוב מאוד להעביר את המסר: "זהו זמן הגאולה, אין צורך להסתיר ולהתחבא. כשאנשים מגיעים למסעדה, אני מקבלת אותם במילים ערב טוב, יחי המלך. כולם מקבלים זאת בשמחה ובחיוך. אם אנשים שואלים אותי מי המלך? מה זה המלך? זה מצויין! זה פתח לשיחה רצינית בענייני גאולה וחסידות. אם עוברת עלי משמרת, שלא שוחחתי בה בענייני יהדות וחסידות, אני חוזרת יבשה, אני מרגישה שהערב מבוזבז.

"כשמבינים שזה אמיתי, שהרבי מנהל את העולם הלכה למעשה וזו לא סתם אמירה, הדברים מתקבלים בקלות. כשחדורים בהכרה שהמציאות של הרבי היא כלל עולמית ולא אישית, אז אין בעיה לפנות לאנשים בהכרות יחי המלך, לקשר כל אדם לרבי. על בשרי חוויתי הוכחה אישית לכך. הרב משה ירט – משלוחי הרבי בעיר, שליווה אותנו באירועים גדולים וקטנים בחיינו, אמר לי מספר פעמים: חייב להיות לך איזה קשר לרבי.

"יום אחד, צץ במוחי זיכרון נושן. כשהייתי ילדה, הייתה לי בעיה בריאותית

מסוימת, וזכרתי במעומעם שביקשו ברכה עבורי. שאלתי את אימי והיא הפנתה אותי לדודתי שבעלה שלמה היה ימאי, וגיליתי שדוד שלמה אכן ביקר אצל הרבי, ובאותה הזדמנות ביקש עבורי ברכה לרפואה. עוד התברר, שהדוד אף קיבל עבורי דולר מהרבי, דולר שהגיע אלי אחרי שנים רבות בדיוק בחודש סיוון, החודש בו הדוד שלמה ז"ל קיבל את הדולר מהרבי, כפי שנרשם עליו".

אפילו

"כשלמדתי את שיחת כ"ח בניסן בה אומר הרבי: "אני את שלי עשיתי, עשו אתם כל אשר ביכולתכם.. ויהי רצון שימצא מכם אחד, שניים שלושה שיטכסו עצה מה לעשות..." זה הזיו בי משהו!

"בשיעור שמסר הרב רוטנשטיין בענייני משיח וגאולה הוא אמר את המשפט הבא: כדי להבין את דברי הרבי, לא צריך להיות חכם, צריך אומץ. התחברתי לדברים ואוסיף ואומר: צריך אומץ כדי לוותר על הרגלי החשיבה הגלובליים, אלו שמלווים אותנו לכל מקום, אפילו בדרכנו לפעול ולהשפיע. צריך אומץ כדי להבחין באורות דתוהו שבדברי הרבי, ולהביא אותם לחיי היום-יום שלנו מחד, ולהפנים ולקבל שאנחנו והעולם הם אכן כלים דתיקון בפשטות.

"העבודה שנותרה היא עבודה פנימית של כל אחד ואחד, בראש ובראשונה עם עצמו. התמסרות טוטאלית לדברי הרבי, קודם כל בינד לבין עצמך, לקיים את דברי הרבי הלכה למעשה, לעורר את אותו הניצוץ, שהוא חלק מהנשמה הכללית. אחד שיצליח באמת, וכולם כבר נגאלים. תחי הפשטות! ויחי המלך!"

מרמלשטיין - מסעדה עם טעם ביתי

Mermelstein Caterers

Let us cater your simcha...

(718) 778-3100

Open till
9:30^{PM}

MAYER KOHEN

351 KINGSTON AVENUE

BETWEEN CARROLL
& PRESIDENT ST.

ברוך ד' ק"ה פ"א ז"ל
ה'תשנ"ג

מיפקד אוכלוסין ומשמעותו

מדוע נערכו שלושה מפקדים? בדרך-כלל עורכי המפקד היו פשוטי העם ולא ראשי ומנהיגיו, ומדוע ציווה ה' שהמפקד השלישי יעשה על-ידי ראשי העם דווקא - "איש האלוקים" משה רבינו ו"הכהן הגדול" אהרון? מה בכלל הצורך לספור, הלא ה' יודע את מספר היהודים גם ללא שמשה ואהרון ימנו? • מבט מיוחד ומרתק לפרשת-השבוע, לפי מדרשי חז"ל, הקבלה והחסידות לאור תורת חב"ד

שלושה מיפקדים רציפים

שלושה מפקדי אוכלוסין, ספירה של מספר בני ישראל, נעשו בשנה הראשונה לצאת בני ישראל מארץ מצרים: המפקד הראשון נערך בט"ו בניסן עם היציאה ממצרים (כמסופר בפרשת בא, שמות יב, לז). כעבור שלושה חודשים, ב"ז תמוז, אחר חטא העגל והמגיפה שפרצה בעם בעקבותיו, נערך המפקד השני (ככתוב בסוף ספר שמות, פרק לח, כו). ולאחר הקמת המשכן - בא' בחודש אייר, נערך המפקד השלישי (ככתוב בפרשתנו, פרק א, מו).

וצריך להבין: (1) מדוע נערכו שלושה מפקדים (ניתן להבין את המנין השני שנערך אחר המגיפה, "כדי לידע מנין הנותרים" מהמגיפה, אבל מה הסיבה למנין השלישי, חודשים ספורים אחר-כך?) (2) בדרך-כלל עורכי המפקד הם פשוטי העם ולא ראשי ומנהיגיו, ומדוע ציווה ה' שמפקד זה יעשה על-ידי ראשי העם דווקא - "איש האלוקים" משה רבינו ו"הכהן הגדול" אהרון? (3) ועוד זאת, מה בכלל הצורך לספור, הלא ה' יודע את מספר היהודים גם ללא שמשה ואהרון ימנו?

חז"ל אומרים שהמפקד נעשה כדי להראות את חיבת ה' לישראל, ובלשון רש"י (במדבר, א, א) "מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה", בגלל החיבה היתירה שהקב"ה מחבב את ישראל הוא מונה אותם

וחוזר ומונה אותם, כי כל דבר חביב וחשוב מונים אותו. אבל צריך להבין: מה הכוונה "כל שעה" הרי נערכו רק שלושה מפקדים? ועוד, כאמור, הלא הקב"ה יודע את מנין בני ישראל גם ללא ספירת משה?

גם צריך להבין מה סיבת ההבדל בין הספירה האחרונה לספירות הראשונות, שבאחרונה שנים-עשר נשיאי שבטי ישראל, הצטרפו למשה ואהרון בהליך הספירה? כל אחד מנשיאי השבטים היה שותף לספירת כל עם ישראל ולא רק לספירת שבטו?

אחדות ושוויון

שינויים רבים יש בין בני אדם - בין צדיק לרשע, בין חכם לטיפש, בין עשיר לעני וכדומה, אבל כשעורכים מיפקד כולם שווים: הגדול שבגדולים הוא אחד והקטן שבקטנים אחד. בספירה לא מתייחסים למעלות ולאופי המיוחד של כל אדם, אלא לעצם החיים, ובה כולם שווים, לכולם נפש חיים. גם חולה השוכב על ערש דווי וגם צעיר בריא וחזק, מאוחדים בכך שכולם "חיים" לכן כולם נמנים בספירה כאחד.

הפערים בין בני האדם הם חיצוניים בלבד, אבל בפנימיות, קיימת נקודה מאחדת בין כל האנושות - נקודת החיים. אך קשה לחוש אותה בחיי היום יום, ומטבע העולם יש דרגות ומעמדות חברתיים, אבל באמת כל ההבדלים הם כאין ואפס לגבי המאחד

והשווה שבכולם - עצם נקודת החיים. אפילו בתחום הרוחני, שישנם פערים גדולים בין צדיקים גדולים לרשעים גמורים, קיים שוויון בין כולם, שלכולם נשמה קדושה, "חלק אלוקה ממעל ממש". לכן עשרה יהודים המתקבצים יחד הם "מנין" ו"עדה קדושה" ויכולים לומר "קדיש" "לקרוא בתורה" וכו', מבלי הבדל אם הם צדיקים או רשעים; תשעה צדיקים גמורים אינם מנין ועשרה יהודים פשוטים הם מנין! כי למרות ההבדלים הגדולים בכוחות הקדושה הנשמתיים רוחניים בין צדיק לרשע, עצם נקודת היהדות, הנשמה הקדושה, זהה בכולם.

את הכוח "לשכוח" את חילוקי המעמדות והדרגות, להתעלות מעליהם ולהסתכל על האמת הפנימית והשוויון בחיים ובעצם הנשמה, מקבלים מהמנין והמפקד שעשו במצוות הא-ל, רבן של ישראל והכהן הגדול!

שלושה מיפקדים

מדוע נערכו שלושה מפקדים ולא הספיק מפקד אחד? כי להגשמת רעיון האחדות בכל המצבים והרבדים צריכים שלושה שלבים:

(1) ראשית יש להכיר בעצם העובדה

נסיים בדברי רבי לוי יצחק מבארדיטשוב (קדושת לוי, במדבר): נשמות ישראל הקדושות הם התורה, וישנם שישים רבוא נשמות כמנין אותיות התורה, לכן כשמה רבינו מנה את השישים רבוא נשמות הוא בעצם למד את התורה.

שלושה מצבים בעם

בצורה יותר כללית שלושת המצבים הללו מסמלים שלושה מצבים מרכזיים בחיי האומה הישראלית: (1) תקופת המדבר שהחלה במתן תורה בה היו כל עם ישראל באחדות ואהבה, כדברי הפסוק "ויחן שם ישראל נגד ההר", ופירשו חז"ל "כאיש אחד ובלב אחד". (2) מתקופת הכניסה לארץ כולל תקופת בתי המקדש והגלויות, עד הגלות האחרונה, שבה קיימים פערים והבדלים בין איש לרעהו, בין ראשיכם שבטיכם, המיוחסים מחד ופשוטי העם מאידך, תלמידי החכמים מחד ועמי ארץ מאידך, העשירים מחד והעניים מאידך. (3) ימי הגאולה השלימה בביאת המשיח, שאז תתגלה נקודת האחדות המופלאה שבין כל עם ישראל, כולם יחוו את האהבה והקירבה להיות עם יהודי אחד, שכולנו בעלי נשמה אחת.

כנגד זה ציווה ה' לספור את ישראל שלושה פעמים, ובספירה האחרונה, עליה מסופר בפרשת השבוע ניתן הכוח לגאולה האמיתית והשלימה – ליצור את האחדות המופלאה שכל עם ישראל יהיו אחד ממש. ויהי רצון שזוכה לה במהרה בימינו בקרוב ממש.

מקורות: לקוטי שיחות חלק ג, לפרשתינו. חלק ח, עמוד 1. חלק כ"ג עמוד 1. ועוד.

תגובות והערות-הארות יתקבלו בשמחה, למייל: ryk613@gmail.com

זה הפירוש מונה אותם כל שעה, שאין הכוונה למנין פיזי הנעשה כל הזמן ממש, אלא להשפעתו התמידית והנצחית של המנין, "כל שעה" היינו לדורי דורות - מנין שואבים כוח להתאחד ולחבר בין אנשים פחותים לנעלים - מהמנין שעשה משה רבינו בציווי ה', שגילה את הנקודה המאחדת והשווה בין כולם

ה' לבין האנשים הפשוטים.

לכן דווקא במנין השלישי ציווה ה' שיטלו חלק בספירה כל שנים-עשר ראשי השבטים, שכולם יהיו שותפים לספירת כלל ישראל, כי בכך ניתן הדגש שמתגברים על הפערים וההבדלים שבין השבטים – דבר שבא לידי ביטוי בראשי ומנהיגי השבטים – בכך שיוצרים הרמוניה משותפת, וכל אחד מהמנהיגים נוטל חלק בספירה של זולתו.

זה הפירוש מונה אותם כל שעה, שאין הכוונה למנין פיזי הנעשה כל הזמן ממש, אלא להשפעתו התמידית והנצחית של המנין, "כל שעה" היינו לדורי דורות - מנין שואבים כוח להתאחד ולחבר בין אנשים פחותים לנעלים - מהמנין שעשה משה רבינו בציווי ה', שגילה את הנקודה המאחדת והשווה בין כולם.

שישנם נקודות מאחדות בין כולם – "עצם החיים" "נשמה קדושה". (2) בשלב השני כשמתגלים פערים שכליים ורגשיים, צריך להתגבר על הנטייה הטבעית ולא לגרום חילוקי דרגות ומעמדות. (3) בשלב השלישי צריך לגרום לכך שהשכל עצמו יבין בשוויון שבין כולם, שהוא עצמו יבין שלמרות הבדלי הרמות, באמת כולם שווים, כי כשם שגוף אינו יכול לתפקד ללא רגליים וידים, והוא נקרא גוף מושלם רק כשיש בו את כל האיברים והגידים, כך בעם ישראל למרות הפערים והדרגות, תפקידו של כל אחד הכרחי לכללות האומה, ורק בצירוף כולם – ישראל מגיעים לשלימותם.

לכן ציווה הקב"ה למנות את ישראל וליצור את גורם האחדות שלוש פעמים:

(1) מיד ביציאתם ממצרים והפיכתם לעם ציווה למנות כדי לסמל שיסוד העם הוא באחדותו – "כולנו בני איש אחד נחנו". ראשי ומנהיגי הציבור צריכים לזכור שכשם שהקב"ה הוציא את כל ישראל בשווה ממצרים ואת כולם נשא "על כנפי נשרים" בצוותא, כך הם צריכים להתייחס לכל העם בשווה, ללא חילוקי מעמדות ודרגות. על כל אחד ואחד מהעם לדעת ולהכיר שהוא חבר חשוב בכלל הציבור.

(2) לאחר מתן תורה נוצרו פערים בין לומדי התורה, בין תלמידי החכמים לעמי הארץ, ולאחר חטא העגל נוצרו פערי דרגות בין הרשעים שחטאו, לצדיקים והתמימים שלא חטאו – אז נערך מפקד נוסף, כדי לשוב וליצור אחדות גם כשקיימות תחושות כאלו.

(3) לאחר בניית המשכן שנוצרו ההבדלים בין עובדי ה' והקרובים להיכל הקודש, הכהנים, לבין שאר העם, שהרי התורה עצמה קבעה מעמדות בעם – כהנים, לוויים לישראלים – אבל ביחד עם זה צריכה להיות תחושת שוויון ואחדות מוחלטת. גם לדורי דורות, יש ליצור אחדות בין עובדי

ל'כיש טורס
1-700-705-770
הטלפון שייקח אותך לכל מקום בעולם

"ימים טובים המצויינים"...

אל ידידי ורעי,

שלום וברכה, ולחיים, לחיים ולברכה!...

יום ראשון, ט"ז אייר

מחזה מיוחד הוא שעה של בוקר על שדירת איסטערן פארקווי. תמימים משכימים קום לסדר חסידות, שעה שכמעט ולא נראה אף אדם על השדרה, מזדרזים להספיק את המקווה ולא לפספס אף את הדקה הראשונה של שבע וחצי.

לא רבים הנוכחים בבית המדרש (מלבד התמימים) בשעת בוקר מוקדמת שכוז. כמות כולם לא עולה על יותר משלשה-ארבעה מניינים. להגיע ולראות את המחזה של סדר חסידות בתומכי תמימים – אמנם "ליובאוויטש שבליובאוויטש", אך סוף סוף "בוקר של ניו-יורק" – איך שתמימים רכונים על הספרים בכזו מן דביקות עילאית, ממש מחזה מעורר השתאות. בעיקר בקרב הבעליבתים. ממש אין כל תמיהה על שהחליט הבוקר הרה"ח ר' נפתלי שיחי **אסטולין** לעבור בין הלומדים ולהעניק – בחיות ובהתלהבות האופיינית לו – לכל אחד מהם, שטר של שני דולר...

ליובאוויטש מלאה בשמחות. לאחר תפילת שחרית הזאל הגדול מתמלא באגודות של התוועדויות. ניגוני ה'הכנה למאמרי' עולים בשליבה אחת עם ניגוני המתפללים שעדיין נשארו להאריך מעט בתפילה. הגם שחשבנו שימי ספירת העומר יהיו נטולי שמחה, שמחות ה'בר-מצווה' או 'הנחת-תפילין', נותנים על מה לומר 'לחיים'...

בלובי הכניסה של 770 – כידוע ליודעים – מזה עידן ועידנים מונח מתקן וידאו גדול ומיוחד הפועל 24 שעות ביממה, ומקרין מראות קודש מהרבי שליט"א ממש ללא

ננצל את הזמן להתכונן לחג השבועות, שהרי עומדים אנו כבר בהשבוע של ההכנה לשבוע של קבלת התורה... (וכהדיוק "קבלת" התורה, שמורה שלא רק "נותנים" כי-אם גם "מקבלים"). ההכנה היא וודאי "בשמחה ובפנימיות" כך שכל אחד ודאי פועל בעצמו את הענין [מה גם שיש לכך רמז בהכתובים - שההכנה דר"ח סיון היתה באופן ד"לא אמר להו ולא מידי"...], וגם אם היה מקום להתוועד בזה ברבים, הרי שמי שראוי לכך יעשה זאת...

אביא לך רק כמה מאותיות רבינו שליט"א שכל-כך מאירות ומזהירות, במיוחד בשבילנו, ומזה אעבור לסיפור הימים האחרונים "מהנעשה ונשמע בבית חיינו":

"כדי שתהיה קבלת התורה בשמחה אמיתית ובפנימיות אמיתית, יש להוסיף בהשמחה ובהפנימיות בימים שלפני זה, עד שנעשה "טבע" אצל כל אחד ואחד מ'ישראל שכל אורה חייו הוא מתוך שמחה ובאופן פנימי'...

ועוד וגם זה עיקר – שביחד עם התשוקה והגעגועים לקבלת התורה עד שסופרים את הימים מתי יהיה כבר זמן מתן תורתנו, מוסיפים גם בהתשוקה והגעגועים להגאולה, שסופרים את הימים והשנים והדורות שנמצאים בגלות, וצועקים "עד מתי"... ומבקשים מהקב"ה שתיכף ומיד יוציא את כל בני ישראל, כל אחד ואחת מ'ישראל, כל משפחה ומשפחה, וכלל ישראל, מהגלות את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו..."

הפסקה. היום, לכבוד יומא דלייג בעומר המתקרב, הוחלף הוידאו למראות מן הפארד המיוחד שהתקיים בלייג בעומר במשך השנים.

אלו אחד מן הדברים שלא שבעה העין מלראותם, במשך זמן ארוך עומדים אניש וכן המבקרים ולא יכולים להינתק מלחזות פני מלך. מלך ביופיו בשיא תפארתו...

כזכור לך ממכתבי בשבוע העבר, שוהה בימים אלו בבית חיינו המשפיע בשיבה בצפת הרה"ח ר' **משה** שיחי **ארנשטיין**. הלילה זכינו והוא התוועד עמנו. ההתוועדות היתה מיוחדת ביותר, ואחזור אולי נקודה קצרה מתוכה:

דובר אודות עבודת התפילה. הוזכר בקשר לכך את דברי אדמו"ר הזקן בליקוטי תורה, שכהקדמה לעבודת התפילה מוכרחת להיות השכחה המוחלטת מה'חיזו דהאי עלמא'. קודם לכן אין כלל על מה לדבר. בכדי להגיע למשהו, לקבל משהו, מוכרחים לתת תמורה. מוכרחים לשלם. וסיפר בהקשר לכך סיפור מעניין:

ר' שלמה חיים קסלמן ע"ה סיפר על תקופת היותו בליובאוויטש אשר היה נוהג מסוים בין הבחורים המבוגרים שהיו הולכים להתוועד מפעם לפעם בינם לבין עצמם. כיון שחפצים היו שלא ישתתפו עמם בהתוועדות, חיפשו מקום שיהיה רחוק מעין רואה. הם מצאו כמקום ראוי את בית הכנסת של בית הקברות אשר בקצה העיירה.

ליל שישי אחד, כשישב ר' שלמה חיים בזאל, הבחין לפתע כי הבחורים המבוגרים אינם נוכחים, והבין כי ודאי מתוועדים הם כעת. ידע הוא גם את מקום מחבואם, ופסע

החזן הרה"ח ר' משה טלישסקי נושא תפילה "יהי רצון... שיבנה בית המקדש"

קהל ילדים עצום בתהלוכת ל"ג בעומר מול "בית חיינו"

מקושטים להפליא, מוכנה לתהלוכה ססגונית שתתקיים בשכונת פלאטבוש. מן העבר השני של שדירת איסטערן פארקווי נאספים כמה תמימים מכינים את השלטים לתהלוכה שתתקיים בשכונת קווינס וכו' וכו'. בפי כל שגורה האימרה: מצוות היום – 'תהלוכה'...

גם שכונת קראון הייטס לא מקופחת, ותמורת ה'פאראד' המיוחד שמתקיים אך בשנה של'ג בעומר חל ביום ראשון, התקיים כינוס ילדים ענק על שדירת איסטערן פארקווי מול חזית 770, כשתמונת ענק של הרבי שליט"א מהפאראד באחד השנים מתנוססת לגובה עצום ורב ונתונת תחושה אמיתית של "נצב עליו ומביט כליות ולב"...

מיד כשחוזרים מקיום מצוות היום ובהידור רב, כרצון ק' של מלכנו שליט"א, מתיישים להתוועד עם הרב ארנשטיין, התוועדות מיוחדות אודות "מתן תורה דפנימיות התורה". חסידים חיים זאת באור מיוחד במינו...

יום רביעי, י"ט אייר

להתוועדות אחרונה, בטרם יעלה על המטוס, זכינו הלילה עם הרב ארנשטיין, והפעם נפל הדבר בתאריך מיוחד – יום היאר-צייט של המשפיע הנודע ר' שלמה חיים קסלמן ע"ה (בהשגחה פרטית) ההתוועדות נערכה בביתו של ר' שמואל שיחי קסלמן, נכדו של המשפיע. הרב ארנשטיין שידוע כאחד מתלמידיו המובהקים של הרב קסלמן, שזאת גם אחת הסיבות להתוועדות גם בנסיבות של שעות

ל'יעיני השכל אשר בראשו", "במוח חכמותו וביתו" – של התמימים, בעיקר דהקבוצה, כאשר "מתבוננים בדעתם אשר במוחם" להבין משמעותו של יום מהו, ומה זה אומר לנו בחיים של היום-יום. להם "נראה" יום שכזה כיום מרכזי בחיי העבודה'.

אך אין למשהו פנימי שלא יבוא ויפרוץ גם בחיצוניות. על-כן גם כלפי חוץ אווירת חג של ממש בבית חיינו. מלבד בגדי יום-טוב, ואי-אמירת התחנון, הרי שיש "פארבריינגען" – ומהו ה"יום-טוב" יותר מן ההתוועדות וה'מאמר' של היום-טוב...

מעריב התפללו מוקדם, זאת משום שהיום זהו תענית שני בתרא של תעניות בה"ב שאחר המועד. לאחר מכן פתח ר' מנחם גערליצקי בסיום הרמב"ם על הלכות ממרים והתחלת הלכות אבל, ובמקביל, בזאל הקטן, הוקרן וידאו של הרבי שליט"א מהפאראד המיוחד של שנת הארבעים – ל'ג בעומר תשי"ג. ה"מלכות" שזועקת שם, יותר מסתם מרגשת, היא גם מעוררת להתבוננות חדשה "לאסתכלא ביקרא דמלכא ותפארת גדולתו עד אין חקר ואין סוף"...

יום שלישי, ה"י אייר - ל"ג בעומר

בכל רחבי העיר ניו-יורק על כל פרברי הרחוקים והקרובים מתקיימות תהלוכות ל'ג בעומר, והתמימים כמובן נוטלים חלק בראש, מן ההתחלה ועד הסוף. על חזית בנין 749 הולכת ונבנית משאית ענק כשעלי עמלים התמימים, מוצגי יהדות בגודל ענק – מעשה ידי אומן – מפארים אותה,

לכיוון הבית קברות. כשהגיע לבית הכנסת, לא כל כך מהר הניחוהו להיכנס, הם דרשו ממנו בתוקף תמורה. "בכדי להיכנס מוכרחים לשלם" אמרו. כתשלום, היה מוכרח הוא לומר 'לחיים' על ספל משקה...

יום שני י"ז אייר - ערב ל"ג בעומר

ערב ל'ג בעומר. ישנה מן תחושה מיוחדת. ניכר שזהו מה"ימים-טובים המצויינים" (אצל אדמו"ר האמצעי. והרי הרבי שליט"א הכניס זאת בתוך היום-יום...). במשך ימי ההכנה בהימים והשבועות האחרונים, כמו לפני כל חג ומועד, לומדים מענייני דיומא – מעלותיו וסגולותיו דהיום טוב, וכך אכן נראה, כי ל'ג בעומר נתפס במשנת חסידות חב"ד כיום כלל לא רגיל. מיוחד ביותר הוא כיצד מכנה אותו הרבי הרש"ב: "מתן-תורה" דפנימיות התורה...

במאמרו של הרבי שליט"א ליום הלילא דרשב"י עולה, שזהו היום בו ישנה הנתינת כח ללימוד פנימיות התורה, באופן דיתפרנסון כפי שהתלבשה בתורת חסידות חב"ד. וכך גם כותב הרבי שליט"א בא' ממכתביו לכבוד ל'ג בעומר: "וביום ההילולא דרשב"י, ל'ג בעומר... הוא ביחוד יום המוכשר להתחזק ולהוסיף אומץ בלימוד פנימיות התורה ובעבודה פנימית...". מובן וגם פשוט כיצד נראה יום שכזה בבית חיינו, מקור החיים של לימוד החסידות ועבודה פנימית. כשאומרים "נראה" אין מתכוונים בזה בדווקא ל'יעיני בשר' של העומדים ומביטים מן הצד, כי-אם

בודדות קודם העליה למטוס, שפע גילויים מיוחדים אודות המשפיע היבלתי-נשכח".

אחת מן הנקודות הרבות: ר' שלמה חיים גדל בתור ילד בעיירה זייטומיר, כשהגיע לגיל בו צריך הוא כבר ללמוד בישיבה, הגיע באותה התקופה 'מגיד' לעיירה, ודיבר כיצד כיום כמעט ואין ישיבות בהם מתחנכים על 'יראת-שמים', מלבד שנים שהם – וואלאזין וליובאוויטש.

האב חשקה נפשו לחנך את בנו ליראת שמים, אך דא עקא וכסף לא היה לו מה שמנע בעדו לשלוח את בנו למרחקים. לאחר זמן מסוים הגיע בחור לעיירה, והשמועה עשתה לה כנפיים שהלה מגיע מליובאוויטש. כשהבחין האב בהבחור כשמתפלל, התחזקה עליו תשוקתו לשלוח את בנו לליובאוויטש, אך כסף אין. יום אחד החליט חברו לשלם עבור הבן – ר' שלמה חיים את הכסף עבור הישיבה. כך נסע ר' שלמה חיים לליובאוויטש ונשאר בתומכי תמימים כ-7 שנים...

מתוך שבע השנים, למד הוא שנה וחצי בישיבה בשצעדרין (מכונה ל'זאלי' - ישיבה גדולה) בליובאוויטש), שם היה המשפיע ר' שאול דוב זיסלין ע"ה. לימים היה הרב זיסלין רב קהילת חב"ד בתל-אביב. למרות היות הרב זיסלין אישיות חשובה ומיוחדת, הכל העריכוהו וכיבדוהו, בארץ הקודש היה נחשב פחות ל'מציאות' – מה שנקרא. כשנפטר ר' שאול דוב, אמר ר' חיים שאול ברוק ע"ה לר' שלמה חיים, תאמר לו את שצריך לומר לנפטר שיבקש בשמים. אמר לו ר' שלמה חיים - "מעולם לא קראתי לו בשמו, ואיך זה כעת אעשה זאת?"... היה זה למרות שלמד אצלו אך שנה אחת!

יום המישי, כ' אייר

את השיעור העיוני בגאולה ומשיח מסר התי' יהודה לייב שיחי' ויסגלס, בענין הקשור עם פרשת השבוע – שיחה לפרשת בחוקתי בחלק כ"ז, בענין ב' תקופות בימות המשיח, והשווה את הביאור לביאור נוסף בנושא במקום אחר, ויחד צירף וביאר את הדבר עד שעלה דבר מושלם, נהיר ובהיר.

כמידי ליל שישי, הוקרן השבוע בזאל הקטן, לקראת חג השבועות, פארבריינגען של הרבי מערב חג השבועות תשמ"ה. שיעור אחדות של תלמידי הקבוצה גם התקיים היום לאחר שנדחה מהערב דאדמול.

שבת קודש, פרשת בהר-בחוקתי

שבת פרשת בהר-בחוקתי. לכל מטייל 'מתחיל' בפרד"ס העצום של תורת הרבי שליט"א, מיד כששומע את צמד המילים הנושאות את שמות שתי הפרשות הללו, נופל במוחו – "שבת של חיבור הפכים!" עוד לפני שנכנסים לפרטים... ראשית כל – דבר המלכות של פרשתנו עוסק רובו בנושא זה, ובעצם בכך מהווה המשך ישיר לכל שיחות התקופה האחרונה בדבר הגאולה השלימה המחברת ומאחדת את הקצוות וההפכים הקוטביים ביותר. אשר זוהי המשמעות הפשוטה של מאמר חכמינו המתאר את תכלית וכוונת בריאת העולם: נתאוהו הקב"ה להיות "לו" יתברך דירה "בתחתונים". איזו שייכות יש לכל אחד מאיתנו לרעיון הזה. ליתר דיוק – ליישום הרעיון הזה. מה המשמעות של רעיון זה בחיינו היום-יומיים בעבודה של טרום הגאולה.

לכל מתבונן מיד תוצג הדילמה המסבכת לעיתים רבים מאיתנו. נקח לשם דוגמה את שתי המעלות הנדרשות מכל עובד ה' – יראת-שמים מדוקדקת מחד, ומאידך למדנות מופלגה [כל אחד משנים אלו, יכולים להתבטאות בריבוי אופנים וצורות. יראת שמים כוללת בתוכה גם למשל שמירה על קוצו של יו"ד גם מה שלא הכי 'מסתדר' הגיונית, ולמדנות כוללת גם למשל הכנה טובה בכל דבר, חדירה לעומק, אי התפעלות מכל ענין שאינו חודר את קו ההגיון וכי' וכו']. כל בר דעת מבין שאין שתי תכונות אלו עולים בקנה אחד. יראת שמים דורשת תנועה של ביטול והכנעה, העדר ההתפשטות, התבטלות מוחלטת מכל ענין של ישות ומציאות עצמו. לאידך, למדנות, דורשת לא מעט התפשטות והתרחבות, הרגשת ישות עצמו – שהרי מוכרח הוא להבין בשכלו, לחקור ולדרוש כל דבר, ואכן לא מעט מביא הלימוד את האדם לרגש של גאווה ומציאות (ניתן להאריך ביתר פירוט את הקוטביות שבין השנים. תוכל לצייר בשכלך ביתר הרחבה – כיז ה' הטובה).

אם כל זאת הרי ששניהם חלק ממילה אחת המשלימה ציור קומה של אדם שלם – "חייל" של הקב"ה. אלו חלק מראשי התיבות של המילה "חיל". על ידי הקדמת ה"חסידי" – הביטול המוחלט לרצון העליון, והנחה אמיתית כי שניהם נכללים ברצונו יתברך – ישנה התייחסות כח לפעול גם את החיבור והאיחוד של שני הפכים אלו. ממש מעין גאולה...

[ואם שאל תשאל – "מה ענין שמיטה אצל הר סיני", מה ענין זה ליחיים של בית חיינו. ראשית כל – אכן אין כל צורך לדקדק בזה כביתורה שבכתב! אך עוד זאת אומר לך, ללמדך כי אכן – כללותי ופרטותי נאמרו בסיני. גם אלו הדברים, אך ורק מבית חיינו, מלבד שאלו ההתוועדויות שבין עת לעת, הרי שזוהי המציאות החי והתמידית של בית חיינו...].

התוועדות דשבת קודש נפתחה בזמן המיועד, בשעה 1:30 בדיוק. "לחיות עם הזמן" זהו ממש אוויר לנשימה. על מה יחשוב אברך, תמים, בעודו עומד שבת אחר שבת מול מקומו הק' של הרבי שליט"א, עדיין לא זוכה לראות תנועת עידוד, רוקד על מקומו "יחי אדוננו" בדביקות עילאה, מתפלל בקרבו בכל נפשו ומאודו, לזכות לאיתנות שיסיר באחת את כל נסיונותיו של ה"קלוגניקער" להציף מחשבות של יאוש וחוסר מוטיבציה, ויפתח פתח-תקווה לנקודת האמונה האיתנה שתעמיד באור חיובי גם את המצב העכשווי, באומר ובשיר של כל אחד ואחד לבורא עולמים: "אודך הוי' כי אנת ביי"..." יש עם מה לחיות, יש במה להיאחז...

את סעודות החתנים החליפו היום סעודות בר-מצווה, אחת ממוסקבה שברוסיה – משפחת מישולבין, והשני – מארץ הקודש – בנו של ר' נחמיה קפלון שיחי', מאנ"ש דק"ק רחובות.

שבתות הקיץ כבר עומדות על עמדן, ושבת אחר הצהריים הופך לרגעים מיוחדים ביותר בבית חיינו (זהו רק בינתיים, עד שיחזרו התוועדויות החתנים של שבת אחר הצהריים לכל פינה ב-770). הזמן להשלים עוד כמה שיחות קודש מתורת הרבי שליט"א על פרשת השבוע, מה גם שאפשר להתחיל להתכונן לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות, ללמוד אודות מהותו של יום וכו'.

השבת יוצאת ועמה מראות קודש מעידודי היחי דתשנ"ג, והפעם מכ"ד אייר – עידודים נמרצים בראשו הק', עידודים שלא משאירים את האדישות אצל אף אחד.

סעודתא דדוד מלכא משיחא חותמת את השבוע, יחד עם סיום הרמב"ם, בארגונו של החסיד הנמרץ ר' מנחם שיחי גערליצקי, סיום הלכות אבל והתחלת הלכות מלכים ומלחמותיהם... מלך המשיח. קרובים כבר לסיום של "ומלאה הארץ דעה את הוי' כמים לים מכסים"...

לחיים, לחיים!

אין ספור פעמים לאיזכור של הרבי בימים שקודם חג השבועות - "וכהוראתו [כ"ק מו"ח אדמו"ר] שכאשר יהודים נפגשים בסמיכות

לחג השבועות, "זמן מתן תורתנו", יברכו איש את רעהו ואשה את רעותה, וכן הטף, בברכת - "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות..." - אכן - בשמחה, ובפנימיות.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

החותם בברכת חסידים מענדי, 770 - בית משיח

ישיבה גדולה תומכי תמימים - בני ברק

רח' הרצל 110 טל. 0774177010 ת.ד. 3125 בני ברק

הודעה חשובה

הננו לבשר בזה כי נפתחה ההרשמה לשנת הלימודים הבעל"ט ה'תשי"ע עבור התלמידים החדשים נוספו מגיד שיעור ומשפיע שיעמדו לצד הצוות הוותיק והמסור לקראת השנה החדשה נכנס אי"ה למבנה משופץ ונוח, לימודי חסידות ונגלה באהבת ודיבוק חברים, והתקשרות בלו"נ לכ"ק אדמו"ר מה"מ.

הרשמה אצל: הרב שניאור זלמן לישנר 052-7647166

הרב לוי משה לרנר 050-4156405/6

מקור הסירטוקים הרטשטיין רוזנפלד

המקור לסירטוקים

פתוח כל יום בין השעות

17:30 - 21:00

"סירטוק קונים במקור הסירטוקים"

סניף בני ברק: שפת אמת 5 טל' 03-6186078 פלאפון 057-3157906 057-3157907

סניף ירושלים: יונה 15 גאולה ים ק'א טל' 02-5381697 פלאפון 057-3157906 057-3157907

ברק (אובמה) מחכה לביבי

כמו כל אותם הסוגיות המדיניות שנידונות כיום בחלונות הגבוהים, גם בנושא זה כבר הבהיר את דעתו הקדושה נשיא הדור, וכבר לפני עשרות שנים ראה בדיוק כיצד הם פני הדברים • את מה שהיום אומרים יועצים בכירים שמכים על חטא ומסבירים כי "אסור לשקר לאמריקאים", אמר הרבי כבר בשנת תשמ"ב. הרבה לפני הזיגזגים של ביבי

ניסיונותיו נחלו אכזבה, אבל לא איש כמו אובמה יתיימש להיות הנשיא האמריקני הראשון שהצליח לקבוע עובדות יציבות בסיכסוך הישראלי-פלסטיני. בעיניו הוא רואה את עצמו כמי שיצליח להביא לכך שהמדינה הפלסטינית בגבולה של ישראל תיהפך לעובדה מוגמרת – היל"ת. מבחינתו לא יהיה מי שיצליח לקלקל לו את החגיגה. גם לא נתניהו.

וזה לא הסיבה היחידה לסקנדל של השבועות האחרונים בין וושינגטון לירושלים. סוגיית הכור האיראני גם היא הפכה לסלע מחלוקת עם האמריקנים. אם עד לעלייתו של אובמה יכלה ישראל ליהנות מהעלמת עין אמריקנית בסוגייה זו, אך כעת הכללים השתנו. לאובמה השקפת עולם משלו והוא דורש מישראל להמתין בסבלנות עד שיבחנו הכיוונים הדיפלומטיים. יותר מפעם אחת הוא טרח להעביר מסר לירושלים: שלא תעזו להפציץ את הכור באיראן ללא ידיעתי. הוא שב ומדגיש כי ידו הימנית מושטת לנשיא איראן, רק שבניתיים אחמדדינג'ד לא טרח להושיט את ידו בחזרה. אבל גם עובדה זו לא מפריעה לאובמה לשמור על אופטימיות נצחית.

מאת: שלום בער קרומבי

לבין לשכת נתניהו ואפילו גייס את נציגי הקהילה היהודית באמריקה כדי ללחוץ על נתניהו להכיר בחזון 'המזרח התיכון החדש' – אותו הוא חולם להביא. בינתיים

יום ראשון בצהריים נחתו גלגלי מטוסו של ראש הממשלה על אדמת ארצות הברית. במשך הטיסה היו עסוקים בפמלייתו של נתניהו בהכנות אחרונות לקראת הפגישה הראשונה שלו כראש ממשלה נבחר עם נשיא המעצמה הגדולה בעולם. עיתונאים שהצטרפו למשלחת סיפרו על "אווירה מתוחה" ששררה בטיסה בדרך לווישינגטון. והיו מספיק סיבות להאמין שהם צדקו.

ברקע המתוחות בין ממשל וושינגטון החדש לבין לשכת ראש הממשלה נתניהו, ששמרה בשבועות האחרונים על דממת אלחוט. מאז נבחר, נתניהו שומר על עמעות. לא מדבר, לא יוצא בשום הצהרה מדינית וגם לא מספק בדל מידע על תוכניתו המדינית שנרקמה לקראת הפגישה עם אובאמה. 'בלשכת ראש הממשלה עובדים', כך נאמר. עד עכשיו נאלצה העיתונות להסתפק בדלק שסיפקו הלחצים הקולניים מצד אנשיו של אובאמה על נתניהו, בתקווה שיכריזו עוד לפני פגישתם כי הוא מוכן לנוסחה של שתי מדינות. אובמה שלח מסר עם שמעון פרס שביקר אצלו, טרח להבהיר את עמדתו דרך כל ערוץ אפשרי שנפתח בינו

בדיוק את השאננות הזו ביקש נתניהו לסלק מהשטח בעזרת המסר כי אם האמריקאים לא יסייעו בפעולה צבאית נגד איראן, תעשה זאת ישראל לבדה. הוא זרק את ההצהרה הזאת לכיוונה של וושינגטון באמצעות דיפלומטיים אמריקאים עימם הוא עומד בקשר והמשמעות שלו נקלטה בווינגטון, רק שהמסר שהגיע בחזרה העמיד אותו שוב בבעיה. יועציו של אובמה הסבירו לו כיצד פועלים מול ראש ממשלה ישראלי: דורשים ממנו התקדמות של ממש בנושא הפלסטיני בתמורה לסייוע ביצרות הגדולות שמאיימות עליו. למשל הנושא האיראני.

את הנוסחה המציא בוש האב עוד מול שמיר, כשהתנה את הערבויות האמריקיות בעצירת מפעל ההתיישבות ביש"ע. אחרי למעלה מעשרים שנה שוב משמש הנושא הפלסטיני קלף מיקוח מול ראש ממשלה שנבחר במנדט ימני וזקוק לתמיכה אמריקאית, בניסיון לחוץ אותו אל הקיר ולסחוב אותו ליוזמה מדינית של ויתורים. אובמה רק מנסה לשחזר את הנוסחה במתכונת שונה.

מי שאשם בכך, הם אותם מנהיגים שהפכו את ישראל למרמס והזמינו בכל מחיר לחץ אמריקאי. לאחרונה נחשף כיצד יהודים שונים פעלו מאחורי גבם של אנשי הממשלה ויצרו קשרים עם אנשי ממשל באמריקה, כדי שאלו ילחצו על הממשלות בישראל להחזיר שטחים.

על כך אמר הרבי כבר לפני שנים כי "בווינגטון (מלכות של חסד) – החליטו כבר מזמן ששטחים אלו צריכים להשאר בבעלותם של יהודים; הערבים עצמם התייאשו כבר מזמן לקבל שטחים אלו; ורק יהודים מסויימים לא מרפים מניסיונותיהם להחזיר שטחים מארץ ישראל – שעל-ידי זה מגרים את הערבים" (שיחת פרשת האזינו תשמ"ט).

אף אחד לא חולק על כך שהמצב של נתניהו מסובך, ומה שהוא צריך כעת יותר מכל זה אמון מול האמריקאים. הוא ניגש מול ממשל חדש שמבקש לנפץ את כל מה שבנתה ההנהגה הקודמת, ובכלל זה עומד על כף המאזניים גם היחס החם שהונהג בשנים האחרונות כלפי ישראל, מצד בוש וממשלו.

ביבי עצמו סוחב עם עצמו אות קלון פרטית מתקופת כהונתו הקודמת כראש ממשלה. אז הנשיא האמריקני היה קלינטון

את הדברים אמר הרבי מספר ימים לאחר רצח סאדאת, בחג הסוכות תשמ"ב: "כאשר מדברים עם אומות העולם - צריכים לומר להם את האמת - על פי הוראת התורה. אסור ללכת בדרכים של שקר - להתחנף לגוי, לשלוח לו מכתבי חיבה, להתנשק איתו וכדומה, ולומר לו שמוכנים להחזיר לו שטחים נרחבים מארץ הקודש - מאחר שהנהגה זו היא היפך התורה!

– שלחץ על פעולות נגד ההתיישבות ביש"ע. בסיבוב ההוא ניסה ביבי לתמרן בין סיפוקם של כל האמריקאים מחד ומאידך לא לאבד את חברי הקואליציה שלו – ביניהם היו אנשי האיחוד הלאומי. כשהגיע לווינגטון הבטיח לקלינטון דברים שישיעו את רצונו, אך כשחזר לישראל וגילה כי הוא לא יכול להתקדם בתהליך המדיני מבלי לאבד את ראשות הממשלה, משך את ידיו ושכח לפתע מה הבטיח לקלינטון. האמריקאים מצידם ראו בו אדם שמבטיח ולא עומד במילתו ושם אותם ללעג ונפגעו מהדברים.

את כל זה ינסה כעת ביבי לתקן ולדברי יועציו ואנשי הסגל בלשכתו ראש הממשלה יקפיד הפעם שלא להבטיח דברים שאינו מתכנן לקיימם. עקירת מאחזים, למשל, היא רק דוגמא אחת לכל אותם דברים שיידרש נתניהו לעמוד מולם בביקורו. בנוסף ישנו את הנושא העזתי ושיחרור מחבלים היל"ת ותוכניות מתוכניות שונות. הפעם יודע ביבי שיש לו ציאנס נוסף להוכיח את נאמנותו לארץ ישראל ובסביבתו מאמינים כי יעמוד בלחצים. מי יתן.

המדהים הוא שכמו כל אותם הסוגיות המדיניות שנידונות כיום בחלונות הגבוהים, גם בנושא זה כבר הבהיר את דעתו הקדושה נשיא הדור האחד והיחיד,

שכבר לפני עשרות שנים ראה בדיוק כיצד הם פני הדברים. את מה שהיום אומרים יועצים בכירים שמכים על חטא ומסבירים כי "אסור לשקר לאמריקאים", אמר הרבי כבר בשנת תשמ"ב. עוד הרבה לפני הזיגוגים של ביבי. אז הסביר הרבי כי השקר הגדול ביותר הוא עצם זה שיהודי מוותר על ארץ הקודש ומוכן להחזיר שטחים מהארץ למחבלים, במקום להגיד את האמת כי נחלת עולם שייכת לעם עולם.

את הדברים אמר הרבי מספר ימים לאחר רצח סאדאת, בחג הסוכות תשמ"ב: "כאשר מדברים עם אומות העולם – צריכים לומר להם את האמת – על פי הוראת התורה. אסור ללכת בדרכים של שקר – להתחנף לגוי, לשלוח לו מכתבי חיבה, להתנשק איתו וכדומה, ולומר לו שמוכנים להחזיר לו שטחים נרחבים מארץ הקודש – מאחר שהנהגה זו היא היפך התורה!

שקר זה אינו מועיל מאומה, כי הגוי יודע שדברים אלו הם דברי שקר, ואדרבה: הנהגה זו מחזקת אצל הגוי את רגש הביזיון כלפי יהודים, בראותו שתמורת הענין ד"אתה בחרתנו מכל העמים" ישנם יהודים בעלי רגש נחיתות' כלפי הגוי, ויתירה מזו: מפחדים מהגוי, ובגלל פחד זה מוכנים הם לתת לגוי שטחים נרחבים של ארץ הקודש וכיוצא בזה, למרות שדברים אלו פוגעים בבטחונם של יהודים.

ולאחרי כל זה טוענים שהנהגה זו נובעת מתוך אהבת השלום ואהבת ישראל! – אי אפשר לפעול את ענין השלום על ידי הנהגה שהיא היפך הוראת משה רבינו, שעליו נאמר ש"אוהב ישראל היה", והיפך רצונו של הקב"ה – ששמו "שלום".

בשעת כתיבת השורות עוד מוקדם מידי לצפות מה תוליד פגישתם בבית הלבן של שני המנהיגים. ההערכה היא כי אובמה יגלה הבנה למצבו של נתניהו ויעניק לו ימי חסד ראשונים. השאלה הגדולה היא כיצד ינהג נתניהו: האם ינצל את המנדט הנוסף שקיבל מהציבור כדי לתקן את טעויותיו בעבר ולהראות לנשיא האמריקאי כי הפעם עומד מולו מנהיג נחוש שלא מתכוון להתקפל על שלימותה של ארץ ישראל, או ששוב יתרפס ויאבד את ההזדמנות לעמוד בגאון על זקיפות הקומה היהודית. כעת אובמה מחכה לנתניהו, השאלה מה נתניהו מכין לו.

ועל ירושלים ידו גורל

פוסלת את כל הספר. כך בדיוק ארץ ישראל, כאשר מחסרים ממנה אפילו שעל אחד, היא פוגעת ופוגמת בכל החלקים כולה.

לכן, כאשר בשבוע זה מציינים את שחרור השטחים הקדושים שזכינו להם במתנה מידי הקב"ה, צריך להיות חשבון נפש – האם לא די בנסיגות? האם לא די בזעקותיו קורעות הלב של הרבי מה"מ נשיא דורנו שאין לוותר על אף שעל ויש ליישב את כל השטחים? היכן טעינו ומה עשינו כדי לשמור על ארצנו הקדושה מידי אויביה ולהציל את מיליוני היהודים הדרים בה?

ונוכח מלחמותיו של הרבי להצלת ארץ ישראל, כולם נעלמו ונאלמו דום, וכמאמר הנביא 'מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה'; כמה נאצות וחירופים ספגנו על מלחמותיו של הרבי בנושא זה. ומדוע למרות המצב אף אחד עדיין לא למד את הלקח, ועדיין ממשיכים בצורה נפשעת בתהליך הנסיגות.

עוד מעט נשמע את הזמירות החדשות-ישנות, של "צמצום הנזקים", "לשנות מבפנים", "הרע במיעוטו", "ירושה של ממשלה רעה", ועוד פניני לשון שונים שסך הכל שלהם הוא שממשיכים לדרדר את עם ישראל לתהום ממנו אין דרך חזרה. יש אפוא לצאת לרחובה של עיר ולזעוק בלבוש שק ואפר זעקה גדולה ומרה ולהרעיש עולם ומלואו. כי כל מה שנתר לנו הוא לזעוק, להתפלל, להיאבק בכל תוקף, ולא להתייאש ולה' הישועה.

המאחזים מול הגרעין

כולם מדברים על הגרעין האיראני ועל סכנותיו החמורות, אבל לא זה מה שבאמת מטריד. הסכנה האמיתית נמצאת

לרב זוין ז"ל, "החל מביום השביעי ממש מכריזים אחי הוא ויעלהו וכו'") החלו בחלוקתה, הפכו אותה לעיר ככל הערים, ועיכבו ר"ל את הגאולה.

סיפרה הח"כית לשעבר גבי גאולה כהן, ששנים ספורות לאחר ששת הימים הייתה ביחידות קודש אצל הרבי, אז התבטא שעוד יאלצו לכבוש את ירושלים מחדש. היא סיפרה למוזכיר הרב גרונר (בעת ניחום האבלים לרב שלמה רענן הי"ד בחברון) כי כאשר הרבי אמר זאת, היא התביישה לספר זאת לחבריה שכן פחדה שזה יביא לזלזול ברבי, אולם כיום היא בוכה, כי היא רואה שהרבי צדק בכל דבריו.

הישועה לא תגיע מהמנהיגים שגמרו אומר בנפשם למכור את ארץ ישראל, "כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד" הי"ת. כל זר שמתבונן במצבה של ארץ ישראל, עומד נפעם ושואל מה קרה לאותה אומה שרק לפני 42 שנה העולם כולו זע וחל מפניה, ואילו היום נהפכנו בעולם כולו לגיחוך, עד כדי שעומד מנהיג מדינה ומאיים בהשמדת יהודים בעוד נציגי המדינות מריעים לו.

תהליך הנסיגות לא נעצר לרגע מאז מלחמת ששת הימים, ובפרט מאז הסכמי קעמפ דייוויד שהחל בהם מנחם בגין. 'כשמתחילים בויתור אי אפשר למצוא את הנקודה שם אפשר יהיה להפסיק לוותר', כך אמר הרבי למר אליקים רובינשטיין. גם כאשר הויתור הוא קטן ושולי, הוא נחשב כמו הויתור הגדול יותר. ולכן הרבי מתנגד אפילו לדיבורים על מסירת שטחים, שכן משמעותם הוא ויתור, ודיבורים אלו מסכנים יהודים. כשמוותרים על קוצו של יוד, למעשה ויתרת על הכל. בזמנו המשיל זאת הגאון רבי מנחם זמבא הי"ד לספר תורה שגם כאשר חסרה בו אות אחת, היא

ששת הימים

והיום השביעי...

ביום שישי השבוע, כ"ח באייר, יצינו 42 שנים לשחרורה של ירושלים. השבוע חבר הכנסת אחמד טיבי המכהן גם כסגן יו"ר הכנסת, סירב להשתתף בסיוור של הכנסת בעיר דוד, ואמר שאיחודה של ירושלים היא פיקציה ושקר.

קשה לנו להזדהות עם האויב האש"ף הזה הפועל מתוך הכנסת לחיסולה של ארץ ישראל, אבל קשה מאד שלא להודות כי דבריו אמת, נכונים ויציבים. ממשלות ישראל במשך השנים, מאז שחרורה של עיר הקודש, פעלו בצורה הנבזית והנקלית ביותר כדי להביא לחלוקתה של ירושלים; הן לא נתנו ליהודים להתיישב בעיר העתיקה, הערימו קשיים. דין אחד לערבים ודין אחר ליהודים.

מיד לאחר שחרורה של ירושלים מסרו את המפתחות של קדש הקדשים לידי הוואקף, ובכך ביטאו שהם לא מעוניינים לשלוט במקום הקדוש. הרבי מלך המשיח התבטא בכאב עז, שבתוך הניצחון האדיר בו קבלו את מתנת הקב"ה, הם כבר בעטו במתנה והחליטו למסור את המתנה בחזרה. הרבי הוסיף והתבטא, שעשרות צנחנים נהרגו רק בגלל שלא רצו לפגוע במקומות הטומאה על הר הבית. אז מה הפלא שנתניהו מחלק את ירושלים בפועל עם גדר ההפרדה. אין מה לחגוג ולציין את יום שחרור ירושלים, כי אותם משחררים בעטו תוך כדי הלחימה במתנת הקב"ה.

יום כ"ח באייר הוא יום של חשבון נפש עמוק, כיצד החמיצו את המאורע ההיסטורי, ובמקום לנצל את הנצחון האמיתי, החלו בו ביום (וכפי שהרבי כתב

כל זר שמתבונן במצבה של ישראל, עומד נפעם ושואל מה קרה לאותה אומה שרק לפני 42 שנה העולם כולו זע וחל מפניה, ואילו היום נהפכנו בעולם כולו לגיחוך, עד כדי שעומד מנהיג מדינה ומאיים בהשמדת יהודים בעוד נציגי המדינות מריעים לו

המפלגות שמצפות את עצמן בצבעי ימין תכולים, ולבסוף מפקירות את ארץ ישראל. האם ידוע לכם שבימים אלה, בשעות אלו ממש, מתבצעת הקפאת בנייה עמוקה בכל שטחי יהודה ושומרון כולל ביישובים החרדיים, ושר השיכון אטיאס הוא זה שמבצע את ההקפאה הנוראה? ממשלה זו מגבירה את חילול ה' הנורא.

אני זוכר שלפני 6 שנים, כאשר כל חסידי חב"ד ברובם המכריע הצביעו עבור 'חרות' של מרזל וקליינר, ראו במוחש כיצד הקב"ה שמר עלינו שלא נהיה שותפים להתנתקות בה נטלו חלק כל המפלגות. גם כיום, באופן ניסי 'האיחוד הלאומי' לא שותף ולא נוטל חלק בממשלה שהחלה את צעדיה ברגל שמאל. כעת נותר להיאבק ולמחות ולעשות הכל כדי שממשלה זו לא תוכל לבצע את זממה, או אז עם ישראל יבין שהאלטרנטיבה היחידה היא ארץ ישראל לעם ישראל על פי תורת ישראל.

יש דין ויש דיין

את המדור נחתום הפעם בקריאה למר נתניהו. משמים ניתנה לך הזדמנות שניה לתקן את כל הטעויות אותן עשית לפני כעשור שנים, טעויות שעלו לעם ישראל ביוקר רב והמיטו עלינו אסונות. אם תתקן את הטעויות, מובטח לך שתצליח ותוכל לעמוד נגד כל העולם, וגם נגד 119 חברי כנסת. אבל אם חלילה וחס שוב נראה אותך מתמרן, משקר, מפריך סיסמאות של 'יתנו יקבלו', וכל מיני גימיקים זולים ומאוסים, מובטח לך שתסיים את הכהונה הנוכחית בביזיון גדול בהרבה ממה שסיימת בפעם הקודמת, ולא תהיה הזדמנות שלישית. מר נתניהו, זכור, יש דין ויש דיין. אתה יכול לברר זאת אצל מר שרון ואולמרט...

כך אמר הרבי למר רון נחמן בחודש סיון תש"נ, כאשר שאל מה להסביר בארה"ב: "קל לברר זאת על ידי שימצאו את הנאומים של נשיאי ארה"ב בעבר, בהם הסבירו לפני כל עם ועדה אין לטובת כל העולם צריכה להיות ארץ ישראל חזקה, כדי לא להניח לסוריה ולאיראן וכיוצא בזה להתפשט, שהרי הם נגד ארצות הברית לא פחות מאשר נגד ארץ ישראל ואולי עוד יותר.."

שומר נפשות חסידי ומיד רשעים יצילם

כאשר רואים את הכיוון החמור של ממשלת ביבי והחרדים, מתחילים להבין לאן נושבת הרוח. בשבוע שעבר אמר מלך ירדן, שהוא כבר יודע שרק ממשלת ימין קיצוני מוסרת שטחים, וכנראה הנוסחה הזאת טובה לערבים. השמאל מכשיר את הקרקע, והימין הפחדן העלוב מבצע זאת. אין זה סוד שערב הבחירות הזהרנו מכל

בתוכנו. פריקת העול במסגרתה מוכנים לוותר על הכל, על התחושה שיש הנהגה רקובה שמוליכה אותנו כצאן לטבח. כל מנהיג תורם את שלו להמשך השמדתה של ישראל, וכאשר הוא נעלם בתהום הנשייה (בגין, שמיר, רבין, שרון, אולמרט) הוא משאיר אותנו עם האדמה החרוכה.

הסכנה האמיתית כיום היא בהקמת מדינה פלשתינית. לכן כל אומות העולם מתאחדים יחד עם האויבים מבית כדי ללחוץ להקים מדינה לערבים, שכן הם יודעים שמדינה כזאת תביא את הקץ על היישוב היהודי בארץ ישראל. לפתע גם הנוצרים וגם המוסלמים וכל מדינות אירופה וארה"ב, שבדרך כלל נמצאים בעימות ביניהם, מתאחדים בדבר אחד, ולכשוננו של נעים זמירות ישראל "ייתייצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו אמרו לכו ונכחידם ולא ייזכר שם ישראל עוד". הורדת המאוזים וכניעה לנשיא ארה"ב ושאר עמי העולם, היא סכנה של ממש. מי שמוותר כאן וכעת, מוכיח לעולם הערבי ולטרור שאפשר להשמיד את ישראל. כל נגיעה במאוז הכי קטן, מהווה כניעה לאומות העולם ולרוצחים; כל פינוי של יישוב, מהווה איתות לעולם שישראל היא ברת השמדה ר"ל. וכך אמר הרבי למר רון נחמן בחודש סיון תש"נ, כאשר שאל מה להסביר בארה"ב: "קל לברר זאת על ידי שימצאו את הנאומים של נשיאי ארה"ב בעבר, בהם הסבירו לפני כל עם ועדה אין לטובת כל העולם צריכה להיות ארץ ישראל חזקה, כדי לא להניח לסוריה ולאיראן וכיוצא בזה להתפשט, שהרי הם נגד ארצות הברית לא פחות מאשר נגד ארץ ישראל ואולי עוד יותר.."

מול הגרעין האיראני חייבים ארץ ישראל חזקה ושלימה, ולכן ניתן להגיע על ידי חיסול סדר הויתורים.

חסידים . איין משפחה

נולדו במזל"ט

- למשפחת ר' **יעקב אברג'ל**, ירושלים – להולדת הבנים התאומים.
- למשפחת ר' **מנחם מענדל איידעלמאן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ לוקסענבורג – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אליהו איידעלמאן, פריז; צרפת; משפחת ר' נחום שטרנברג, קראון הייטס.
- למשפחת ר' **אריה לייב איידעלקאפ**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ סוצ'י, רוסיה – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' יוסף יצחק איידעלקאפ, ירושלים; מרת תמרה טוביה פלס, כפר חב"ד.
- למשפחת ר' **נתן אינשוורס**, מלבורן, אוסטרליה – להולדת הבן.
- למשפחת ר' **מנחם אסרף**, רחובות – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' שלמה אסרף, בני ברק; משפחת ר' דינאל רובר, רחובות.
- למשפחת ר' **לוי בלום**, קראון הייטס – להולדת הבן.
- למשפחת ר' **משה שמשון גולדשטיין**, כפר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' חיים גולדשטיין, ביתר עילית; משפחת ר' שרגא פייטל סודקביץ, כפר חב"ד; משפחת ר' אפרים זלמן סודקביץ, כפר חב"ד.
- למשפחת ר' **מענדל גולדשמיד**, קראון הייטס – להולדת הבן.
- למשפחת ר' **מרדכי גורליק**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ פתח תקווה – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' שלום דובער גורליק, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' שלמה רסקין, מנכ"ל בית חנה צפת; משפחת ר' שלום דובער רסקין, כפר חב"ד.
- למשפחת ר' **אייל דקל**, קרית אתא – להולדת הבן.
- למשפחת ר' **שמואל דוד וואגעל**, רחובות – להולדת הבן

- **ישראל אריה לייב**; ולזקניהם משפחת ר' נתן וואגעל, ירושלים; משפחת ר' שלמה רייניץ, כפר חב"ד.
- למשפחת ר' **חיים אלעזר ווייס**, ביתר עילית – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' משה ווייס, אנטוורפן, בלגיה; משפחת ר' משה צבי הלפרין, ירושלים; משפחת הרב ישעיהו הרצל, רב העיר נצרת עילית ואנ"ש בסביבה; משפחת ר' מיכאל פנחס לייבוש הרצל, משפיע בירושלים.
- למשפחת ר' **חיים אליעזר חיטריק**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ נירנברג, גרמניה – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' יוסף יצחק חיטריק, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ומנהל סמינר בית חנה צפת; משפחת ר' צבי הירש חיטריק, קראון הייטס; משפחת הרב משה דוד ליברמן, רב באנטוורפן, בלגיה; משפחת ר' מרדכי הלפרין, מירון.
- למשפחת ר' **מנחם מענדל ירוסלבסקי**, כפר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת הרב יצחק יהודה ירוסלבסקי, מזכיר ב"ד רבני חב"ד ורב קהילת חב"ד נחלת הר חב"ד; מרת איטה קיילא רוזנברג, לוד; משפחת ר' נחום לוריא, כפר חב"ד; מרת גיטל לוריא, מונטריאל.
- למשפחת ר' **לוי ישראל**, קראון הייטס – להולדת הבן.
- למשפחת ר' **ישראל הכהן כהן**, מצפה יריחו – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' מנחם הכהן כהן, מצפה יריחו; משפחת ר' פנחס מאיר אושר, ירושלים.
- למשפחת ר' **יעקב דוד לייטר**, צפת – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' שאול לייטר, יו"ר מכון אסט, צפת; משפחת ר' משה לייטר, ניו יורק; משפחת ר' אפרים שיינקין, קולרדו; משפחת ר' שמעון רוזנברג, עפולה; מרת איטא קיילא רוזנברג, לוד; משפחת ר' מרדכי אהרן מלוב, ירושלים.
- למשפחת ר' **ישראל מאיר מוניץ**, אמהרסט, ניו יורק – להולדת הבן.
- למשפחת ר' **לוי נפרסטק**, לוד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת

- למשפחת ר' **שמואל ברנד**, קראון הייטס – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' מאיר ברנד, לוד; משפחת ר' מאיר הרשקופ, קראון הייטס.
- למשפחת ר' **מענדל גורנו**, צרפת – להולדת הבת **קמונה ברוריה**.
- למשפחת ר' **ישעיהו גולדשטיין**, עמנואל – להולדת הבת **דבורה לאה**.
- למשפחת ר' **יוסף גורביץ**, קראון הייטס – להולדת הבת; ולזקניהם מרת בלה גורביץ, כפר חב"ד; משפחת גורדון, קראון הייטס.
- למשפחת ר' **שמואל זנוויל גנץ**, סופערן, ניו יורק – להולדת הבת.
- למשפחת ר' **מנחם מענדל הכהן הענדל**, יו"ר המרכז העולמי לקבלת פני משיח צדקנו, קראון הייטס – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' שניאור זלמן אליהו הכהן הענדל, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ומנכ"ל מוסדות אור מנחם, צפת; מרת ציפורה הבר, כפר חב"ד; משפחת ר' יצחק פייביש גינבורג, כפר חב"ד.
- למשפחת ר' **מנחם מענדל ווינטער**, קראון הייטס – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' יעקב ווינטער, קראון הייטס; מרת אברהם גורביץ, כפר חב"ד.
- למשפחת ר' **יוסף זליקוביץ**, מירון – להולדת הבת **מלכה שירה**; ולזקניהם מרת הניה זליקוביץ, מירון; משפחת ר' יצחק אליהו אופנר, בני ברק.
- למשפחת ר' **שמואל הכהן כהן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מונטריאל – להולדת הבת. ולזקניהם משפחת ר' חיים שלמה כהן, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ומנהל בית חב"ד מדי"ע, מונטריאל. משפחת ר' שלום דובער רייצעס, שליח כ"ק אד"ש מה"מ, שיקגו.
- למשפחת ר' **דניאל כלב**, ירושלים – להולדת הבת **חיה מושקא**; ולזקניהם משפחת ר' יאיר כלב, כפר חב"ד; משפחת ר' ירמיהו ביינדמן, ירושלים.
- למשפחת ר' **אורי למברג**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ומשפיע ביישיבת חח"ל חיפה – להולדת הבת **חיה מושקא**; ולזקניהם משפחת ר' מרדכי למברג, גבעת המורה, עפולה;
- ר' יוסף יצחק נפרסטק, כפר חב"ד; משפחת ר' ישראל אהרן נפרסטק, כפר חב"ד; משפחת ר' זושא פויזנר, יהודה, לוד; משפחת ר' מנחם מענדל הכהן ברכה, לוד.
- למשפחת ר' **מענדל סוסנקו**, קראון הייטס – להולדת הבן.
- למשפחת ר' **מרדכי פלס**, קראון הייטס – להולדת הבן.
- למשפחת ר' **שלום דובער פרידלנד**, בריוואה, צרפת – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אברהם פרידלנד, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' מנחם מענדל דייטש, מגדל העמק.
- למשפחת ר' **יוסף פרידמן**, קראון הייטס – להולדת הבן.
- למשפחת ר' **ישראל פרלמן**, וויליג, קליפורניה – להולדת הבן.
- למשפחת ר' **זלמן קארץ**, פמברוק פינס, פלורידה – להולדת הבן.
- למשפחת ר' **הירש מייזלך ריבקיין**, מוריסטאן, ניו ג'רסי – להולדת הבן.
- למשפחת ר' **ברוך שלום שווי**, קראון הייטס – להולדת הבן. ולזקניהם משפחת הרב אהרן יעקב שווי, מרא דאתרא וחבר הבד"צ קראון הייטס.
- למשפחת ר' **אייל שולמן**, רחובות – להולדת הבן **זיו משה**.
- למשפחת ר' **שמואל חיים אביוב**, גבעתיים – להולדת הבת **מרים**; ולזקניהם משפחת ר' יהודה אביוב, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' אליהו יעקובוב, נחלת הר חב"ד.
- למשפחת ר' **שמואל אופנר**, לוד – להולדת הבת **רבקה מנוחה**; ולזקניהם משפחת ר' יצחק אליהו אופנר, בני ברק; משפחת ר' יוסף שאול הרשקוביץ, לוד; משפחת ר' אברהם יעקב הרשקוביץ, בני ברק; מרת איטא קיילא רוזנברג, לוד.
- למשפחת ר' **שמואל אזימאוו**, כפר חב"ד – להולדת הבת **חנה מרים**; ולזקניהם משפחת ר' משה ניסן אזימאוו, ירושלים; מרת גיטל צירל ליטוין, בוסטון; משפחת ר' זלמן סטמבלר, כפר חב"ד.

משפחת הרב דב טברדוביץ, רב ומו"צ כפר חב"ד; משפחת ר' יעקב טברדוביץ, ירושלים; מרת ציפורה הבר, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **דוד סלאווין**, סידיני, אוסטרליה – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **מענדל פארו**, קראון הייטס – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **יצחק קאמען**, קראון הייטס – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **יחיאל קגן**, קראון הייטס – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **בנימין קטשווילי**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבת **מלכה רחל**.

• למשפחת ר' **יוסף רוזנבלום**, פייטסבורג – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **נחום הכהן ריבקיין**, קרית גת – להולדת הבת **חיה מושקא**; ולזקניהם משפחת ר' יוסף יצחק הכהן ריבקיין, שליח כ"ק אד"ש מה"מ כרמיאל;

משפחת ר' משולם זושא אלפרוביץ, משפיע בישיבת חב"ד תות"ל קרית גת; משפחת ר' שלום דובער אלפרוביץ, ניו הייבן; משפחת ר' זאב וולף זלמנוב, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **מנחם מענדל שמוטסקין**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מילוואקי – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' ישראל שמוטסקין, וויסקונסין; משפחת ר' ראובן הלמן, עמנואל.

הגיעו למצוות

• למשפחת ר' **אשר אביעד**, כפר סבא – להגיע הבן התי **מנחם מענדל** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' עזרי אביעד, כפר סבא; מרת מזל גורי, אביטל, תענך.

• למשפחת ר' **ישעיהו גולדשטיין**, עמנואל – להגיע הבן התי **יחזקאל** למצוות.

• למשפחת ר' **דוד דריי**, פריז, צרפת – להגיע הבן התי **לוי יצחק** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' יוסף דריי, פריז, צרפת.

• למשפחת ר' **יהודה לוי הכהן כצנשטיין**, ערד – להגיע הבן התי

שמואל יעקב הכהן למצוות.

• למשפחת **לטוביץ**, וונטורה, קליפורניה – להגיע הבן התי **מנחם מענדל** למצוות.

• למשפחת ר' **בנימין מנשה ליפקין**, לוד – להגיע הבן התי **מנחם מענדל** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' יעקב משה ליפקין, ירושלים; משפחת ר' שלמה יהודה ויגלר, לוד; משפחת ר' יצחק יונה מנדלזון, לוד.

• למשפחת ר' נחמן שנוביץ, קראון הייטס – להגיע הבן התי **מנחם מענדל** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' שלום דובער שנוביץ, קראון הייטס.

באו בקשרי שידוכין

• למשפחת ר' **גדליה גולדשטיין**, ירושלים – לבוא הבן התי **אליהו** בקשרי שידוכין עב"ג **רבקה** למשפחת ר' **יואל דובקין**, צפת.

• למשפחת **דובינסקי**, חיפה – לבוא הבן התי **יגאל** בקשרי שידוכין עב"ג **לאה** למשפחת **בלסקי**, צפת.

• למשפחת **הוטשסון**, ס. אנטונוו, טקסס – לבוא הבן התי **אהרן דוד** בקשרי שידוכין עב"ג **אסתר מרים** למשפחת **סולרוי**, לאס וגאס.

• למשפחת **העכט**, אורנג' – לבוא הבן התי **מענדל** בקשרי שידוכין עב"ג **דינה** למשפחת **רוביני**, מילאנו, איטליה.

• למשפחת **יאנפולסקי**, מגדל העמק – לבוא הבן התי **דוד** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה מושקא** למשפחת **סמירנובה**, נחלת הר חב"ד.

• למשפחת ר' **יוסף עקיבא הכהן כהן**, מנצ'יסטר, אנגליה – לבוא הבן התי **משה דוד הכהן** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה רחל** למשפחת ר' **חנוך העניך זילברשטרום**, כפר חב"ד;

ולזקניהם משפחת ר' מרדכי דב אלטיין, קראון הייטס; משפחת ר' אהרן מרדכי זילברשטרום, ירושלים; משפחת הרב אברהם מיכאל הלפרין, חבר ביי"ד רבני חב"ד ורב הגבעה הצרפתית ירושלים; משפחת ר' אברהם דוד

ירושלים.

• למשפחת ר' **שמואל ליפסקר**, קראון הייטס – לבוא הבן התי **מיכאל** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה** למשפחת **שנוביץ**, שיקגו, אילינוי.

• למשפחת ר' **שלמה חיים פלדמן**, כפר חב"ד – לבוא הבן התי **מנחם מענדל** בקשרי שידוכין עב"ג **מלכה** למשפחת ר' **יוסף יצחק הכהן ריבקיין**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ כרמיאל; ולזקניהם מרת זעלדא זקס, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **מאיר צבי פרוש**, ירושלים – לבוא הבן התי **מנחם מענדל** בקשרי שידוכין עב"ג **מרים** למשפחת ר' **יוסף יצחק שפרינגר**, כפר חב"ד; ולזקניהם משפחת ר' יחזקאל שפרינגר, כפר חב"ד.

• למשפחת **פריימן**, ירושלים – לבוא הבן התי **יהושע** בקשרי שידוכין עב"ג **דבורה לאה** למשפחת ר' **ניסים דניאל שאבי**, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **חי טרזורה**, ירושלים – לבוא הבן התי **ברוך** בקשרי שידוכין עב"ג **אודליה** למשפחת ר' **אוריאל לויב**, נתניה.

• למשפחת ר' **מיכאל קראיוונוב**, מעלה אדומים – לבוא הבן התי **נתן** בקשרי שידוכין עב"ג **נועה** למשפחת ר' **יהודה סינגר**, מצפה יריחו.

• למשפחת **רפאלוב**, נורט מיאמי ביטש – לבוא הבן התי **יוסף אריאל** בקשרי שידוכין עב"ג **שרה** למשפחת **בונט**, דטרויט, מישיגן.

• למשפחת **שמיט**, פילדלפיה – לבוא הבן התי **בנימין** בקשרי שידוכין עב"ג **שיינא** למשפחת **שייפער**, קראון הייטס.

• למשפחת **שנוביץ**, לוס אנג'לס – לבוא הבן התי **לוי** בקשרי שידוכין עב"ג **דנה** למשפחת **גורקוב**, וויין, ניו ג'רסי.

• למשפחת ר' **פסח הכהן שפערלין**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מונטריאול, קנדה – לבוא הבן התי **חיים ישראל הכהן** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה מושקא** למשפחת ר' **יוסף יצחק שוסטרמן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ לוס אנג'לס, קליפורניה.

• למשפחת **שכטר**, מלבורן, אוסטרליה – לבוא הבן התי **מענדל בנימין** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה רחל** למשפחת ר' **מיכאל קירשנר**, ביתר עילית.

הקימו בית בישראל - בית חב"ד

• למשפחת ר' **אהרן מרדכי הכהן וויספיטש**, מנצ'יסטר, אנגליה – לנישואי הבן התי **ניסן משה הכהן** עב"ג **חנה** למשפחת ר' **מנחם מענדל זלמנוב**, קראון הייטס; ולזקניהם מרת יוכבד זלמנוב, מגדל העמק; משפחת ר' משה לאזאר, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מילאנו, איטליה.

• למשפחת ר' **פייטל ליון**, מלבורן, אוסטרליה – לנישואי הבן התי **מענדל הלוי** עב"ג **חיה** למשפחת ר' **יוסף יארמוש**, טורונטו, קנדה; ולזקניהם משפחת ר' חיים שמואל מנחם מענדל ליברוב, לונדון, אנגליה.

• למשפחת **נמון**, קראון הייטס – לנישואי הבן התי **בנימין** עב"ג **שרה רבקה** למשפחת **אברמוביץ**, סימפערופול, אוקראינה.

• למשפחת ר' **שלמה חיים רוזמריין**, בני ברק – לנישואי הבן התי **ישראל** עב"ג **ביילא** למשפחת **זאייניץ**, מונטריאול, קנדה.

• למשפחת **רנדלר**, קראון הייטס – לנישואי הבן התי **משה** עב"ג **רבקה** למשפחת ר' **שמעון לסקר**, בריסל, בלגיה.

יחד ילדי ישראל - לגאולה השלמה!

מאות אלפי ילדים צעדו ברחבי העולם בתהלוכות של אחדות להבאת הגאולה • בתי חב"ד מסביב לגלובוס בסיוע נרחב של אנ"ש והתמימים, צעדו עם הילדים והקהילו אותם ב'שטורעם' מיוחד של שנת הקהל • מראות ורגעים מאלפי מפגנים של גאוה יהודית וקידוש שם שמיים ברחובה של עיר • לקט נבחר

שכונת המלך קראון הייטס: אלפי ילדים מכל מוסדות החינוך בשכונה, התקהלו מול בית משיח - 770, לכנס ל"ג בעומר. בתוכנית: פסוקים, יחיי, שירת 'אני מאמין', 'אנקל מוישי' חביב הילדים ופארק שעשועים. בליל ל"ג בעומר, חגגו תושבי השכונה סביב מדורה מרכזית, בליווי תזמורתו של דני פינקלמן

צילום: מנחם וויליאמס

צילום: מנחם וויליאמס

עסקה משתלמת?

הם הולכים להיות מעשירי העולם.

השלושה סכמו להפגש בעוד שבוע במדינת סירה-לאונה כדי לחתם על החוזה.

מר אלקבץ התלהב מאוד, אך לא שכח לבקש את ברכת הרבי. באחד הלילות, ישב בהתרגשות רבה וכתב לרבי בפרוט על העסקה המשתלמת, שבחסדי ה' הודמנה לידו. הוא בקש ברכה להצלחה והמתין בקצור רוח לברכת הרבי.

לפני שנסע לסירה-לאונה התקבלה מהרבי תשובה מדהימה: 'יש לבדק את חשבון הבנק של שר המסחר והתעשייה של סירה-לאונה!'

מר אלקבץ היה המום. "נראה שהרבי מטיל ספק בהצלחת העסקה. אם הרבי מבקש לבדק את חשבון הבנק שלו, כנראה שהמזבזב שם לא טוב. אבל איך אוכל אני, אזרח פשוט, לדעת את חשבון הבנק של השר?" חשב לעצמו.

הוא היה אובד עצות. פרטיסי הטיסה כבר היו בידו והוא התקשה לשתף את חברו הנלהב בדברי הרבי.

כך מצא את עצמו במטוס, בדרך לסירה-לאונה, כשלבדו כבד עליו. הוא החליט לתת לעניינים לזרם בעצמו, מתפלל שהרבי יסדר את הדברים על הצד הטוב ביותר.

השנים נחתו בשדה התעופה, והשר, בא בכבודו ובעצמו לקבל

ר' אברהם מאיר אלקבץ (צאצא של רבי שלמה אלקבץ, מחבר הפייט לכה דודי), שב בתשובה שלמה והפך להיות חסיד נלהב של הרבי מלך המשיח.

מר אלקבץ, מתגורר בבגליה ועוסק במסחר ביהלומים. בכל צעד שעושה בעסקיו, מקפיד הוא לבקש עצה וברכה מהרבי.

הרבה נסים גלויים זכה לראות בעסקיו בזכות עצות הרבי. והרי לפניכם אחד מהם:

באחד הימים קבל הצעת מסחר מפתה ביותר. עסקה שאמורה להניב רווחים של מיליונים! מר אלקבץ השיג יהודי נוסף והשנים התכוונו להשקיע יחד בעסקה.

העסקה הצעה על ידי... שר המסחר והתעשייה של מדינת סירה לאונה שבאפריקה! לשר זה היה מכרה זהב פרטי במדינתו. כדי להשלים את העסקה היה צריך להשקיע הון עצום, אך לפי החשבוים, ברור היה שהעסקה משתלמת ותהפך אותם בן רגע לעשירים גדולים.

את הסכום החסר בקשו ללוות מבנקים. כשספרו שהעסקה קשורה עם שר המסחר והתעשייה, מיד נפתחו בפניהם הדלתות והם קבלו את הכסף הדרוש.

השר הגיע במיוחד מאפריקה, וישב עמם שעות ארוכות כדי להסביר להם את הפרטים. מר אלקבץ ושתפו היו בטוחים שאוטוטו...

איור: לאה

אך איני חש בטוב. ברצוני לסיים מחר את העסקה, בתקווה שאחוש טוב יותר", פנה אל השר.

השר הסכים. לחץ את ידו וקבע את שעת הפגישה למחר.

בהגיעם למלון, ספר מר אלקביץ לחברו בקצרה את דברי הרבי. "עלינו להתרחק מהעסקה הזו כמו מאש. הרבי מזהיר אותנו, ואם לא נצית להוראותיו, אנו עלולים לשלם על כך ביקר!", אמר לחברו נחרצות.

החבר היה המום. הוא כבר ראה בעיני רוחו את המיליונים שהם עומדים לגרף. לרגע, חשב שמר אלקביץ השתגע. "מה הרבי שלך מבין במסחר? הרי בדקנו היטב את העסקה ואין כל ספק שהיא משתלמת!", נסה החבר לשכנע.

אך מר אלקביץ עמד על שלו: "אני מסיר את ידי מהעסקה. תמיד עשיתי פעצת הרבי ואף פעם לא התחרטתי. אני אומר לך שוב, חבל לך להכנס לעסק הזה. אם הרבי אומר שזה לא פדאי, ודאי שפך הוא הדבר".

דבריו של מר אלקביץ לא התקבלו בדעתו של החבר, והוא החליט לסגור את העסקה לבדו. השנים עשו הסכם שמר אלקביץ מסיר את ידיו מהשתפות, ולכן כל ההלוואות שלקחו מהבנק, הנם על שמו של החבר.

חלפו שבועות מספר. מר אלקביץ נפגש עם חברו והלה הטיח בו: "הפסדת! הנה, כבר קבלתי חלק מהסכום ובעוד זמן קצר אני אמור לקבל עוד כסף רב ולהתעשר".

מר אלקביץ שתק. הוא לא התחרט אפלו לרגע.

כעבר זמן לא ארוך, התגלגלו לידי שמועות לא טובות בנוגע לחברו. הסתבר, שהיתה זו מלכדת מתכננת וחברו נפל בפח. החבר הפסיד את כל רכושו ושקע בבץ של חובות ללא מוצא.

מר אלקביץ הודה לה' על שזכה להיות חסיד של הרבי ולצעוד לאורו.

את פניהם. מסוק מיחד לקח אותם הישר למשרדו של השר. מצב רוחו של השתף המריא לשחקים, בעוד שמר אלקביץ כובש את פניו בקרקע.

בכבוד גדול קבלו את פניהם יועציו של השר, ולאחר מלות הנימוס, נגשו הישר לענין שלשמו הגיעו.

לבו של מר אלקביץ פעם בחזקה. הנה, בעוד רגע יגישו לידו את העט ויהא עליו לחתם על העסקה. מה יהיה אז? הוא התפלל בלבו שמשוהו לא צפוי יקרה. שמשוהו ישתבש ויחלף החתימה לא יגיע. אבל נדמה היה שהכל מתנהל כמתוכנן.

צלצול טלפון נשמע בקרע. "ראש הממשלה צריך אותך", אמר המזכיר לשר והגיש לו את שפופרת הטלפון.

השר התנצל: "ראש הממשלה מבקש שאגיע אליו בדחיפות. אחרו בעוד כמה שעות".

הוא בקש מהמזכיר לארוח את השנים במשרדו עד שישוב.

מר אלקביץ נשם לרוחה. הוא הרגיש שיש מי שמסדר את הענינים. לפתע, צד את עינו מכתב חשוב. היה זה מהבנק של השר! בתחלה, חשב לבקש מהמזכיר את המכתב, אך במחשבה שניה הבין שאין זה מתאים. הוא חכה לראות מה תהיה תגובתו של המזכיר על התכן של המכתב.

המזכיר נאנח: "מה יהיה? שוב ושוב חוזרים צ'קים מהחשבון של השר! מתי יסגר כבר את המינוס הענק שיש לו?" לפתע, הרים את עיניו והבחין במבטו של מר אלקביץ. הוא בלם את פיו באחת, אך את המלים שאמר לא יכל היה להשיב...

מר אלקביץ שמח. הנה, הרבי דאג לו למידע היקר הזה! אך מצד שני, קשה היה לו לומר על העסקה שנראתה כל כך מצלחת. לבסוף, הוא התחזק בבטחונו והחליט לא להכנס לעסק הזה בשום אופן!

בינתיים, חזר השר ושוב התיישבו כדי לחתם על החוזים.

הפעם, היה תורו של מר אלקביץ לשבש את התכנית. "אני מתנצל,

הרבי מלך המשיח, ייסד ותיקן את תקנת לימוד הרמב"ם, על מנת לאחד את כל בני ישראל. **האחדות** בין כל הלומדים היא בשני סוגים: באופן שכל אחד ואחת ילמד את כל התורה כולה, ובאופן שהוא ילמד זאת יחד עם כל בני ישראל בכל מקום שהם. **בלימוד** הרמב"ם שלושה מסלולים מיוחדים: שלושה פרקים ליום, פרק אחד ליום, ולימוד ספר המצוות. **חגיגות** סיומי הרמב"ם נערכים בכל מקום בעולם, ובמיוחד במקומות בהם הורה הרבי שליט"א ועודד את האיוועים: על ציון הרמב"ם בטבריה; בקהיה מצרים; בג'ו יורק, עירו של הרבי. **תפקידו** של כל אחד מאיתנו להשפיע על הזולת ללמוד רמב"ם בכל יום.

מי ידע?

קשרים

פרק ל"ח

|| רגש אמהי

מחוגי השעון התקרבו במהירות לשעה חמש. אילנה החליטה להמתין עד לבוקר. ממיילא אין ביכולתה לעשות משהו בנידון באמצע הלילה. אולם - רק יאירי הבוקר - והיא תתקשר לבית חב"ד בושיש, המקום האחרון בו שהה אופיר לפני שיצא לדרך, ותברר אצלם אם אולי ידוע להם משהו על אופיר אדיה ובמידה ולא - אם יש להם דרך כלשהי להודיע משלומו.

שארית הלילה עברה על אילנה ללא שינה. כשמחוגי השעון הורו על השעה שש וחצי היא קמה סופית ממטתה. זהו, מספיק חכמה. היא לא זוכרת בדיוק את הפרשי השעות בין ישראל לבין ושיש, אבל הדבר היחיד בו היא בטוחה הוא שבהודו השעה כעת מאוחרת יותר. גם אם מדובר בהפרש של שעה בלבד, להרים טלפון לאדם בשעה שבע ושלושים בבוקר - נחשב לסביר בהחלט.

צליל החיוג שנשמע הגביר את פעימות לבה, מה היא עומדת לשמוע כעת? לרווחתה, היא לא נזקקה להמתין זמן רב. כעבור שלושה צלצולים נשמע קול נשי מעבר לאפרכסת "שלום."

"שלום, הגעתי לבית חב"ד ושיש?" בררה אילנה במתח.

"כן." ענתה האשה מעבר לקו.

"מדברת אילנה, אמו של אופיר אדיה. הבן שלי היה אצלכם בשבוע שעבר. במוצאי שבת הוא הודיע לי כי הוא יוצא לטיול של שבוע." אילנה התנשמה קלות. "רצייתי לדעת, אולי שמעתם ממנו משהו, או שמא יש לכם אפשרות לברר מה שלומו?"

דממה השתררה לרגע מעבר לקו, מפלס החרדה בלבה של אילנה - גאה.

...

חני שביט התלבטה לרגע מה עליה לומר לאמו של אופיר הנמצאת מעבר לקו. רק דקות אחדות לפני שהתקשרה, נכנסו הביתה מנחם וחבורת הבחורים, כשהם נושאים את אופיר באלונקה. והנה, כעת, מתקשרת אמו ומבקשת לדעת מה שלומו. האם עליה לומר לה את המצב לאשורו? או שמא

שדרות, קיץ ה'תשס"ז

אילנה אדיר התעוררה משנתה שטופת זיעה. היא העיפה מבט סביבה. חשיכה שררה בכל. הלילה שלט עדיין בכיפה. היא העיפה מבט בשעון המעורר שהיה מונח לצד מטתה. מחוגיו הזרחניים הורו על השעה ארבע ושלושים לפנות בוקר.

אילנה נאנחה והתהפכה על צידה השני, מנסה

להרגע. אולם לשווא. זו הפעם השניה הלילה שהיא מתעוררת מחלום מבעית, בו אופיר עומד במקום סכנה כלשהו, זועק לעזרתה. בפעם הראשונה - חלמה שהוא נמצא על צוק גבוה ומחודד, שסביביו פעורה תהום עמוקה. בפעם השניה חלמה שהוא מצוי ביער עבות מלא חיות טורפות. בשתי הפעמים התעוררה כשזעקת ה'הצילו!' של אופיר מהדהדת באוזניה והיא טרם הספיקה להגייע אליו ולעזור לו.

אילנה העיפה מבט לעבר בעלה, אורי. הוא ישן שינה עמוקה, והיא לא חפצה לעוררו בשל חלומותיה. מה גם שהוא בוודאי יפטור אותה בחיור. "לא צריך להתייחס לחלומות", יאמר לה. "בוודאי שתחלמי שקורה משהו לאופיר, הרי מאז שהודיע לך לפני יומיים כי הוא יוצא לטיול בן שבוע בהרים - את לא מפסיקה מלדאוג ומלהגות בו במשך כל היום."

אילנה התהפכה בשנית, השינה היתה ממנה והלאה. כן, היא יודעת שבדרך כלל לא צריך להתייחס לחלומות. אבל הפעם, הפעם זה שונה. הפעם היא מרגישה באינטואיציה הפנימית האמהית שלה, שלא מדובר בסתם חלום. אופיר באמת נמצא בסכנה. והיא - רחוקה מכדי להגייע אליו ולעזור לו.

**צליל החיוג
שנשמע הגביר
את פעימות לבה,
מה היא עומדת
לשמוע כעת?
לרווחתה, היא לא
נזקקה להמתין זמן
רב. כעבור שלושה
צלצולים נשמע
קול נשי מעבר
לאפרכסת "שלום."**

הרהרה כי כעת היא
מבינה טוב יותר את
המושג 'לב של אמא'.

...

אילנה סיימה את
השיחה ברגשות
מעורבים. מצד אחד -
לא היה פשוט לשמוע
שחששותיה וחלומותיה
- אכן התממשו. אך מצד
שני - היא חשה הקלה
לאחר ששמעה את
דיווחה של חני. אחרי
הכל, נראה שמצבו של
אופיר טוב יחסית.

אולם הדאגה מלאה את לבה. לו רק יכלה לטוס עכשיו
להודו ולסייע לבנה. היא נמצאת כאן - רחוקה מרחק אלפי
קילומטרים. תלויה בדיווחים טלפוניים. הלוואי והיתה יכולה
להגיע אליו עכשיו!

מחדר השינה שמעה את אורי, בעלה, מתעורר. אילנה מהרה
אל החדר, לדווח לאורי על מה ששמעה עתה בשיחת הטלפון.
היא ספרה את הדברים שלב אחר שלב, שלא להבהילו. מתחילה
מחלומות הלילה שלה, ממשיכה בהחלטה להתקשר ולברר מה
קורה, ומסיימת בדיווח על נפילתו ופציעתו של אופיר.

אורי שמע אותה בקשב. "שיהיה בריא, הילד הזה. חשב
שבהודו אין סכנות" אמר לבסוף. "ברח מהקסאמים שבשדרות,
כדי להפצע בין ההרים בהודו."
"מה עושים עכשיו?" שאלה אילנה.

"כרגע, אין הרבה מה לעשות. במהלך היום נהיה בקשר עם
בית חב"ד. אני מקווה שאופיר יתעורר, ונקבל עדכון ברור יותר
לגבי מצבו, פציעות - אם קיימות וכדומה." הוא השתק לרגע
והוסיף. "לפי ההתפתחויות אשקול את המצב. יתכן וכדאי
שאסע לשם. אשתמש בידע הרפואי שלי על מנת לסייע לבני.
ואם יהיה צורך, לדאוג להביא אותו במהירות לכאן - לארץ
לקבלת טיפול רפואי הולם. את הרי יודעת שההודים לא ממש
מומחים גדולים בנושא."

אילנה הנהנה בראשה בשתיקה. הוקל לה. אם בעלה לוקח
את העניינים לידיים היא רגועה מעט יותר. אולם בכל זאת
ידעה כי עד שלא תראה את אופיר בריא ושלם - כאן לצידה,
היא לא תהיה רגועה לגמרי.

המשך בגליון הבא אי"ה

להסתפק בהודעה לאקונית ש'הכל בסדר איתו'?

ההתלבטות של חני ארכה רק שניות ספורות. 'אילו הייתי
אני אמו של הבחור, לא הייתי רוצה לגלות לאחר מכן שהסתירו
ממני מידע.' אמרה לעצמה.

"אופיר בסדר גמור, ברוך השם." שמעה את עצמה עונה.
"לפני דקות אחדות ראיתי אותן. הוא נח ומתאושש כעת."
חני לא רצתה לבשר מיידית לאילנה כי אופיר, בעצם, מחוסר
הכרה.

"קרה לו משהו?" שאלה אילנה בבהילות. "הרי הוא לא היה
אמור להגיע אליכם היום. הוא אמר לי שהוא יוצא לטיול בן
שבוע."

ובטרם הספיקה חני לומר משהו, המשיכה אילנה בשטף:
"אני כל כך דואגת לו. הלילה התעוררתי מחלומות בעתה,
חלמתי שמשהו לא טוב קורה לו, שהוא זועק 'הצילו', ואני לא
מצליחה להספיק להגיע אליו ולעזור לו. אני מרגישה שמושהו
קרה לו. אנא, אל תסתירי ממני מאומה."

חני שמחה בלבה על החלטתה לשתף את אמו של אופיר
במידע. עתה הבינה, כי זו האחרונה לא התקשרה סתם כן, וכי
יש דברים בגו. היא החליטה להעביר לה את כל המידע אבל
בעדינות.

"ברוך ה', קרה לאופיר שלך נס גדול." החלה חני. "אכן,
הרגשתך לא כזבה. אולם כעת הכל בסדר."
"מה קרה לו?" זעקה אילנה בחרדה.

"במהלך הטיול אליו יצא עם חבריו, הוא נפל מצוק גבוה.
אולם, בנס, הוא נפל על מדף סלע שעצר בעדו מלהגיע לתהום.
חבריו מהרו להזעיק את בעלי ויחד הם יצאו לחלץ אותו מן
המקום. ממש לפני דקות אחדות הם הגיעו עמו לכאן."

"ו...ומה איתו?" אילנה חשה שכוחותיה אוזלים.

"כרגע הוא עדיין לא התעורר. בעלי אומר שהוא כנראה איבד
נוזלים רבים במהלך היממה בה היה על הסלע. הוא מקבל
עירוי נוזלים, ואנו מאמינים שבעזרת ה', בשעות הקרובות הוא
יתאושש. יש כאן עכשיו רופא - מטייל ישראלי, שמטפל בו.
באופן כללי לא נראה שנפצע או שאיבד דם. ובסך הכל, מצבו
הכללי טוב, ברוך ה'." סכמה חני את הדיווח הרפואי. משתדלת
להשמע אופטימית ומרגיעה ככל האפשר. ממרחק - הכל נשמע
מפחיד יותר.

"אני מודה לך מאד," סיימה אילנה בקול רועד את השיחה.
"בבקשה ממך, תודיע לי כשתהיינה התפתחויות."

"בוודאי, בוודאי. ברור מאלינו." מהרה חני להגיב. "אני אהיה
איתך בקשר ואודיע לך על כל התפתחות שתהיה."

חני סיימה את השיחה, ופנתה לדווח עליה למנחם. בלבה

בטיוול למדברי

יבאנו

העולם בכל מקום ובכל אֶתֶר אֵלָיו יגיע. "זהו חלקי בעולם, ואותו עלי לטהר" יאמר בפסקנות, לאמר: אין אחרי דברי מר ידעני כלום...

הכתיף כבר מר ידעני את תרמי-לו, היטיב את בגדיו, וכלו מוכן ומזמן לצאת לאתגר המיחד: טיול במדבר סיני, המדבר בו נתנה התורה לעם יש-ראל, העם הנבחר, על ידי הקדוש ברוך הוא.

מה נעים ומה נחמד יהיה להצטרף אליו למסע, לשבת על הספה בסלון ברגע של מנוחה, ותחת משב-הרוח הקריר לדמין את מר ידעני סוחט את פלגי הזעה אל מטפחתו המהוהה, אי-

ולרחב, משל היה זה חלום חייו.

לא תמיד סוגה בשושנים דרכו של מר ידעני. משימותיו הכבירות מעמידות אותו בפני אתגרים לא פשוטים כלל ועקר. לא נאריך בתאורים, כי תכף כשתקראו את דרכו הנוכחית של ידעני, ננו, לבטח תשימו לבכם לפתולי מסעו שאינם מיטיבים עם גילו המתקדם.

והיה אם תהינו להעיר למר ידעני כי יחוס על כחותיו, וכי טיוליו המיג-עים אינם מיטיבים עם גילו המתקדם, יתנוסס חיוכו החביב לפניכם, ובלשון רגועה יסביר ויבהיר כי חפץ הוא, בכחות עצמו, לתור ולראות במו עיניו את פלאי הבריאה, ולטהר את אויר

הי, חילים יקרים. שלום לכם. זוכרים את מר ידעני? ודאי שכן. וכי כיצד נתן לשפח את הפרופסור החביב, המטייל בין יבשות ומתחקה בעקבות חייו של הנשר הגדול, הרמב"ם.

ובכן, דעו לכם קוראים יקרים, כי מכבדנו מר ידעני אינו מתעייף אף לא לרגע. מדי תקופה ומדי זמן מוצא הוא מקום חדש לחקר אודותיו ולטייל בו. כזה הוא, מר ידעני שלנו, מלא רעיונות פרמון ואינו משאיר רעיונות בלתי מישמים. מבצע הוא את כל תכנוניו ומטייל על פני תבל, לארץ

תיו לא היו לריק, והוא ממלא את המדבר במים של קדשה ותורה – פיו החל למלמל אותיות של תניא כדי לטהר את אויר המדבר, שמי יודע – אולי מאז שבני ישראל היו כאן לפני כניסתם לארץ ישראל, לא נאמרו כאן פסוקים של תורה, שלא לדבר על פרקי תניא...

כמעט אף אחד לא גר בסניי. תנאי המחיה של אדם רגיל אינם קיימים. ובני ישראל הסתובבו כאן ארבעים שנה בחם הגדול הזה. "אבל הם לא הרגיו" שו את החם כלל וכלל", המשוכו לזרם מחשבותיו של מר ידעני. "הרי העננים שמרו עליהם לגמרי. הקדוש ברוך הוא דאג להם ששעליהם לא יתקלקלו ובגדיהם לא יבלו במדבר הזה, למרות החם הנורא והתנאים הכל כך קשים".

החם הגדול הבחיר היטב למר ידעני את הנס הגדול שהקדוש ברוך הוא עשה לבני ישראל במדבר. את פניו עטרה 'כאפיה' לבנה, כדי שפניו לא ישרפו מחמת החם המציק וקרני השמש היוקדות. מאדמת עלה הבל וערפל אביו שפסה והסתיר את כל הראות. פרסות הגמלים העלו אתם חול שהצטרף גם הוא למחול, ומר ידעני כסה את עיניו במשקפים גדולות,

מדבר סיני, אותו כלנו מכירים מהתורה כמדבר בו קבלו בני ישראל את התורה, ובו הם הלכו ארבעים שנה (!) בגלל חטא המרגלים – הוא מדבר גדול ורחב השוכן בין מצרים לבין ארץ ישראל.

המדבר נקרא בפי כל העולם "חצי האי סיני", משום שהוא חצי-אי: משלש דמוני שנמצא בין ים סוף לים התיכון, ואם לא הייתה רצועת אדמה שמחברת אותו ליבשה – הוא היה ממש אי, שמקף מים מכל הכוונים.

זה מאוד מעניין ואפילו מוזר, הרהר לעצמו מר ידעני, שבין שתי ימים שוכן לו מדבר שכזה, חם וצחיח, בלי שום צמחים וכלי שום גדולים, כי התנאים לא מאפשרים בכלל שהם יגדלו כאן: גשם הרי יורד כאן ממש לעתים נדירות, ומים אין בנמצא. אבל כך ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו: כל הדברים ישנם כאן, בעולם הזה. מצד אחד הרבה מים, ומצד שני חול בלי סוף, בלי טפה אחת של לחלוחית...

"ככה זה גם בעולם הזה. הכל נראה כמו מדבר, בלי שום לחלוחית של קדשה", חושב מר ידעני לעצמו. מחשבו -

שם בין דיננות החול הרוחחות מחם...

...

עם הגיעו לקו הצחיחות, האזור בו גובל האקלים הנוח יותר של הנגב עם מדבר סיני, החנה מר ידעני את רכבו בחניה המיוחדת של חות הגמלים. כאן, גרים הבדואים שיתירו אתו ברחבי מדבר סיני. ברשותם גמלים טובים וחקזקים, ועל גבם יתירו בימים הקרובים במדבר סיני.

באזור זה, היכן שמתחיל המדבר, מוקמים מאהלים שבהם גרים ערבים ובדואים בעלי ארחות גמלים שלוקחים תורים במרחבי המדבר. הם עוברים בין מקומות מיוחדים, עוצרים בנאות-מדבר, צופים על המרחבים ומבקרים בישובים שנמצאים לחופי ים סוף.

סכנה גדולה היא לשהות במדבר, משום שאין אכלוסיה הגרה במדבר, והיצורים החיים שנתן לפגוש שם הם כאלה המהלכים על הרבה רגלים, וארס נוטף מפיהם... עקרבים מטילי אימה מסתתרים בינות לחולות המדבר, וחבריהם הנחשים אינם טומנים ראשם בחול. כך, שהסכנה היא רבה. ומר ידעני מכון היטב בתפלת הדרך, טרם ימשך המוביל הבדואי בחבל של הגמל הראשון...

...

אותן הוא נאלץ לנקות מדי כמה דקות על מנת להשקיף על הנוף המדהים מסביב.

הגמלים אצו-רצו בעקבות המוביל. הם עלו על הרים וטפסו על גבעות. מכל הכוונים ראה מר ידעני רק חול וחול. מדי פעם נראו באפק שירות גמלים נוספות של תורים שרוצים לראות ביפי המדבר.

נאדו של מר ידעני היה מלא כשיצאו לרכיבה, ואלו כעת, אחרי מחצית השעה של רכיבה הוא התרוקן כמעט לגמרי. מר ידעני טפף את הטפות האחרונות בדאגה מפני הבאות. אולם, הכרזתו של המוביל הבדואי נשמעה תכף: "בעוד כמה דקות נגיע לנה מדבר!"

קול פכוף המים נשמע לאחר כמה מטרים של רכיבה, ושיחים ירקים נגלו לעיניו של מר ידעני. הם ירדו מהגמלים, שתו לרויה ומלאו את כליהם. "עכשו אני מבין את המשמעות של הפסוק "הוי כל צמא לכו למים", הרי תמיד יש מים" הרהר מר ידעני לעצמו. "אולם, כאשר נמצאים במדבר, ונאדות המים נגמרים - או אז דרושים המים באפן מיוחד. כך גם כאשר נמצאים בעולם הזה, שלפעמים נראה שהוא מדבר - אין בו חיות ואין בו קדשה, אין מים להרוות את הצמאון של הנפש האלקית, עלינו לקחת אל המים, אל התורה ואל המצוות ואל ההתקשרות, כדי למלא את כל הכלים של הנשמה ולא למות

בצמא הרוחני."

כאן, במדבר הזה, פסעו והלכו במשך ארבעים שנה כל עם ישראל, בעקבות מנהיגם - משה רבנו. ששים רבוא אנשים, נשים וטף שעלו אחריו מארץ מצרים, ראו כמו עיניהם את הנסים הגדולים שהקדוש ברוך הוא עשה להם בעשרת המכות, ביציאת מצרים ובקריעת ים סוף, ראו כמו עיניהם את הקדשה ואת האלקות בהר סיני, במעמד בחטא המרגלים, הם לא האמינו מספיק במשה רבנו, שהוא היה השליח של הקדוש ברוך הוא, ולכן - הם היו צריכים להשאיר במדבר עוד ארבעים שנה, להסתובב ולהסתובב עד שכלם ימותו, ורק הדור הצעיר, אלו שלא היו מעל גיל עשרים שנה בזמן החטא - יכלו להמנות על הנכנסים לארץ ישראל.

"מסכנים" חשב מר ידעני. "הם כל כך רצו להכניס לארץ ישראל, הרי הם סבלו במצרים! והנה, ברוך השם, הם יצאו משם. אז עכשו להיות ארבעים שנה במדבר, ולראות רק חול וחול מול העינים, בלי סוף?"

בשעות אחר הצהרים הראות

השתפרה, וגגות הפתים באחד הכפרים השוכנים לחוף ים סוף נגלו לעיניו של מר ידעני. לחוף ים סוף שוכנים כמה כפרים שתושביהם נזונים מדגי ים סוף (רבים לא כשרים למאכל), ומהתירים הרבים שמגיעים לבקר במקום. מר ידעני הצטייד מראש ובא עם צידנית מלאה במאכלים כשרים המאחסנים בקפסות שמורים. כך, יוכל הוא לאכל ולטייל על חוף ים סוף, הים שבו התרחש הנס הגדול של קריעת ים סוף, וממנו - הנס הגדול שכל המים שבעולם נבקעו לשתיים.

את הדרך חזרה עשו שירתו של מר ידעני על גיפים מהירים, שחצו תוך כמה שעות את המדבר והגיעו בחזרה אל המאהל הבדואי בו החנה את רכבו. המסע הגיע אל סופו, ומר ידעני נפרד מנופי המדבר הצחיח, ושב לביתו. לעולם, לא ישכח את רשמי המסע הנוכחי, ואת המסקנות שלמד בעקבותיו.

חיילים בהפסקה

הבמה שלנו

בדיחות קרש

איור: לאה

ניתן לשלוח רעיונות לבדיחות קרש, המוצלחים מביניהם פורסמו בעז"ה

לא לבד

מאת: מרים תורג'מן, קרית מלאכי
אדם אחד ישב במסעדה, מול צלחת
עמוסה בבשר.
נגש אליו המלצר ושאל: את כל זה
אתה אוכל לבד?
ענה לו האיש: מה פתאום, עם
סלטים....

חשבון בראש

מאת: נחום כהן קרית מלאכי
יוסי עשה תרגיל חשבון עם האצבעות (2*2=4).
דוד: ההכמה היא לתרגל בראש.
יוסי: מה אעשה ויש לי רק ראש אחד...

מה שנכון, נכון...

מאת: חיים לוי, בני ברק
אמא: כמה קיבלת במבחן?
שכוליק: לא כל כך טוב אבל ענית על 3
שאלות נכון!
אמא: מה הן?
שכוליק: שם כיתה ותאריך...

נחות שוים

מאת: נחמי פרידמן, כפר חב"ד
נמלה ופיל רצו במדבר.
הביטה הנמלה אחורה ואמרה לפיל:
"ואו, תראה כמה אבק עשינו.."

מדור זה מופיע פעם בשבועיים. ניתן לשלוח ציורים, סיפורים, שירים, בדיחות - ובקיצור: כל מה שתמצאו. יצירות נבחרות נפרסם בעז"ה בגליונות הבאים.

חידה התוועדותית

שלושה תמימים ושלושה מקורבים ישבו להתוועד יחדיו סביב לשולחן עגול,
לכבוד 'שבת מברכים'.

המקורבים: **אלעד, בני וגיל.**

התמימים: **מענדי, דובער ושניאור.**

ידוע ש: אלעד מניח יד על כתפו של מענדי.

בני יושב מול שניאור.

וסדר הישיבה הוא שליח ומקורב לסירוגין.

מי יושב בין בני לגיל?

פתרון השעשועון מזכה אתכם ב**22 נקודות** במסלול הדרגות של תנועת הנוער 'צבאות השם בארה"ק'

ניתן לשלוח פתרונות, שאלות והצעות ל:

צבאות השם אה"ק ת.ד. 1035 נצרת עילית, מיקוד: 17110. פקס: 072-2765578 אימייל: bemachane@gmail.com,

תא הטלמסר שלנו במערכת 'נחייג ונשמע': 9493770 - 08, בתפריט הראשי הקישו 5. בתפריט הבא הקישו 1.

שימו לב: אנא אימרו את שמכם המלא, הכתובת ומס' הטלפון בקול ברור - לפני שאתם משאירים את ההודעה, כדי שנוכל להכניס אתכם להגרלה.